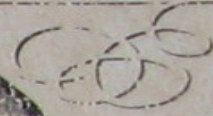

HARLEQUIN®

СУПЕР
РОМАНС

ЮРА РОВЕРТО

ВУНТАТ

НОРА РОБЪРТС БУНТЪТ

Превод: Галина Курчатова

chitanka.info

1745 година. На английския престол седи омразния германски курфюрст. Принц Чарлс Едуард подготвя бунт за завръщането на трона на династията на Стюартите. Един млад английски благородник заминава за Шотландия да търси подкрепа за бунта сред планинските кланове. Но там Бригъм намира повече, отколкото е очаквал. Серина Макгрегър има лице на ангел, ала характерът ѝ е като на дива котка. И е израснала с омразата към Англия и всички англичани. Но когато дойде любовта, сърцето говори по-силно от разума. И нищо не може да я спре, дори войната с победите и пораженията си, с надеждите и смъртта, войната, която променя съдбите на хиляди хора и не остава място за романтика.

ПРОЛОГ

Гленроу Форест, Шотландия, 1735

Те дойдоха по залез слънце, когато селяните бяха седнали да вечерят, когато от комините в студения ноемврийски въздух се извиваше къдравият дим от горящия в камините торф. Предишната седмица бе валил сняг, после слънцето бе пробило облаците и отново се бе скрило, след като твърдият като камък скреж бе покрил всичко под голите дървета. Тропотът от приближаващите се коне отекваше като гръм през гората и по-дребните животинки се втурнаха да се скрият.

Серина Макгрегър взе на ръце малкото си братче и се приближи до прозореца. Баща ѝ и другите мъже се връщаха рано от лов, помисли тя, но от първите къщи не се чуваха приветствия и смях.

Тя чакаше, притиснала нос към замръзналото стъкло, вираше се за първите признаци за тяхното завръщане и се ядосваше, че като момиче не я пускаха да ходи с тях на лов.

Кол бе отишъл, макар да бе едва четиринайсетгодишен и да владееше лъка по-зле от нея. А на него му разрешаваха да ходи на лов от седемгодишен. Серина се нацупи и се вгледа през избледняващата светлина навън. По големия ѝ брат дни наред не говореше за нищо друго, освен за лова, а тя трябваше да се задоволява да седи и да преде.

Малкият Малкълм се размърда неспокойно и Серина машинално го залюля, докато гледаше неравната пътека между къщите и дворовете.

— Ш-ш-ш-т, татко не иска още щом влезе, да те чуе как ревеш. — Ала нещо я накара да го притисне по-силно към себе си и да погледне нервно през рамо към майка си.

Лампите бяха запалени, а от кухненското огнище се носеше ароматът на хубаво, богато задушено. Къщата светеше от чистота. Тя, заедно с майка си и с по-малката си сестричка Гуен, цял ден я бяха подреждали. Подовете бяха изтъркани, масите лъснати. По ъглите не можеше да се намери нито една паяжина. Прането бе готово и между

дрехите в сандъците бяха сложени малките торбички с лавандула, която майка ѝ толкова обичаше.

Тъй като баща ѝ бе земевладелец, имаха най-хубавата къща в околността, построена от красив син камък. Майка ѝ не бе жена, която би я оставила да прашасва.

Всичко изглеждаше нормално, но нещо караше сърцето ѝ да се разтупти. Серина грабна един шал, зави Малкълм с него и отвори вратата да посрещне баща си.

Нямаше вятър, не се чуваше никакъв звук, освен тропота на конските копита по твърдия скреж на пътеката. Всеки момент щяха да превалят височината, помисли тя и кой знае защо потрепери. Когато чу първия писък, залитна стреснато назад. Понечи пак да пристъпи, ала майка ѝ я извика:

— Серина, влизай бързо!

Фиона Макгрегър се втурна надолу по стълбите. Красивото ѝ лице бе измъчено и бледо. Косата ѝ, червеникавозлатиста като на Серина, бе прибрана назад. Не я бе подредила, както когато посрещаше съпруга си у дома.

— Но, мамо...

— За Бога, момиче, побързай! — Фиона сграбчи дъщеря си за рамото и я вмъкна вътре. — Качи се горе при сестра си и не мърдайте оттам.

— Но татко...

— Това не е баща ти.

Тогава Серина ги видя. Конете изкачиха хълма и тя видя не ловните кариани наметала на Макгрегърови, а червените мундири на английските драгуни. Бе едва осемгодишна, ала бе чувала приказки за грабежи и насилие. Осем години бе достатъчна възраст, за да може човек да избухне:

— Какво искат? Ние нищо не сме направили.

— Не е нужно да направиш нещо, достатъчно е само да бъдеш. — Фиона затвори вратата и я заключи, повече като предизвикателство, отколкото с надеждата, че може да не пусне нашествениците. — Серина... — Хвана дъщеря си за раменете. Бе дребна, крехка жена, любимата дъщеря на добродушен баща, после обожавана съпруга на любещ мъж, но не бе слабохарактерна. Може би затова мъжете в нейния живот се отнасяха към нея не само с любов, а и с уважение. —

Качи се горе в детската стая. Дръж Малкълм и Гуен при теб. Не слизай, преди да те повикам.

Долината отекна от още един писък, последван от безутешен плач. През прозореца видяха как сламеният покрив на една къща пламна. Фиона можеше само да благодари на Бога, че мъжът ѝ и синът ѝ не бяха се върнали.

— Искам да остана с теб. — Огромните зелени очи на Серина блестяха от първите сълзи. Ала устните ѝ, които баща ѝ наричаше упорити, бяха здраво стиснати. — Татко не би искал да те оставя сама.

— Той би искал да направиш каквото ти се казва. — Фиона чу, че конете спряха пред вратата. Разнасяше се звън на шпори и викове на мъже. — Върви! — Тя обърна дъщеря си и я побутна към стълбите. — Пази малките.

Малкълм заплака и Серина изтича нагоре. Бе вече на площадката, когато чу как вратата се разби. Тя спря и видя майка си, изправена пред десетина драгуни. Един от тях пристъпи напред и се поклони. Дори от разстояние Серина забеляза, че жестът бе обиден.

— Серина? — извика отгоре малката Гуен.

— Вземи бебето. — Серина бутна Малкълм в пухкавите петгодишни ръчички. — Влез в детската стая и затвори вратата. — Сниши гласа си до шепот. — Побързай... Ако можеш, внимавай да пази тишина. — Извади от джоба на престилката бонбона, който си пазеше там. — Вземи това и бягай, преди да са ни видели. — Приклепна до стълбите и надзърна.

— Фиона Макгрегър? — попита драгунът с пъстрите нашивки.

— Аз съм лейди Макгрегър. — Фиона стоеше с изправени рамене и го гледаше спокойно. Единствената ѝ мисъл сега бе да запази децата и дома си. Тъй като бе невъзможно да се бие, се обърна към единственото оръжие, което имаше — достойнството. — С какво право нахлувате в къщата ми?

— С правото на кралски офицер.

— А името ви?

— Капитан Стендиш, на вашите услуги. — Той свали ръкавиците си. Чакаше, надяваше се да види страх. — Къде е съпругът ви, лейди Макгрегър?

— Господарят и неговите мъже са на лов.

Стендиш даде знак и трима от войниците започнаха да претърсват къщата. Един от тях обърна една маса, като минаваше край нея. Въпреки че устата ѝ бе пресъхнала, Фиона не отстъпваше. Тя знаеше, че капитанът може да заповяда да подпалят къщата ѝ, както бяха запалили колибите на арендаторите ѝ. Имаше малка надежда, че нейният или на мъжа ѝ сан могат да ги защитят. Единственият ѝ шанс бе да отвърне на обидата с обида, и то спокойно.

— Както видяхте, тук сме само жени и деца. Вашето... Вашето посещение е в неподходящ момент, ако сте искали да размените няколко думи с Макгрегър или с неговите хора. Или може би точно затова вие и вашите войници сте дошли толкова храбро в Гленроу?

Той я зашлеви и Фиона политна назад.

— Баща ми ще те убие за това! — Серина се втурна като стрела по стълбите, хвърли се върху офицера и впи зъби в ръката му. Той изпсува и я отхвърли настрани.

— Да я вземат дяволите тая пикла! — Вдигна юмрука, но Фиона се хвърли между него и дъщеря си.

— Значи хората на крал Джордж бият деца? Така ли управляват англичаните?

Стендиш дишаше тежко. Сега бе въпрос на гордост. Не можеше да позволи подчинените му да го видят победен от една жена и едно дете, особено, ако това бяха шотландски боклуци. Имаше заповед само да претърсва и да разпитва. Жалко, че онзи лигльо Аргайл бе убедил кралицата, в качеството ѝ на регент, да не въвежда Закона за наказанията. Ако го бе въвела, Шотландия наистина би се превърнала в ловно поле. Все пак, кралица Керълайн беше бясна на своите шотландски поданици и едва ли щеше да иска да чуе за някакъв изолиран инцидент в планините.

Направи знак на един от драгуните:

— Качи това хлапе горе и го заключи.

Без да каже дума, войникът повлече Серина по стълбите, като се мъчеше да се опази от нейните зъби, ритници и размахващи се юмруци. Докато се бореше, тя викаше майка си и проклинаше войниците.

— Отглеждате диви котки в планините, милейди.

— Тя не е свикнала да вижда как мъж удря майка ѝ или която и да било жена.

Ръката му пулсираше. Нямахте да си върне уважението на своите хора, като напердаши някакво хилаво хлапе. Ала майката... Усмихна се и я обходи с поглед. Майката бе друга работа.

— Вашият съпруг е заподозрян в съучастие в убийството на капитан Портинъс.

— Капитан Портинъс, който беше осъден на смърт, задето стреля в тълпата?

— Той беше помилван, мадам. — Стендиш леко опря ръка на дръжката на мечта си. Дори сред себеподобните си той се смяташе за свиреп. Страхът и сплашването държаха хората му в подчинение. Същото щеше да подейства и на една шотландска никаквица. — Капитан Портинъс стреля срещу група бунтовници на публична екзекуция. След това беше измъкнат от затвора и обесен от неизвестни лица.

— Трудно ми е да съчувствам на съдбата му, но нито аз, нито някой от семейството ми знае нещо за това.

— Ако се установи, че не е така, вашият съпруг ще бъде смятан за убиец и изменник. А вие, лейди Макгрегър, няма да имате никаква защита.

— Нямам какво да ви кажа.

— Жалко. — Той се усмихна и пристъпи крачка напред. — Да ви покажа ли какво се случва на незащитените жени?

Серина блъска по вратата, докато ѝ се разраниха ръцете. Зад нея Гуен бе прегърнала Малкълм и плачеше. Единствената светлина в детската стая бе от луната и от опожарените колиби. Отвън се чуваха викащи мъже, ридаещи жени, ала мислите на Серина бяха насочени само към майка ѝ — оставена долу, сама и незащитена, с англичаните.

Когато вратата се отвори, тя отстъпи стреснато назад. Видя червения мундир, чу звъна на шпори. После видя майка си, гола, насинена, с разпиляна около главата и раменете коса. Фиона се свлече в краката на дъщеря си.

— Мамо... — Серина коленичи до нея и нерешително докосна рамото ѝ. Бе виждала майка си да плаче, но не така, не с тези мълчаливи, безнадеждни сълзи. Усети, че кожата ѝ бе студена, издърпа едно одеяло от раклата и го уви около нея.

Докато слушаше как драгуните се отдалечават прегърна с една ръка майка си, а с другата притисна към себе си Гуен и Малкълм.

Имаше съвсем смътна представа какво се бе случило, ала тя бе достатъчна да я накара да мрази, да я накара да се закълне, че ще отмъсти.

ПЪРВА ГЛАВА

Бригъм Ленгстън, четвъртият граф Ашбърн, седеше на масата за закуска в елегантната си къща в града и се мръщеше над листа хартия. Със сигурност това бе писмото, което толкова бе чакал. Сега, когато бе вече тук, той препрочиташе внимателно всяка дума. Сивите му очи бяха сериозни, а плътните му устни стиснати. Не всеки ден човек получава писмо, което може да промени живота му.

— По дяволите, Бриг, колко време ще ме караш да чакам? — Кол Макгрегър, избухливият червенорос шотландец, който бе придружавал Бригъм в някои пътувания през Италия и Франция, изглежда не можеше да седи спокойно, докато Бригъм четеше.

Вместо отговор Бригъм само вдигна ръка — тясна, бяла, с бухнали дантели на китката. Бе свикнал с изблиците на Кол и в повечето случаи те му бяха приятни. Но в този момент, в този много важен момент би задържал приятели си, докато отново препрочете писмото.

— От него е, нали? Да те вземат дяволите, от него е. От принца. — Кол скочи от масата и закрачи. Само възпитанието, набито в главата му от неговата майка, го спираше да не грабне писмото от ръката на Бригъм. Макар за това решение може да бе повлияла и мисълта, че въпреки разликата в ръста и теглото, Бригъм не би му отстъпил в една схватка. — Аз имам същото право, както и ти.

Бригъм вдигна очи и погледна над мъжа, който крачеше из малкия салон толкова енергично, че порцеланът подскачаше. Въпреки че мускулите му бяха напрегнати, а мислите му се мятаха в различни посоки, гласът му бе спокоен и мек:

— Разбира се, че имаш, ала писмото все пак е адресирано до мен.

— Само защото е по-лесно да се промъкне писмо до знаменития английски граф Ашбърн, отколкото до един Макгрегър. Всички нас в Шотландия ни подозират, че сме бунтовници. — Острите зелени очи на Кол светеха предизвикателно. Когато Бригъм просто се върна към

четенето, той отново изруга и се отпусна на стола си. — Можеш да изкараш човек от нерви.

— Благодаря. — Бригъм остави листа до чинията си и си наля още кафе. Ръката му бе спокойна, както когато хващаше дръжката на сабя или на пистолет. И наистина, това писмо бе бойно оръжие. — Прав си по всички точки, скъпи мой. Писмото е от принц Чарлз. — Отпи от кафето си.

— Е, и какво пише?

Бригъм махна с ръка към листа и Кол веднага го грабна. Посланието бе написано на френски и макар да знаеше езика по-зле от Бригъм, той започна да го чете.

През това време Бригъм оглеждаше стаята около него. Тапетите бяха избрани от баба му, жена, която помнеше и с мекия ѝ шотландски акцент, и с упоритостта ѝ. Тапетите бяха в наситено яркосиньо, което, както казваше тя, ѝ напомняше за езерата на родния ѝ край.

Като момче му разрешаваха да гледа, но без да пипа и пръстите винаги го бяха сърбели да хване статуетката на пастирката с дългите порцеланови коси и с нежно лице.

Имаше портрет на Мери Макдоналд, силната жена, която бе станала лейди Ашбърн. Той стоеше над камината и я показваше почти на същата възраст, на която бе сега внукът ѝ — висока, тънка като тръстика, с разкошна абаносовочерна коса и фино лице. По начина, по който бе наклонила главата си, личеше, че е можело да бъде убедена, ала не принудена, помолена, но не заставена.

Внукът приличаше на нея. Чертите му бяха не по-малко изискани в своята мъжествена форма — високо чело, изпъкнали скули, плътни устни. Ала Бригъм бе наследил от Мери не само високия ръст и сивите очи. Бе наследил и нейната страстност и чувството ѝ за справедливост.

Той помисли за писмото, за решенията, които трябваше да вземе, и вдигна наздравица към портрета.

Ти би ме накарала да отида, рече си наум. Всички истории, които си ми разказвала, вярата в справедливостта на каузата на Стюартите, които си ми внушила през годините, когато си се грижила за мен и си ме възпитавала. Ако беше жива, ти и сама би отишла. Как мога аз да не отида?

— Значи е време. — Кол сгъна писмото. В гласа му, в очите му се четяха и възбуда, и напрежение. Бе на двадесет и четири години, само

с шест месеца по-млад от Бригъм, но това бе моментът, който бе чакал цял живот.

— Трябва да се научиш да четеш между редовете, Кол. — Бригъм се изправи. — Чарлз все още храни надежда за помощ от французите, макар да започва да разбира, че крал Луи предпочита да говори, вместо да действа. — Намръщи се, дръпна завесата и погледна към спящата зимен сън градина. През пролетта тя щеше да избухне в цветове и аромати. Ала през пролетта той едва ли щеше да е тук, за да я види.

— Когато бяхме в двореца, Луи бе повече от заинтересован от нашата кауза. Той харесваше не повече от мен онази хановерска марионетка на трона — каза Кол.

— Да, но това не означава, че ще отвори хазната си за принца и за каузата на Стюартите. Идеята на Чарлз за подготвяне на фрегата, която да отплава към Шотландия, изглежда по-реалистична. Ала за тези неща трябва време.

— През което време ние се намесваме. — Бригъм пусна отново завесата.

— Ти по-добре от мен познаваш настроението в Шотландия. Каква подкрепа ще получим?

— Достатъчна. — Кол се усмихна със самоувереността на гордостта и младостта. — Клановете ще се вдигнат за истинския крал и ще се бият заедно с неговите хора. — Той стана. Знаеше какво пита приятелят му. В Шотландия Бригъм щеше да рискува не само живота си. Можеше да загуби титлата си, дома си и репутацията си. — Бриг, мога да взема писмото, да отида при моите роднини и оттам да се свържа с клановете в планините. Не е нужно и ти да идваш.

Бригъм вдигна вежди и едва не се усмихна.

— Толкова малка полза ли има от мен?

— Да те вземат дяволите! — Гласът на Кол бе грубоват, жестовете му отривисти. И двете бяха вкоренени в него, както и тътнещият ритъм на родната му страна и яростната му гордост с нея. — Човек като теб, който умее да говори, умее да се бие, английски аристократ, който иска да се включи в бунта? Никой по-добре от мен не знае какво можеш да направиш. В края на краищата, ти неведнъж си ми спасявал живота — в Италия, и, по дяволите, във Франция.

— Не ставай банален, Кол. — Бригъм перна дантелата на китката си. — Не ти подхожда.

Широкото лице на Кол се разля в усмивка.

— Да, и само като си помисли човек, че изведнъж можеш да се превърнеш в граф Ашбърн...

— Скъпи мой, аз съм граф Ашбърн.

В очите на Кол заигра смях. Когато стояха така заедно, разликата между тях изпъкваше много ярко — Бригъм със стройната си фигура, Кол с мускулестото си тяло. Бригъм с изисканите си, дори мудни жестове, Кол винаги като натегната пружина. Но никой не знаеше по-добре от шотландеца какво се криеше под добре скроените костюми и дантелата.

— Не граф Ашбърн се би рамо до рамо с мен, когато нападнах нашия дилижанс на излизане от Кале. Не граф Ашбърн, по дяволите, ме надпи и аз едва не се изтъркалях под масата в онази мръсна дупка в Рим.

— Уверявам те, че е бил той, защото много добре си спомням и двете случки.

Кол знаеше, че няма смисъл да се надприказва с Бригъм.

— Бригъм, бъди сериозен. Като граф Ашбърн на теб ти се полага да си стоиш в Англия, да играеш голф и на карти. Ти и тук можеш да си от полза за делото, като просто надаваш ухо какво става.

— Но?

— Ако ще се бия, бих искал да си до мен. Ще дойдеш ли?

Бригъм се вгледа в приятеля си, после отместа очи към портрета на баба си.

— Разбира се.

Времето в Лондон бе студено и влажно. Остана такава и три дни по-късно, когато двамата мъже започнаха своето пътешествие на север. Щяха да стигнат до границата в относителния комфорт на каретата на Бригъм, останалото разстояние щяха да изминат на коне.

За всеки, който оставаше в Лондон и се интересуваше, лорд Ашбърн просто отиваше в Шотландия на гости на семейството на своя приятел.

Малцина знаеха, че това не бе съвсем така — шепа верни консерватори и якобити — както наричаха привържениците на Стюартите, — на които Бригъм вярваше. На тях той оставяше да пазят

семејното владение в Ашбърн и къщата му в Лондон и да се разпореждат с неколцината негови слуги. Бе взел онова, което можеше да се земе, без прекалено да привлича внимание. Това, което не можеше, бе оставено с пълното съзнание, че ще минат месеци, а може би и години, преди да се върне. Портретът на баба му все още висеше над камината, ала в пристъп на сантименталност бе взел статуетката на пастирката, опакована за пренасяне.

Бе взел и злато, доста повече, отколкото би му трябвало за посещение при семејството на приятел, в заключен сандък под пода на каретата.

Бяха принудени да се движат бавно, по-бавно, отколкото му се искаше на Бригъм, но пътищата бяха хлъзгави и поривите на вятъра от време на време принуждаваха кочияша да върви пред екипажа. Бригъм би предпочел да има под себе си добър кон и свободата на галоп.

Един поглед през прозореца му показа, че времето на север можеше да е само по-лошо. С търпението, на което се бе научил, той се облегна назад, вдигна крака на отсрещната седалка, където дремеше Кол, и остави мислите си да отлетят към Париж, където миналата година бе прекарал няколко великолепни месеца. Това бе Франция на Луи Петнадесети, разкошна, блестяща, цялата в светлина и музика. Там имаше прелестни жени с напудрени коси и скандални рокли. Бе лесно да се флиртува, а и нещо повече. Млад английски лорд с дебела кесия и чувство за хумор лесно можеше да си намери мястото в обществото.

Това великолепие и това безделие му доставяха удоволствие. Ала също толкова вярно бе, че бе започнал да се чувства неспокоен, да копнее за действие и цел. Ленгстънови винаги бяха обичали политическите интриги не по-малко, отколкото блясъка на баловете и гуляите. Както и вече три поколения безмълвно се бяха клеели във вярност към Стюартите — законните крале на Англия.

Затова, когато принц Чарлз Едуард, магнетичен смел и енергичен мъж, дойде във Франция, Бригъм му предложи своята помощ и своята клетва. Мнозина биха го нарекли предател. Нищо чудно, че свирепите уиги, които поддържаха седящия сега на английския престол германец, биха поискали Бригъм да бъде обесен, ако знаеха. Но Бригъм бе верен на каузата на Стюартите, към които неговото семејство винаги бе било предано, а не на германския узурпатор Джордж. Той не бе забравил

разказите на баба си за злощастното въстание през петнадесета година и за изгнанията и екзекуциите преди и след него.

Когато пейзажът стана по-див, а Лондон вече изглеждаше много далечен, Бригъм отново помисли, че Хановерската династия бе сторила малко — по-скоро дори не се бе опитала да спечели симпатията на Шотландия. Винаги бе съществувала заплахата от война, от север или от другата страна на Ламанша. Ако Англия трябваше да стане силна, за това ѝ бе необходим законен крал.

Не само ясният поглед и красивото лице на принца бяха накарали Бригъм да застане зад него. Причината бе в енергичността и амбициите, а може би и в младежката му самоувереност, че може да се пребори за това, което му принадлежи. И че ще го стори.

Спряха да пренощуват в малък хан, където равнините започваха да се издигат в истински планини. Златото и титлата на Бригъм им осигуриха сухи завивки и самостоятелна стая. Нахранени и стоплени от буйния огън в камината, те пиеха бира след бира, докато спускащият се от планините вятър се блъскаше в стените. За няколко часа бяха просто двама приятели, млади хора, които заедно се бяха впуснали в приключение.

— Да те вземат дяволите, Бригъм, върви ти тая вечер.

— Така изглежда. — Бригъм събра заровете и монетите. Очите му, искрящи от смях, срещнаха погледа на Кол. — Още една игра?

— Давай — засмя се Кол и сложи още няколко монети в средата на масата. — Късметът ти все трябва да свърши. — Когато заровете паднаха, се изкикоти. — Ако това не мога да бия... — Хвърли своите зарове и поклати глава. — Май не можеш да паднеш. Както онази нощ в Париж, когато играеше с херцога за сладката мадмоазел.

Бригъм наля още бира.

— Със или без херцога вече бях спечелил сладката мадмоазел.

Кол се разсмя гръмогласно и стовари още монети на масата.

— Не може късметът да не ти изневери. Макар че аз се надявам през следващите месеци да ти е верен.

Бригъм вдигна поглед да се увери, че вратата на стаята бе затворена.

— В момента нещата зависят повече от късмета на Чарлз, отколкото от моя.

— Да, всички имаме нужда от него. На баща му винаги му е липсвала амбиция и винаги е бил прекалено сигурен в поражението си. — Вдигна халбата. — За принца.

— Няма да му са достатъчни красотата и сладкодумието.

Рижите вежди на Кол се вдигнаха.

— Съмняваш ли се в Макгрегърови?

— Ти си единственият Макгрегър, когото познавам. — Преди Кол да се бе впуснал в реч за своя клан, Бригъм попита бързо: — Ами роднините ти, Кол? Радваш ли се, че ще ги видиш пак?

— Тази година ми се стори много дълга. Не че не ми харесваше да разглеждам Рим и Париж, ала когато човек е роден в планините, той предпочита и да умре там. — Кол отпи голяма глътка, като си мислеше за пурпурни бърда и тъмносини облаци. — От последното писмо, което ми изпрати майка ми, знам, че всички у дома са добре, но ще съм по-спокоен, като ги видя. Малкълм приближава десетте и казват, че е голям палавник. — Засмя се, преизпълнен с гордост. — Всички сме такива.

— Каза ми, че сестра ти е ангел.

— Гуен. — По лицето му се разля нежност. — Малката Гуен. Такава си е, мила, спокойна, красива като цвете.

— Нямам търпение да я видя.

— И е още ученичка — добави многозначително Кол. — Ще се навъртам наоколо, за да съм сигурен, че няма да го забравиш.

Бригъм се облегна назад на стола, малко замаян от бирата.

— Имаш още една сестра.

— Серина. — Кол раздруса заровете в дланта си. — Господ знае, че името никак не ѝ подхожда. Истинска дива котка. Мога да го докажа със собствените си белези. Серина Макгрегър има дяволски характер и много бърз юмрук.

— Ала е хубава, нали?

— Не е грозна. Майка ми казва, че през последната година момчетата са започнали да я ухажват, а тя ги пердаши и ги гони.

— Може би още не са намерили... Подходящия начин да я ухажват.

— Ха! Аз веднъж я ядосах, а тя грабна от стената сабята на дядо ми и ме подгони към гората. — Този път можеше и да няма нежност, но имаше гордост. — Съжалявам мъжа, който ще я хареса.

— Амазонка. — Бригъм си представи набито червенобузесто момиче с едрите черти на Кол и с огненочервена коса. Здрава като доячка и също толкова дръзка. — Аз предпочитам нещо по-кротко.

— В нея няма нищо кротко, обаче си я бива. — Главата на Кол се въртеше от бирата, ала това не му пречеше отново да вдигне халбата. — Разказвал съм ти за онази вечер, когато драгуните дойдоха в Гленроу.

— Да.

Очите на Кол потъмняха.

— След като опозорили майка ми и подпалили покривите, тя занесла майка ми в леглото и се грижила за нея като за дете, докато ние се върнахме. Лицето ѝ беше подпухнало, където онова копеле я изритало, но тя не плачеше, въпреки че беше още малка. Чакаше ни със сухи очи и ни разказа всичко.

Бригъм сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Времето за отмъщение е отминало, Кол, но не и за справедливост.

— Аз ще се погрижа и за двете — закани се Кол и отново хвърли заровете.

Тръгнаха рано на следващата сутрин. Бригъм го болеше главата, ала студеният вятър скоро я проясни. Двамата язدهа отпред, а каретата бавно ги следваше по-назад.

Сега наистина бяха в земята, за която толкова бе слушал като дете. Тя бе дива и сурова, с мрачни зъбери и самотна пустош. Високи върхове пробиваха млечносивото небе, понякога прорязани от водопади и ледовити реки, натежали от риба. Другаде скалите бяха струпани като зарове, хвърлени от небрежна ръка. Земята изглеждаше древна, място за богове и феи, въпреки че от време на време се виждаше по някоя колиба, от комина наред сламения покрив се виеше дим.

Земята бе затрупана със сняг и вятърът навяваше край пътя преспи. Докато Кол ги водеше нагоре по набраздените от коловози хълмове, снегът на моменти ги заслепяваше. В скалите се виждаха пещери, тук-там личеше, че някой е намирал в тях подслон. Езерата с тъмносини, опасни води по бреговете бяха замръзнали. Последствията от бирата бяха отвени от влажния студ, който щипеше лицата и проникваше дори през дебелиите им палта.

Когато теренът позволяваше, яздеха бързо, после си пробиваха път през преспи, високи колкото човешки бой. Внимателно заобикаляха построените от англичаните укрепления и избягваха гостоприемството, с което без колебание биха ги посрещнали във всяка колиба. Гостоприемството, както Кол бе предупредил Бригъм, би включвало въпроси за всичко, свързано с тяхното пътешествие, за семействата им и за целта на пътуването. В планините странниците бяха рядкост и се ценяха не само заради компанията, а и заради новините, които носеха.

За да не рискуват от село на село да се понесе мълвата за пристигането им, караха по странични пътища и хълмове, а на обед спряха в една кръчма да хапнат и да дадат на конете почивка. Подът бе мръсен, коминът бе просто дупка в покрива, от която колкото дим излизаше, толкова и влизаше. Препълнената стая миришеше на своите обитатели и на вчерашната риба. Едва ли това бе мястото, в което четвъртият граф Ашбърн би бил редовен посетител, но огънят бе горещ, а месото почти прясно.

Под палтото си, което сега висеше да се суши пред огнището, Бригъм носеше сивокафяв брич, риза от най-фин лен и най-простото сако за езда. Ала колкото и да бе просто, то стоеше безупречно върху широките му рамене, а копчетата му бяха сребърни. Ботушите му бяха прашни от ездата, но без съмнение от хубава кожа. Гъстата му коса бе вързана назад, а на тесните си пръсти носеше семейния печат и пръстен с изумруд. Едва ли бе облечен с най-хубавите си официални дрехи, ала въпреки това привличаше погледи и предизвикваше любопитен шепот.

— В тази дупка не виждат такива — обясни му Кол и лакомо се зае със своя пай с месо. Той бе с традиционната шотландска поличка и барета със затъкнато в нея борово клонче — емблемата на своя клан. Чувстваше се съвсем удобно.

— Очевидно. — Бригъм ядеше спокойно, но очите му иззад полуспуснатите клепачи бяха напрегнати. — Моят шивач би се зарадвал на такова възхищение.

— О, дрехите са само една от причините. — Кол надигна бирата, предвкушвайки удоволствието от уискито, което щеше да пие с баща си довечера. — Ти би изглеждал като граф дори да беше облечен в дрипи. — Припряно хвърли монетите на масата. — Конете вече трябва да са

отпочинали. Да тръгваме. Ще минем покрай земята на Кембълви. — Бе прекалено възпитан, за да се изплюе, ала много му се искаше. — Бих предпочел да не се мотаем.

Трима мъже излязоха от кръчмата преди тях и вътре нахлу студен и приятно свеж въздух.

За Кол ставаше все по-трудно да сдържа нетърпението си. Сега, когато отново бе в родните си планини, не искаше нищо друго, освен да види своя дом, своето семейство. Пътят се виеше и изкачваше, понякога минаваше покрай няколко скупчени колиби или покрай добитък, който пасеше по грубата неравна земя. Хората, които живееха тук, трябваше да внимават за диви котки и язовци.

Въпреки че им оставаха още часове езда, той почти долавяше миризмата на дома — гората с червеникавите елени и кафявите улулици. Тази вечер щеше да бъде празник, чашите щяха да се вдигат в наздравица. Лондон със своята суетня и шумни улици бе зад гърба му.

Рядко се срещаха дървета, само малки хвойни, скрити на завет зад скалите. В Шотландия дори храст трудно можеше да оживее. От време на време яздеха край някой ромонящ поток, а след това в зловеща, всепоглъщаща тишина. Над тях, величествен и великолепен, се рееше царски орел.

— Бриг...

Бригъм изведнъж се напрегна и изтегли меча си. Конят на Кол се изправи на задните си крака.

— Пази се отстриани — извика той и се завъртя към двама ездаци, които изскочиха иззад близките скали.

Те яздеха набити, рунтави шотландски понита и макар поличките им да бяха избелели от времето и от мръсотия, остриетата на мечовете им светеха в следобедното слънце. Преди стоманата да се удари в стомана, Бригъм успя само да забележи, че това бяха двама от мъжете, които бяха в кръчмата.

До него Кол размахваше меча си срещу още двама. Високите хълмове ехтяха от шума на битката, от ударите на копитата по утъпканата земя. Орелът над тях се рееше и чакаше.

Нападателяте бяха сметнали Бригъм за лесна плячка, но се бяха излъгали. Ръцете му бяха тесни, тялото му тънко като на танцор, ала китките му бяха гъвкави и силни. Той насочваше коня с колене, стиснал в едната ръка меч, а в другата кинжал. Дръжките им може и да

бяха украсени със скъпоценни камъни, но остриетата им бяха създадени да убиват.

Чу Кол да вика и изруга. Той самият се биеше в мъртвешка тишина. Стоманата скърцаше, когато се защитаваше, трещеше, когато нападеше, нахвърляше се върху единия неприятел и с изкусни маневри се измъкваше от другия. Очите му, обикновено спокойни, яносиви, бяха потъмнели и присвити като на вълк, надушил кръв. Нанесе един последен яростен удар върху меча на противника си и заби своя в тялото му.

Шотландецът извика, ала звукът угасна след по-малко от един удар на сърцето. Той падна и снегът се опръска с кръв. Понито му, подплашено от мириса на смъртта, с тропот се втурна нагоре по скалите. Другият поднови атаката си с подивял поглед, с повече ярост и страх, отколкото финес. Ожесточеното нападение едва не срина защитата на Бригъм и той почувства парването на меча му по рамото и топлатата кръв, където острието бе раздрало дрехите и бе намерило плът. Бригъм отби с бързи, сигурни удари, принуждавайки противника да отстъпва все по-назад и по-назад, към скалите. Очите му бяха приковани към неговото лице, без да мигнат, без да трепнат. С хладнокръвна точност отби удара му, замахна и прониза сърцето му. Още преди мъжът да падне, вече се бе обърнал към Кол.

Той сега се биеше един на един, защото още един от нападателите лежеше мъртъв до Кол и Бригъм имаше време да си поеме въздух. После видя как конят на Кол залитна, едва не се препъна, видя как острието проблясва и се втурна към приятеля си. Последният нападател вдигна очи, видя как върху него връхлитат кон и ездач и, след като тримата му другари вече бяха мъртви, пришпори понито си нагоре по скалите.

— Кол! Ранен ли си?

— Да, за Бога. Проклетите Кембълви. — Кол едва се удържаше на седлото. Там, където нападателят го бе пробол, всичко гореше.

Бригъм прибра меча си в ножницата. — Дай да те превържа.

— Няма време. Този чакал може да се върне с още. — Кол извади една носна кърпичка и я притисна към раната, после вдигна ръката си. Тя лепнеше от кръв, но не трепереше. — Още не съм свършил. — Очите му, блестящи от битката, срещнаха погледа на Бригъм. — По залез слънце ще сме у дома — каза той и пришпори коня си в галоп.

През целия път препускаха. Бригъм се оглеждаше за нови засади, ала не изпускаше от очи и Кол. Огромният шотландец бе блед, но не намаляваше ход. Само веднъж, по настояване на Бригъм, все пак спряха, за да превържат по-добре раната.

Не му хареса това, което видя. Раната бе дълбока, а Кол бе загубил прекалено много кръв. Въпреки това приятелят му нямаше търпение да стигне час по-скоро в Гленроу, а и Бригъм не знаеше къде другаде може да намери помощ. Кол прие манерката, която Бригъм допря до устните му, и жадно пи. Когато цветът се върна на лицето му, Бригъм го подкрепи да се качи на седлото.

По залез се спуснаха от хълма в гората, където сенките бяха дълги и треперливи. Миришеше на бор и на сняг, с лек привкус на дим от колибата по-нататък. Един заек притича през пътеката и се спусна в храстите. Зад него изведнъж изникна сокол. От бодливите клони висяха зимни боровинки, големи колкото лешник.

Бригъм виждаше, че силите на Кол свършват и спря да му даде отново да пие.

— Тичал съм през тази гора като дете — задъха се Кол. Дишаше бързо, но брентито облекчаваше болката. Нямаше да умре, преди да е започнала истинската битка. — Тук съм ловувал, тук съм откраднал първата си целувка. Да ме убият, не мога да разбера защо изобщо съм я напуснал.

— За да се върнеш като герой — предположи Бригъм и запуши манерката.

Кол се засмя, ала смехът скоро премина в кашлица. — Да. В планините винаги е имало Макгрегърови, откак Бог ни е поставил тук, и тук ще си останем. — Обърна се към Бригъм с някакво странно предизвикателство: — Ти може да си граф, но моят род е кралски.

Яздеха в лек галоп. Когато минаха край първите колиби, се разнесоха викове. От къщите, някои от камък и дърво, други само от кал и трева, наизлязоха хора. Въпреки че болката го пробождаше, Кол ги поздрави. Превалиха хълма и видяха къщата на Макгрегърови.

От комините се виеше дим. Зад остъклените прозорци светеха току-що запалените лампи. Небето на запад пламтеше от последните слънчеви лъчи и синият плочник на покрива светеше като посребрен. Къщата бе четириетажна, украсена с кули, къща не само за

удоволствие, а и за война. Покривите бяха разчупени, с различна височина, долепени един до друг в объркан, ала очарователен стил.

На двора имаше хамбар и други стопански постройките. Отнякъде се носеше глухият лай на куче.

Зад тях още хора излизаха от колибите си. От една къща изтича жена. Бригъм я чу да вика и се обърна. И зяпна.

Бе увита в наметало от кариран плат. В едната си ръка размахваше празна кошница, с другата държеше пеша на полата си, под която той мярна фустите и дълги крака. Тя тичаше и се смееше, шалът падна на раменете ѝ и откри развяваща се коса с цвета на залеза. Кожата ѝ бе бяла като мляко, макар и сега зачервена от студа и от радостта. Чертите ѝ бяха като изваяни от нежна ръка, ала устните ѝ бяха сочни и ярки. Бригъм можа само да си спомни за пастирката, в която бе влюбен като дете.

— Кол! — Гласът ѝ бе нисък, пълен с музика и смях, с гърлен шотландски акцент. Без да обръща внимание на нетърпението на коня, тя сграбчи юздите и вдигна лице, от което устата на Бригъм пресъхна. — Цял ден място не мога да си намеря. Трябваше да се сетя, че е заради теб. Не знаехме, че пристигаш. Забравил ли си да пишеш, или просто те мързи?

— Много хубав начин да посрещнеш брат си. — Кол би се навел да я целуна, но лицето ѝ плуваше пред очите му. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да покажеш малко добри обноски пред моя приятел, Бригъм Ленгстън. Лорд Ашбърн, сестра ми Серина.

Не е грозна? За пръв път, помисли Бригъм, Кол не преувеличаваше. Съвсем не.

— Приятно ми е, госпожице Макгрегър. Ала Серина дори не го удостои с поглед.

— Кол, какво е това? Ти си ранен! — Докато протягаше към него ръка, той се свлече от седлото в краката ѝ. — О, Господи, какво е това? — Тя разтвори палтото и откри набързо превързаната рана.

— Отново се е отворила. — Бригъм коленичи до нея. — Трябва да го внесем вътре.

Серина вдигна рязко глава и го прониза със зелените си очи. В тях имаше не страх, а гняв.

— Долу ръцете от него, английска свиня! — Изблъска го настрана, притисна брат си до гърдите си и се опита с кърпичката си

да спре кръвта. — Как така брат ми идва у дома полумъртъв, а ти яздиш до него с меч в ножницата и без нито една драскотина?

Бригъм реши, че Кол може и да е подценил красотата ѝ, но не и характера.

— Мисля, че ще е най-добре да обясня, след като се погрижим за Кол.

— Носи си обясненията обратно в Лондон. — Когато Бригъм вдигна Кол на ръце, тя само дето не се нахвърли върху него. — Остави го, дяволите да те вземат! Не давам да пипаш това, което е мое.

Погледът му се плъзна нагоре и надолу по нея, докато страните ѝ пламнаха.

— Повярвайте ми, мадам — произнесе той ледено любезно, — нямам желание да го правя. Ако се погрижите за конете, госпожице Макгрегър, аз ще внеса брат ви вътре.

Серина понечи да му отвърне, ала един поглед към бледото лице на Кол я накара да прехапе език. С развяващо се палто и с Кол на ръце Бригъм тръгна към къщата.

Серина си спомни последния път, когато англичанин бе влизал в нейния дом. Тя хвана поводите на двата коня и, като проклинаше Бригъм, се забърза след него.

ВТОРА ГЛАВА

Нямаше време за официално представяне. Бригъм бе посрещнат на вратата от високо чернокосо слугинче, което закърши ръце и хукна да вика лейди Макгрегър. Фиона дойде от кухнята със зачервено от огъня лице. Като видя сина си в безсъзнание в ръцете на един непознат, побледня.

— Кол... Да не е...

— Не, милейди, но раната е тежка.

С тънката си ръка тя докосна лицето на сина си.

— Моля ви, бихте ли го качили горе? — Тръгна пред него, като по пътя даваше нареждания за вода и превръзки. — Тук. — Отвори една врата и погледна през рамото на Бригъм. — Гуен, слава Богу. Кол е ранен.

Гуен, по-дребна и по-крехка от майка си и сестра си, бързо влезе в стаята.

— Запали лампите, Моли — нареди тя на слугинята. — Ще ни трябва много светлина. — Вече притискаше ръка към челото на брат си. — Има треска. — Кръвта му се бе просмукала през наметалото и обагреше чаршафите. Можете ли да ми помогнете да го съблека?

Бригъм кимна и започна да работи заедно с нея. Гуен спокойно изпрати за лекарства и вода, бързо донесоха и ленено платно. Младото момиче не припадна при вида на раната от меч, както Бригъм се бе страхувал, а умело започна да я почиства. Дори под нежните и ръце Кол простена и се размърда.

— Подръжте тук, ако обичате. — Гуен посочи на Бригъм да задържи върху раната тампона, който бе направила, докато тя наливаше в дървена чашка сироп от мак. — Ще трябва да се справим с треската. — Майка ѝ вече бършеше челото на сина си с мокра кърпа.

— Той е силен. Няма да го загубим сега. — Фиона се поизправи и отметна косата, която бе паднала върху лицето ѝ. — Благодаря ви, че го донесохте — обърна се тя към Бригъм. — Ще ми кажете ли какво се случи?

— Бяхме нападнати на няколко километра на юг оттук. Кол беше сигурен, че са Кембъллови.

— Разбирам. — Фиона стисна устни, ала гласът ѝ остана спокоен. — Трябва да ви се извиня, че дори не ви предложих стол и нещо горещо за пиене. Аз съм Фиона Макгрегър, майката на Кол.

— Аз съм Бригъм Ленгстън, приятел на Кол.

Тя успя да се усмихне, но продължи да държи в дланта си отпуснатата ръка на своя син.

— Граф Ашбърн, разбира се. Кол ни е писал за вас. Моля ви, ще кажа на Моли да вземе палтото ви и да ви приготви нещо за освежаване.

— Той е англичанин. — Серина стоеше на вратата. Бе свалила наметалото си и сега бе облечена само с проста домашно тъкана рокля от тъмносиня вълна.

— Знам това, Серина. — Фиона отново насочи измъчената си усмивка към Бригъм. — Палтото ви, лорд Ашбърн. Дълго сте пътували. Сигурна съм, че имате нужда от топла храна и малко почивка. — Когато той свали палтото си, погледът ѝ се спря върху рамото му. — О, вие сте ранен.

— Нищо сериозно.

— Драскотина — обади се Серина и понечи да мине покрай него и да отиде при брат си, ала погледът на Фиона я спря.

— Заведи нашия гост долу в кухнята и се погрижи за раните му.

— По-скоро бих превързала плъх.

— Ще направиш каквото ти казвам и ще покажеш необходимото уважение към госта на нашия дом. — В гласа на майката се прокраднаха стоманени нотки. — След като превържеш раните му, имай грижата да получи прилично ядене.

— Лейди Макгрегър, това не е необходимо.

— Простете, лорд Ашбърн, много е необходимо. Ще ме извините, че няма да се погрижа лично за вас. — Отново взе кърпата за челото на Кол. — Серина?

— Добре, майко, заради теб. — Серина се обърна с много лек и демонстративно обиден поклон. — Ако обичате, милорд.

Той я последва през къщата, много по-малка от замъка Ашбърн и подредена изрядно. Завиха през коридора и слязоха по две тесни стълбища, преди тя да реши да го прекара през задните стълби. Бригъм

обаче почти не забелязваше къде вървят, загледан в напрегнатия ѝ гръб. В кухнята ухаеше на подправки и месо от гърнето, окачено на верига над огъня, носеше се аромат на току-що опечен пай. Серина посочи към ниско столче с тънки крака.

— Моля седнете, милорд.

Той седна и само едва доловимо трепване на очите издаде, че го заболя, когато тя отпори ръкава от ризата му.

— Надявам се, че не припадате при вида на кръв, госпожице Макгрегър.

— По-вероятно е вие да припаднете при вида на съсипаната ви риза, лорд Ашбърн. — Хвърли настрана скъсания ръкав и донесе купа с гореща вода и чисто платно.

Бе повече от драскотина. Англичанин или не, Серина малко се засрами от себе си. Очевидно раната му се бе отворила, докато бе носил Кол. Докато попиваше кръвта, която бе започнала обилно да тече, забеляза, че в мускулестото му рамо имаше поне петнадесет сантиметров прорез.

Кожата му под ръцете ѝ бе топла и гладка. Бригъм не миришеше на парфюми и пудри, както си бе представяла, че миришат всички англичани, а на коне, на пот и на кръв. Странно, но това я трогна и направи пръстите ѝ по-нежни, отколкото бе възнамерявала.

Имаше лице на ангел, мислеше Бригъм, докато тя се навеждаше над него. И душа на вещица. Интересно съчетание, реши той, когато долови дъх на лавандула. Устни, създадени за целувки, и враждебни очи, които можеха да пробият дупка в мъжа. Какви ли бяха на пипане косите ѝ, уловени в мъжки длани? Прииска му се да ги погали, просто за да види реакцията ѝ. Ала реши, че една рана за днес му стига.

Серина работеше умело и мълчаливо, почистваше раната и я налагаше с един от билковите мехлеми на Гуен. Миризмата бе приятна и ѝ напомняше за гора и цветя. Тя почти не забелязваше, че неговата английска кръв бе върху пръстите ѝ.

Посегна към бинтовете и Бригъм се размърда. Изведнъж се озоваха лице срещу лице, толкова близко, колкото могат да бъдат мъж и жена, без да се прегърнат. Серина почувства дъха му върху устните си и бе изненадана от бързото трепване на сърцето си. Забеляза, че очите му бяха сиви, по-тъмни, отколкото когато я бе огледал студено на

пътя. Устните му бяха красиви, сега извити в усмивка, която променяше острите му аристократични черти в нещо достъпно.

Стори й се, че усеща пръстите му върху косите си, но бе сигурна, че се лъже. За момент, може би за два момента, в съзнанието й нямаше нищо и тя можеше само да го гледа и да се чуди.

— Ще оживея ли? — попита той.

Това бе достатъчно, този подигравателен, самодоволен английски глас. Нищо друго не й трябваше, за да я освободи от каквато и магия да й бяха направили очите му. Серина му се усмихна и стегна бинта достатъчно силно, за да го накара да подскочи.

— О, извинете ме, милорд — изпърха тя с мигли. — Да не ви заболя?

Бригъм я погледна кротко и помисли колко ли би му било приятно да я удуши.

— Моля, не се безпокойте за това.

— Няма да се безпокоя. — Серина стана да отнесе купата с кървавата вода. — Не е ли странно, че английската кръв е толкова рядка?

— Не бях забелязал. Шотландската кръв, която пролях днес, ми се стори доста бледа.

Тя се извъртя.

— Ако това е била кръвта на Кембъл, значи сте отървали света от още един борсук, ала няма да ви благодаря за това или за каквото и да било друго.

— Късате ми сърцето, милейди, когато аз живея само за вашата благодарност.

Серина грабна една дървена купа — въпреки че майка й би я накарала да вземе порцеланова — напълни я със задушено и така я стовари на масата, че половината се разсипа. После му наля бира и хвърли в една дървена паница две овесени питки. Жалко, че не бяха корави.

— Вечерята ви, милорд. Внимавайте да не се задавите.

Той се изправи и за пръв път тя забеляза, че бе висок почти колкото брат й, макар и не толкова мускулест.

— Брат ви ме предупреди, че сте зла.

Серина опря юмрук на хълбока си и го погледна изпод ресници, много по-тъмни от разрошената коса.

— Имате късмет, милорд, така ще знаете, че не трябва да ме ядосвате.

Бригъм пристъпи към нея. Бе неизбежно, като се имаше предвид характера му и склонността му да се бие лице в лице. Тя вирна брадичка, сякаш чакаше с нетърпение сблъсъка.

— Ако сте намислили да ме гоните в гората с меча на дядо си, помислете си пак.

Устните ѝ трепнаха, въпреки че Серина се мъчеше да сдържи усмивката си. Смехът правеше очите ѝ почти толкова красиви, колкото гневът.

— Защо? Бърз ли сте в краката, сесънек? — обърна се тя към него с келтската дума за омразните английски нашественици.

— Достатъчно бърз, за да подкося вашите крака, ако имате късмет да ме хванете. — Взе ръката ѝ и не бе нужно нищо друго, за да изтрие усмивката от очите ѝ. Въпреки че дланта ѝ се сви в юмрук, той я поднесе към устните си. — Моите благодарности, госпожице Макгрегър, за вашите нежни грижи и гостоприемство.

Серина се обърна вбесено и изфуча навън.

Когато Иън Макгрегър се върна с най-малкия си син, бе непрогледна тъмнина. След като хапна набързо, Бригъм влезе в стаята, която му бяха дали, за да остави семейството на спокойствие и да си даде време да помисли. Кол бе описал доста добре Макгрегърови. Фиона бе прелестна, с достатъчно сила в лицето и поведението си, за да добави към красотата ѝ кураж. Младата Гуен бе сладка и кротка, със свенливи очи... И с нетрепващи ръце, когато зашиваше раздрана плът.

Колкото до Серина... Кол не бе споменал, че сестра му бе вълчица с лице, съперничещо на митичната Елена, но Бриг бе доволен, че можеше сам да си състави впечатление. Може да бе вярно, че тя нямаше причини да обича англичаните, ала той предпочиташе да преценява мъжа като мъж, не по неговата националност.

Би трябвало да преценява и жената като жена, не по външния ѝ вид, помисли Бригъм. Когато се бе втурнала към тях на пътя, с озарено от радост лице, се бе почувствал като ударен от гръм. За щастие не бе от мъжете, които задълго остават под магията на две красиви очи и един хубав глезен. Бе дошъл в Шотландия да се бие за кауза, в която вярваше, не да се безпокои, че някакво момиче го мрази.

Заради произхода му, мислеше той, докато крачеше до прозореца и обратно. Никога не бе имал причина да не се гордее със своя род. Дядо му бе човек, когото бяха уважавали и от когото бяха се страхували. Откак бе достатъчно голям, за да разбира, Бригъм бе възпитаван, че да бъде Ленгстън бе и привилегия, и отговорност. Той не приемаше лекомислено нито едното, нито другото. Иначе би останал в Париж, би се наслаждавал на капризите и прищевките на изисканото общество, вместо да дойде в шотландските планини и да рискува всичко заради младия принц.

Да я вземат дяволите тази жена, задето го гледаше, сякаш бе боклук.

На вратата се почука. Бригъм се намръщи и се обърна от прозореца.

— Да?

Слугинчето, примряло от притеснение, отвори вратата и като го видя такъв мрачен, сведе очи и нервно запелтечи:

— Моля за извинение, лорд Ашбърн... — бе всичко, което успя да каже.

Той почака, после въздъхна:

— Мога ли да знам за какво искаш извинение?

Тя го стрелна с поглед и отново се вторачи в пода.

— Милорд, господин Макгрегър иска да ви види долу, ако е удобно.

— Разбира се, веднага идвам.

Но момичето вече бе излетяло. Тази вечер щеше да има какво да разказва на майка си — как Серина Макгрегър бе обидила английския лорд в лицето. Лице, което, трябваше да признае, бе дяволски красиво.

Бригъм пооправи дантелата на китките си. Бе пътувал само с един кат дрехи и се надяваше каретата с останалия му багаж утре да успее да стигне до Гленроу.

Спусна се по стълбите, строен и елегантен в черно и сребристо. На врата му се къдреше дантела, пръстените му светеха под лампата. В Париж и Лондон бе следвал модата и пудреше косата си. Тук с удоволствие бе изоставил това досадно занимание и гарвановочерната му коса бе сресана назад.

Макгрегър го чакаше в столовата и пиеше портвайн. Зад гърба му пращеше огън. Косата му бе тъмночервена и падаше до раменете.

Лицето му бе покрито с брада в същия цвят. Бе облечен както подобава, когато се посрещат знатни гости. Наистина, традиционната поличка му стоеше добре, защото бе висок и широкоплещест като сина си. Към нея той носеше жакет от телешка кожа, на рамото с катарамата, върху която бе гравирана лъвска глава.

— Лорд Ашбърн, добре дошли в Шотландия и в дома на Иън Макгрегър.

— Благодаря ви. — Бригъм прие предложената чаша портвайн и седна. — Бих искал да се осведомя за Кол.

— Спи по-спокойно, макар дъщеря ми Гуен да ми казва, че нощта ще бъде тежка. — Иън замълча за момент и сведе поглед към оловната чаша, която държеше в широката си ръка с дебели пръсти. — Кол ни е писал за вас като за приятел. И да не бе писал, сега щяхте да сте приятел, защото вие бяхте този, който ни го върна.

— Той ми е приятел и винаги ми е бил.

Това бе прието с кимване.

— В такъв случай пия за ваше здраве, милорд. — Иън пи с удоволствие. — Чувал съм, че баба ви е била Макдоналд.

— Да. От остров Скай.

Обветреното лице на Иън се отпусна в усмивка.

— Тогава още веднъж добре дошли. — Вдигна чашата си и се вгледа в очите на своя гост. — За истинския крал?

В отговор Бригъм вдигна своята чаша.

— За краля отвъд морето. — Срещна пламтящите сини очи на Иън. — И за предстоящия бунт.

— Да, за това ще пия. — Иън пресуши на един дъх чашата. — Кажете ми сега как стана така, че моето момче беше ранено.

Бригъм му разказа за засадата, описа в подробности мъжете, които ги бяха нападнали, и тяхното облекло. Докато говореше, Иън се бе навел напред на голямата маса, сякаш се страхуваше да не пропусне и една дума.

— Проклетите убийци Кембъллови! — избухна той и стовари юмрук на масата. Чашите и чиниите подскочиха.

— И Кол така мислеше — съгласи се Бригъм спокойно. — Знаем някои неща за клановете и за враждата между вас и Кембъллови, лорд Макгрегър. Може да е било просто грабеж, а може и да се е разчуло, че якобитите са се раздвижили.

— Наистина са се раздвижили. — Иън се замисли за момент и забарабани с пръсти. — И какво, двама на четирима? Не е толкова зле, когато става дума за Кембъллови. Вие също сте ранени?

— Леко. — Бригъм сви рамене, навик, който бе придобил във Франция. — Ако конят на Кол не се беше подхлъзнал, никога нямаше да се открие. Кол е дяволски добър фехтовач.

— И той така казва за вас — засмя се Иън. От нищо не се възхищаваше повече, отколкото от един добър боец. — Някаква битка по пътя към Кале?

Бригъм се усмихна:

— Просто забавление.

— Бих искал да чуя нещо повече за това, ала първо ми кажете каквото можете за принца и за неговите планове.

Говориха часове наред, пресушиха бутилката и отвориха нова, докато свещите догаряха. Официалностите изчезнаха, бяха вече само двама мъже, единият превалил разцвета си, другият едва приближаващ към него. И двамата бяха бойци по рождение и по характер. Можеше да се бият по различни причини, единият в отчаян опит да запази своята земя и начина си на живот, другият заради едната справедливост. Но щяха да се бият. Когато се разделиха, Иън за да види сина си, а Бригъм да вземе малко въздух и да провери конете, се познаваха толкова добре, колкото им бе нужно.

Когато Бригъм се върна, бе късно. Къщата бе притихнала, камините загасени. Навън вятърът свиреше и му напомняше за усамотението, за отдалечеността от Лондон и от всичко, което му бе близко и познато.

Близо до вратата гореше една свещ, за да му показва пътя. Той я взе и тръгна по стълбите, макар да знаеше, че още бе прекалено неспокоен, за да заспи. Макгрегрови го интересуваха още от първия път, когато двамата с Кол споделиха една бутилка и историите на живота си. Знаеше, че са силно свързани, не само заради семейно задължение, а и от привързаност и от общата си любов към своята земя. Тази вечер ги бе видял как работят заедно с несъмнена вяра един в друг. Нямаше истерии, когато бе внесъл Кол в къщата, нямаше плачещи и припадащи жени. Всеки правеше каквото трябваше да се направи.

Точно от такава сила и чувство за дълг щеше да има нужда Чарлз през следващите няколко месеца.

Бригъм отмина стаята си и отвори вратата към стаята на Кол. Завесите на леглото бяха вдигнати и той видя, че приятелят му още спи, завит с одеяла. Видя и Серина, която седеше до леглото и четеше книга на светлината на тънка свещ.

За пръв път я виждаше спокойна. Лицето ѝ бе необичайно красиво в меката светлина. Косите ѝ, падащи по гърба, блестяха. Бе се преоблякла в тъмозелен халат с висока яка, която подчертаваше лицето ѝ. Брат ѝ измърмори нещо насън, тя го погледна и сложи ръка на пулса на китката му.

— Как е той?

Серина се стресна от гласа на Бригъм, ала бързо се овладя. С безизразно лице се облегна назад на стола и затвори книгата в скута си.

— Още има треска. Гуен мисли, че до сутринта трябва да премине.

Бригъм се приближи до леглото. Огънят зад него гореше буйно. Димът се смесваше с миризма на лекарства и мак.

— Кол ми е казал, че тя може да прави чудеса с нейните билки. Виждал съм лекари, които с по-малко сигурна ръка зашиват рана.

Разкъсвана между раздразнението и гордостта за сестра си, Серина приглади полата си.

— Тя има дарба и добро сърце. Щеше да остане с него цяла нощ, но аз я изгоних да си легне.

— Значи гоните всички, не само непознатите? — Той се усмихна и вдигна ръка, преди да му бе отговорила. — Едва ли можете сега да ме разкъсате, скъпа моя, защото ще събудите брат си и цялото семейство.

— Не съм ви скъпа.

— Заради което ще легна в гроба благодарен. Това е просто начин на обръщение.

Кол се размърда и Бригъм се приближи да сложи студената си ръка на челото му.

— Будил ли се е изобщо?

— Един или два пъти, ала не беше на себе си. — Тъй като съвестта ѝ го изискваше, Серина омекна. — Пита за вас. — Изправи се

и изстиска кърпата, за да я сложи на челото на брат си. — Трябва да си вървите и да дойдете да го видите сутринта.

— А вие?

Ръцете ѝ бяха нежни, успокояващи, разхлаждащи. Бригъм неволно си представи какво ли би било да ги почувства върху собственото си чело.

— Какво аз?

— Няма ли кой да ви изгони в леглото?

Тя вдигна очи. Напълно разбираше за какво ѝ говори.

— Аз отивам когато и където реша. — Отново седна и скръсти ръце. — Хабите си свещта, лорд Ашбърн.

Без да каже дума, Бригъм я загаси. Светлината на тънката свещичка до леглото ги потопи в интимност.

— Съвсем вярно — съгласи се той. — Една е достатъчна.

— Надявам се, че можете да намерите пътя до стаята си в тъмното.

— Аз имам отлично нощно зрение. Но още не съм си тръгнал. — Взе книгата от скута ѝ. — „Макбет“?

— Не четат ли красивите дами от вашето обкръжение?

Устните му трепнаха.

— Някои от тях четат. — Отвори книгата и прелисти страниците. — Много мрачна история.

— Убийство и власт? — Серина махна с ръка. — Животът, милорд, може да бъде мрачен, както англичаните толкова често доказват.

— Макбет е шотландец — напомни ѝ Бригъм. — „История, разказана от идиот, пълна с шум и ярост, не означаваща нищо“. Така ли приемате живота?

— Приемам го като това, което може да бъде направено от него.

Бригъм се облегна на масата. Вярваше, че тя говори сериозно и това го заинтригува. Повечето от жените, които познаваше, можеха да разсъждават само за модата.

— Защо не разглеждате Макбет като злодей?

— Защо? — Не бе имала намерение да приказва с него, още по-малко да завърже разговор, ала не успя да се въздържи. — Той взема това, което мисли, че е негово.

— А средствата му?

— Безмилостни. Може би кралете трябва да са безмилостни. Чарлз не може да претендира за трона, като се помоли за него.

— Така е. — Бригъм се намръщи и затвори книгата. — Но подлостта и войната са различни неща.

— Мечът си е меч, независимо дали е забит в гърба или в сърцето. — Серина го погледна. Зелените ѝ очи блестяха на светлината на свещта. — Ако бях мъж, щях да се бия, за да победея, и по дяволите средствата.

— А честта?

— В победата има голяма чест. — Тя отново намокри кърпата и я изстиска. Въпреки приказките си, Серина се отнасяше към болестта съвсем по женски — внимателно, търпеливо, старателно. — Имаше време, когато Макгрегърови бяха преследвани като животни, когато на Кембъллови се плащаше с хубаво английско злато за всяка смърт. Ако те преследват като диво животно, се научаваш да се биеш като диво животно. Жените бяха изнасилвани и убивани, кърмачетата бяха клани. Ние не забравяме, лорд Ашбърн, нито прощаваме.

— Сега е друго време, Серина.

— Ала кръвта на брат ми беше проляна днес.

Той импулсивно сложи ръка върху нейната.

— След няколко месеца ще се пролее още кръв, но за справедливост, не за отмъщение.

— Вие можете да си позволите справедливост, милорд, ала не и аз.

Кол простена и започна да се мята. Серина отново насочи цялото си внимание към него. Бригъм машинално го хвана.

— Пак ще си отвори раната.

— Дръжте го да не мърда. — Тя сипа още лекарство в дървената чашка и я поднесе към устните на брат си. — Изпий го, миличък. — Наля колкото успя в гърлото му, като през цялото време го увещаваще, молеше, успокояваще. Той трепереше, въпреки че кожата му гореше.

Серина вече не възразяваше срещу присъствието на Бригъм и не каза нищо, когато той свали палтото си и запретна дантелите на китките си. Дватама заедно обляха Кол със студена вода, сипаха още от отварата на Гуен в пресъхналите му устни и продължиха да го пазят.

По време на бълнуването тя почти през цялото време говореше на Кол на келтски диалект, спокойно и непоколебимо като кален

войник. За Бригъм бе странно да я гледа такава невъзмутима, след като от първия момент на тяхното запознанство я бе виждала оживена от вълнение или гняв. Сега, в най-дълбоката нощ, ръцете ѝ бяха нежни, гласът ѝ тих, движенията ѝ уверени. Двата работеха заедно, сякаш цял живот го бяха правили.

Серина вече не отказваше помощта му. Англичанин или не, очевидно обичаше брат ѝ. Ако го нямаше, щеше да се наложи да извика сестра си или майка си. За няколко часа тя се опита да забрави, че лорд Ашбърн въплъщаваше всичко, което тя ненавиждаше.

От време на време, над кърпата или над чашата, ръцете им се докосваха. И двамата се мъчеха да не забелязват дори тази незначителна близост. Той може и да бе загрижен за Кол, но все пак бе английски благородник. Серина може и да бе по-силна от всяка друга жена, която бе срещал, ала все пак бе дива шотландка.

Примирието продължи, докато вилнееше треската на Кол. Когато небето започна да избледнява от приближаващия изгрев, кризата премина.

— Няма температура. — Серина сложи ръка на челото на брат си и преглътна напирещите сълзи. Глупаво бе да плаче сега, Помисли тя, когато най-лошото бе свършило. — Мисля, че ще прескочи трапа; но Гуен трябва да го погледне:

— Трябва добре да поспи. — Бригъм притисна ръка към кръста си, където бе заседнала тъпа болка. Огънят, който на смени бяха поддържали през нощта, все още бумтеше зад гърба му и разливаше светлина и топлина. Бе разкопчал ризата си, за да му е по-удобно, и в дълбокото деколте се виждаха гладки мускулести гърди. Серина изтри чело и се опита да не забелязва.

— Почти съмна. — Чувстваше се отмаляла, уморена до смърт и ѝ се плачеше.

— Да. — Вниманието на Бригъм внезапно и напълно се пренасочи от мъжа в леглото към жената до прозореца. Първите утринни лъчи светлееха зад нея. Халатът я покриваше като кралска мантия. Лицето ѝ бе побледняло от умора и очите ѝ изглеждаха още по-големи, по-тъмни и по-загадъчни заради леките сенки под тях.

Той продължи да я гледа и кръвта ѝ запулсира под кожата. Искаше ѝ се да спре. Този поглед я правеше... Някак безсилна. Внезапно уплашена, откъсна очи от неговите и погледна към брат си.

— Вече няма нужда да стоите тук.

— Да.

Тя му обърна гръб. Бригъм прие това като знак, че го гони. Вдигна иронично вежди, макар че Серина не можеше да го види, и тръгна към вратата, ала я чу да подсмърча и спря. После, проклинайки се, прокара ръка през косата си и се върна при нея.

— Сега няма нужда от сълзи, Серина.

Тя припряно избърса бузата си.

— Помислих, че ще умре. Чак когато всичко мина, разбрах колко съм се страхувала. — Отново изтри лицето си. — Загубила съм си кърпичката — каза нещастно.

Бригъм сложи в ръката ѝ своята кърпичка.

— Благодаря.

— Няма защо — успя той да смотолевя, когато Серина му я върна, мокра и смачкана. — Сега по-добре ли сте?

— Да. — Тя пое дълбоко въздух. — Бих искала да си отидете.

— Къде? — Макар да знаеше, че не бе разумно, я обърна към себе си. Искаше само да види отново очите ѝ. — В леглото си или по дяволите?

За изненада и на двамата, устните ѝ трепнаха в усмивка.

— Където желаете, милорд.

Бригъм искаше тези устни. Мисълта за това го потресе не по — малко от усмивката и. Искаше ги топли и разтворени под своите. Светлината проби нощното небе и се посипа като златен дъжд през прозореца. Преди някой от тях да бе подготвен, той протегна ръка, зарови пръсти в косите ѝ и обхвана шията и.

— Не — успя да възрази, изненадана, че гласът ѝ прозвуча толкова несигурно. Когато вдигна ръка в знак на протест, Бригъм я пресрещна и така, опрели длани, посрещнаха новия ден.

— Треперите — прошепна той и леко плъзна пръсти нагоре по шията и, разпалвайки малки пламъчета. — Чудех се дали бихте могли.

— Не съм ви давала разрешение да ме докосвате.

— Не съм ви молил за разрешение. — Привлече я по-близо. — Нито ще ви моля. — Вдигна съединените им ръце към устните си и нежно целуна пръстите ѝ. — Нито имам нужда.

Наведе глава към нея и тя усети как стаята се накланя и как силите я напускат. Виждаше само лицето му, после само очите му. Като

насън притвори очи и разтвори устни.

— Серина?

При звука на гласа на сестра си Серина отскочи и пламнала стисна ръце. Гуен влезе в стаята.

— Трябваше още да почиваш. Спала си само няколко часа.

— Беше достатъчно. Кол? — попита тя и се запъти към леглото.

— Треската му премина.

— Ах, слава Богу. — Гуен се наведе над леглото. С тази коса, по-скоро златиста, отколкото червеникава, и със светлосивия си халат наистина приличаше на ангел, както я бе описал Кол. — Спи добре и би трябвало да поспи още няколко часа. — Вдигна очи да се усмихне на сестра си и видя Бригъм до прозореца. — Лорд Ашбърн! Не сте ли спали?

— Той тъкмо си тръгваше. — Серина бързо застана до сестра си.

— Имате нужда от почивка. — Гуен се намръщи, като се сети за рамото му. — Ще си възпалите раната.

— Той е добре — обади се нетърпеливо Серина.

— За вашата загриженост ви благодаря. — Бригъм се поклони многозначително към Гуен. — Тъй като изглежда, че повече не мога да бъда от полза, ще се насоча към леглото си. — Погледът му се плъзна нагоре-надолу по Серина. До сестра си и тя изглеждаше като ангел. Като отмъстителен ангел. — Ваш слуга, мадам.

Когато излезе, Гуен се усмихна след него. Младото ѝ сърце изпърха при вида на голите му гърди и ръце.

— Толкова е красив — въздъхна тя.

Серина изсумтя:

— Като за англичанин.

— Много мило от негова страна да остане при Кол.

Серина все още чувстваше настойчивите му пръсти върху шията си.

— Не е мил — промълви тя. — Изобщо не вярвам, че е мил.

ТРЕТА ГЛАВА

Бригъм спа, докато слънцето се издигна високо над хоризонта. Рамото му бе схванато, ала не го болеше. Предполагаше, че трябва да благодари за това на Серина. Докато се обличаше, устните му се изкривиха в мрачна усмивка. Имаше намерение да ѝ се отплати.

Обу брича си и погледна към скъсаното сако за езда. Трябваше да свърши работа, защото едва ли можеше да се яви във вечерно облекло. Докато багажът му пристигнеше, трябваше да понася неудобствата. Прокара ръка по брадата си и навлече сакото. Бузите му бодяха, а лицето му съвсем не бе свежо. Как ли би се ужасил лакеят му!

Милият строг Паркинс беше бесен, че остава в Лондон, докато неговият лорд пътува из дивите шотландски планини. Той бе един от малцината, които знаеха истинската цел на пътуването, но това го караше само още повече да настоява да придружи своя господар.

Бригъм нагласи огледалото за бръснене. Паркинс бе предан, помисли той, ала едва ли умееше да се бие. Никой джентълмен в Лондон нямаше по-изискан лакей но Бригъм нямаше нужда от лакей по време на престоя си в Гленроу.

С въздишка започна да точи бръснача си. Сигурно не можеше да направи нищо за раздраното си сако или за клюмналите дантели, ала можеше поне да се избръсне.

Когато се приведе в приличен вид, слезе долу. Фиона го посрещна с престилка върху простата си вълнена рокля.

— Лорд Ашбърн, надявам се, че добре си починахте.

— Много добре, лейди Макгрегър.

— Ако разбирам какъв мъж сте, сигурно ще искате да закусите.

— Тя с усмивка сложи ръка на рамото му. — Имате ли нещо против да седнете във всекидневната? По-топло е, отколкото в столовата, а и когато се храня сама, там не се чувствам толкова самотна.

— Благодаря ви.

— Моли, кажи на готвача, че лорд Ашбърн се е събудил и е гладен. — Фиона го въведе във всекидневната, където вече бе

подредена маса за него. — Да ви оставя ли сега, или предпочитате компания?

— Винаги предпочитам компанията на красива жена, милейди.

Тя с усмивка прие стола, който той ѝ подаде.

— Кол каза, че сте чаровник. — С престилка или не, седна грациозно като най-изисканите дами, които Бригъм бе познавал. — Снощи не успях да ви благодаря както трябва. Искам сега да изразя най-дълбоката си благодарност, че доведохте Кол у дома.

— Бих предпочел да го бях довел при по-добри обстоятелства.

— Вие го донесохте. — Тя му предложи ръката си. — Много съм ви задължена.

— Той е мой приятел.

— Да. — Фиона стисна леко ръката му. — И Кол така ми каза. Това не намалява моето задължение, но няма да ви притеснявам. — Моли донесе кафето и Фиона наля, доволна от възможността да използва порцелановия си сервиз. — Тази сутрин пита за вас. Може би след като закусите, ще се качите да поговорите с него.

— Разбира се. Как е той?

— Достатъчно добре, за да се оплаква — усмихна се майчински тя. — Прилича на баща си, нетърпелив, импулсивен и много, много сладък.

Говореха за най-различни неща, докато сервираха закуската. Имаше овесена каша и дебели резени шунка, прясна риба и яйца, овесени питки и различни конфитюри и желета. Въпреки че избра кафето пред сутрешното уиски, Бриг помисли, че макар и далечна, тази шотландска маса по нищо не отстъпваше на лондонската трапеза. Дамата пиеше кафе и го подканваше да яде.

Той откри, че гърленият ѝ акцент бе очарователен, а разговорът ѝ пряк. Докато ядеше, я чакаше да попита какво бяха обсъждали със съпруга ѝ предишната нощ. Ала въпросът така и не идваше.

— Ако ми дадете сакото си тази вечер, милорд, ще ви го поправя.

Бригъм погледна към съдрания си ръкав.

— Боя се, че никога няма да бъде същото.

Спокойните ѝ очи срещнаха неговите.

— Правим, каквото можем, с това, което имаме. — Тя стана и Бригъм също се изправи. Полата ѝ тихо падна. — Извинете ме, лорд Ашбърн, имам много неща да свърша, преди съпругът ми да се върне.

— Господин Макгрегър излезе ли?

— Ще се върне довечера. Всички ние ще имаме много работа, преди принц Чарлз да направи своя ход.

Фиона излезе и Бригъм вдигна вежди. Никога не бе виждал жена, която толкова добросърдечно да приема заплахата от война.

Когато се върна горе, намери Кол малко блед и със сенки под очите, но седнал в леглото и настроен да спори.

— Няма да докосна този буламач.

— Ще го изядеш до последната капка — закани се Серина. — Гуен го е направила специално за теб.

— И Дева Мария да е бръкнала с пръст в него, няма да го изям.

— Продължавай да богохулстваш и ще си го отнесеш.

— Добро утро, деца — обади се Бригъм и влезе в стаята.

— Бриг, слава Богу! — извика Кол с чувство. — Разкарай тази мома и ми донеси малко месо. Месо! — повтори той. — И уиски.

Бригъм се приближи до леглото и вдигна вежди при вида на рядката каша, която държеше Серина.

— Определено изглежда противно.

— Ами да, и аз това казвам. — Кол падна на възглавниците, доволен, че имаше мъж на своя страна. — Само някоя дебелоглава жена може да помисли, че някой ще изяде това нещо.

— Аз самият хапнах едно доста добро парче шунка.

— Шунка ли?

— Добре опържена. Моите поздравления за готвача ви, госпожице Макгрегър.

— На него му трябва каша — процеди тя през зъби. — И ще яде каша.

Бриг сви рамене и приседна на края на леглото.

— Направих каквото можах, Кол. Сега е твой ред.

— Изхвърли я.

— Не искам да те наскърбявам, скъпи мой, ала тази жена ме ужасява.

— Ха! — Кол вирна брадичка и погледна сестра си. — Върви по дяволите, Серина, и отнеси този буламач с теб.

— Добре тогава, щом искаш да обидиш малката Гуен, която се грижеше за теб и си направи труда да ти приготви нещо за ядене. Просто ще ѝ занеса кашата долу и ще ѝ обясня как ти си казал, че това

е буламач и предпочиташ да не сложиш нищо в уста, вместо да я изядеш.

Тя се обърна с купата в ръка. Преди да бе направила и две крачки, Кол отстъпи.

— По дяволите, дай ми я тогава.

Бригъм улови самодоволната ѝ усмивка, когато тя отметна полата си и седна.

— Добре свършено — измърмори той.

Без да му обръща внимание, Серина потопи лъжицата в купата.

— Отвори си голямата уста, Кол.

— Няма да ме храниш — успя да каже той точно преди сестра му да му пъкне лъжицата в устата. — Проклятие, Серина, казах, че сам ще се храня.

— И ще разсипеш кашата върху чистата си пижама. Няма днес пак да те преобличам, моето момче, така че отвори си устата и кротувай.

Кол отново би я наругал, но бе прекалено зает да преглътне кашата.

— Ще те оставя да закусиш, Кол — обади се Бригъм.

— Моля ти се! — Кол бързо хвана китката му. — Не ме изоставяй сега. Тя ще ми се кара, ще ме навиква и ще ме подлуди. Аз... — Серина пъкна още една лъжица каша в устата му. — Дяволска жена, Бриг. Един мъж никога не е в безопасност с нея.

— Така ли? — Бригъм с усмивка се вгледа в лицето ѝ и бе възнаграден с едва забележимо изчервяване.

— Не съм ти благодарил, че ме донесе вкъщи. Казаха ми, че си ранен.

— Драскотина. Сестра ти се погрижи за това.

— Гуен е ангел.

— Младата Гуен беше изцяло заета с теб.

Серина ме превърза.

Кол погледна сестра си и се засмя:

— Много е несръчна.

— Гълтай си лъжицата, Кол.

— Една дупка в ребрата не значи, че ще ти се оставя да ме тормозиш, момиченце. Още мога да те метна през коляно и да те напляскам.

Тя деликатно изтри устните му със салфетка.

— Последния път, когато се опита, цяла седмица куца.

— Да, бе, вярно — призна Кол с усмивка. — Леле, Бриг, колко е подла. Изрита ме право в... — Той улови гневния поглед на Серина. — В гордостта, така да се каже.

— Ще го запомня, ако някога ми се случи да си меря силите с госпожица Макгрегър.

— А веднъж ме удари по главата с тигана — спомни си Кол. — Направо видях звезди. — Отново му се доспа и клепачите му натежаха. — Побойничка. Така никога няма да си хванеш мъж.

— Ако исках да си хвана мъж, вече щях да съм го сторила.

— Най-хубавото момиче в Гленроу. — Гласът му се поколеба, а очите му се затвориха. — Обаче отвратителен характер, Бриг. Не като онази сладка Френси със златистата коса.

Каква сладка Френси, учуди се Серина и погледна крадешком към Бригъм, ала той се усмихваше и си играеше с копчето на сакото си.

— Имах удоволствието да го открия лично. Почивай си сега.

— Накара ме да изям тая каша. Гадно нещо.

— Ами, има още. Неблагодарник.

— Обичам те, Рина.

Тя отметна косата от челото му.

— Знам. Мълчи сега и заспивай. — Зави го по-добре и се обърна към Бригъм: — Сега няколко часа ще кротува. Следващия път ще го нахрани майка, а с нея той няма да спори.

— Бих казал, че спорът му се отрази също толкова добре, колкото и кашата.

— Това беше идеята. — Серина вдигна подноса с празната купа и понечи да мине покрай него. Бриг трябваше само да направи крачка встрани, за да ѝ препречи пътя.

— Починахте ли си?

— Съвсем добре. Извинете ме, лорд Ашбърн, имам работа.

Вместо да се отмести, той ѝ се усмихна.

— Когато прекарам нощта с една жена, тя обикновено ме нарича по име.

В очите ѝ се появи пламъкът на войната, точно както се бе надявал.

— Аз не съм ви златокосата Френси, нито някоя от вашите леки лондончанки, така че задръжете си името... Лорд Ашбърн. На мен то не ми трябва.

— Аз пък мисля, че на мен вашето ми трябва... Серина. — Тя му направи удоволствието да изсумти. — Имаш най-красивите очи, които някога съм виждал.

Това я обърка. Серина знаеше как да се справя с ласкателството, как да го приема, избягва, да не му обръща внимание. Кой знае защо, с него това не бе толкова лесно.

— Пуснете ме да мина — прошепна тя.

— Щеше ли да ме целунеш? — Той хвана брадичката ѝ. Серина държеше подноса като щит пред себе си. — Щеше ли, когато тази сутрин по лицето ти се четеше колко ти се спи, а светлината тъкмо ставаше златна?

— Отместете се. — Тъй като усети, че гласът ѝ бе станал дрезгав, тя бутна подноса в ръцете му. Бригъм инстинктивно го хвана, за да не падне. Серина, вече свободна, тръгна към вратата. Той вървеше на две крачки след нея. Спря ги звукът от тичащи крака.

— Малкълм, трябва ли да тропаш като слон? Кол спи.

— О! — Десетинагодишното момче рязко спря. Косата му бе с яркочервен цвят, който с годините сигурно щеше да стане махагонов. За разлика от другите мъже в семейството, той имаше фини, почти нежни черти и, както Бригъм веднага забеляза, тъмнозелените очи на сестра си. — Исках да го видя.

— Можеш да го погледнеш, ако пазиш тишина. — Серина с въздишка го хвана за рамото. — Първо се измий. Приличаш на коняр.

Той се ухили и показа липсващия си зъб.

— Бях при кобилата. След един-два дни ще се ожреби.

— И миришеш на кобила. — От калта по коридора ясно се виждаше, че не се бе постарал особено да си изтрие обувките. Трябваше да я изчисти, преди майка ѝ да я бе видяла. Заговори му за това, но забеляза, че той вече не я слушаше.

Бригъм усети, че го оглеждат и оценяват, както мъж оценява мъж. Момчето бе тънко като хрътка, изпоцапано и със светещи от любопитство очи.

— Ти ли си английското прасе?

— Малкълм!

И двамата не ѝ обърнаха внимание. Бригъм пристъпи напред и спокойно върна подноса на Серина.

— Във всеки случай съм англичанин, въпреки че баба ми беше Макдоналд.

Ужасена, Серина заби поглед пред себе си.

— Ще ви се извиня заради брат си, милорд.

Той ѝ хвърли натежал от ирония поглед. И двамата знаеха как Малкълм бе стигнал до това описание.

— Няма нужда. Може би ще ни представите?

Пръстите ѝ се впиха в подноса.

— Лорд Ашбърн, брат ми Малкълм.

— Ваш слуга, мастър Макгрегър — поклони се официално Бригъм.

Малкълм прихна.

— Баща ми те харесва — довери той. — И майка ми също, и Гуен, мисля, ама тя е много срамежлива и човек не може да разбере.

Устните на Бригъм трепнаха.

— За мен е чест.

— Кол писа, че имаш най-добрите конюшни в Лондон, значи и аз те харесвам.

Бригъм не можа да се въздържи, разроши косата на хлапето и се усмихна дяволито на Серина:

— Още една победа.

Тя вирна брадичка.

— Върви се измий, Малкълм — заповяда и ядосано си тръгна.

— Винаги те карат да се миеш — въздъхна момчето. — Доволен съм, че в къщата ще има повече мъже.

Почти два часа по-късно каретата на Бригъм пристигна в селото и предизвика бурен възторг. Лорд Ашбърн винаги искаше да има най-доброто и пътният му екипаж не правеше изключение. Каретата бе в кралски черен цвят, обточена със сребро. Кочияшът също бе в черно. Конярят, който пътуваше на капрата до него, бе много доволен, че хората ги гледаха с любопитство през вратите и прозорците си. Макар през последния ден и половина да се бе оплаквал от ужасното време, от ужасните пътища и от ужасното препускане, сега се чувстваше по-добре, като знаеше, че пътуването бе свършило и че ще го оставят да се погрижи за конете.

— Хей, момче! — Кочияшът спря издишващите пара коне и махна към едно хлапе, което стоеше до пътя, гледаше захласнато каретата и си смучеше пръста. — Къде е къщата на Макгрегърови?

— Направо по пътя след оня хълм. Търсите английския лорд? Това неговата карета ли е?

— Точно така.

Доволно от себе си, момчето посочи с ръка:

— Там е.

Кочияшът подкара конете в тръс.

Бригъм ги посрещна лично, настръхнал от студа.

— Много се забавихте.

— Простете, милорд, времето ни задържа.

Бригъм махна към куфарите:

— Внесете ги. Конюшните са отзад, Джем. Ял ли си?

Джем, чието семейство от три поколения бе работило при Ленгстънови, скочи сковано от капрата.

— Нищичко не съм хапнал. Тук е ужас.

Бригъм се засмя, оценил правдивостта на думите му.

— Сигурно в кухнята има нещо топло. Защо не... — Замълча, защото вратата на каретата се отвори и оттам, с повече достойнство от който и да било херцог, излезе един мъж. — Паркинс!

Паркинс се поклони.

— Милорд. — Огледа облеклото на Бригъм и строгото му лице се промени. Гласът му, изпълнен с ужас, потрепери: — О, милорд!

Бригъм хвърли един печален поглед към съдрания си ръкав. Без съмнение, Паркинс би се разтревожил повече от плата, отколкото от раната под него.

— Както виждаш, имам нужда от моя багаж. А сега, какво, по дяволите, правиш тук?

— Вие имате нужда и от мен, милорд. — Паркинс се изпъна. — Знаех, че трябва да дойда и в това няма никакво съмнение. Погрижете се багажът веднага да бъде отнесен в стаята на лорд Ашбърн.

Въпреки че студът се просмукваше през самото му за езда, Бригъм го погледна строго:

— Как дойде?

— Пресрещнах каретата вчера, милорд, след като вие с господин Макгрегър бяхте продължили на коне. — Паркинс, две педи по-нисък

от Бригъм и болезнено слаб, опъна рамене. — Няма да се върна в Лондон, милорд, когато дългът изисква да съм тук.

— Нямам нужда от камериер, човече. Няма да ходя на никакви балове.

— Петнадесет години съм служил на бащата на моя господар и пет на моя господар. Няма да ме отпратите.

Бригъм отвори уста, после я затвори. Невъзможно бе да се спори с предаността.

— Ох, влизай, да те вземат дяволите. Студено е.

Паркинс се изкачи по стълбите, преливащ от достойнство.

— Ще се погрижа незабавно да се разопакова багажа на милорд. — Погледна още веднъж към сакото на господаря си и потреперя. — Незабавно. Ако мога да убедя милорд да ме придружи, можем веднага да ви намерим подходящо облекло.

— По-късно. — Бригъм си наметна палтото. — Искам да проверя конете. — Спусна се по стълбите, после спря и се обърна. — Паркинс, добре дошъл в Шотландия.

Едва доловима усмивка докосна тънките устни на Паркинс.

— Благодаря ви, милорд.

Джем изглежда бе успял да настани и себе си, и конете. Когато бутна дървената врата, Бригъм чу кискането му.

— Ами че прав сте, мастър Макгрегър. Вярно, лорд Ашбърн има най-големите конюшни в Лондон, че и в цяла Англия, пък аз се грижа за тях.

— Тогава искам да погледнеш моята кобила, която скоро ще се ожреби.

— Ще се радвам да я видя... След като оправя моите любимци тук.

— Джем!

— Ъ-ъ-ъ... — Той се обърна и видя Бригъм, застанал в лъч бледа зимна светлина. — Да, сър, лорд Ашбърн. За нула време ще оправя всичко.

Бригъм знаеше, че не може да се съмнява в Джем, когато става дума за конете, ала освен това знаеше, че конярят си падаше по бутилката и имаше език, който Макгрегърови можеха и да не смятат за подходящ за най-малкия си син. Затова се позабави, докато провери как бе настанен екипажа му.

— Прекрасни коне, лорд Ашбърн. — Малкълм бе започнал да помага за тимаренето. — Аз мога да ги управлявам много добре, нали знаете.

— Не бих се усъмнил. — Бригъм свали палтото си и тъй като сакото му и без това бе разсипано, се включи и той. — Може би ще успеем да намерим някой следобед, така че да ми покажеш?

— Наистина ли? — Нямаше по-бърз път до сърцето на момчето. — Едва ли ще мога да се справя с вашата карета, но ние имаме кабриолет. — Изсумтя съвсем по мъжки. — Макар че майка ми не ми дава да карам сам нищо, освен каручка с пони.

— Нали ще си с мен? — Бригъм плесна един от конете по хълбока. — Изглеждат в добра форма, Джем. Иди погледни кобилата на мастър Макгрегър.

— Моля ви, сър, защо не я видите и вие? Много е красива.

Бригъм сложи ръка на рамото му.

— Ще се радвам да се запозная с нея.

Доволен, че бе намерил сродна душа, Малкълм го хвана за ръката и го поведе през конюшнията.

— Казва се Бетси. — Като чу името си, кобилата показва глава над вратата на клетката си в очакване да бъде почесана.

— Прекрасна дама. — Тя бе дореста, с не много красиви петна, но с достатъчно хубава фигура и горда стойка. Бригъм вдигна ръка да я погали и кобилата вдигна уши и впери в него спокойните си питащи очи.

— Хареса ви. — Малкълм бе доволен, сякаш вярваше повече на мнението на животните, отколкото на хората.

В клетката Джем се зае спокойно и уверено за работа и младият Малкълм бе впечатлен от опитността му. Бетси стоеше търпеливо, от време на време въздъхваше, така че тежкия ѝ корем се разклащаше, и размахваше опашка.

— Скоро ще се ожреби — произнесе се Джем. — До един-два дни.

— Аз искам да спя в конюшнията, ала Серина все идва и ме измъква.

— Не се безпокой, сега Джем е тук — успокой го Джем и излезе от клетката.

— Но нали ще ми събщиш, когато дойде времето?

Джем поиска с поглед разрешение от Бригъм, получи го и кимна:
— Не бой се, ще те извикам.

— Мога ли да те помоля да заведеш Джем в кухнята? — попита Бригъм. — Той не е ял.

— Моля за извинение. — Малкълм изведнъж стана сериозен и изправи рамене. — Ще се погрижа готвачът веднага да ти приготви нещо. Довиждане, милорд.

— Наричай ме Бриг.

Малкълм се засмя, стисна официално протегнатата ръка и изскочи навън, като извика Джем да го последва.

— Оперено хлапе, ако мога да се изразя така, милорд.

— Можеш. Джем, опитай се да запомниш, че той е млад и впечатлителен. — Джем погледна неразбиращо и Бригъм въздъхна. — Ако започне да псува като английския ми коняр, на мен ще ми отрежат главата. Има сестра, която с удоволствие ще го стори.

— Да, милорд. Ще бъда самото благоприличие. Обещавам. — Джем се ухили и излезе навън след Малкълм.

Бригъм така и не разбра защо се забави. Може би защото бе тихо, а конете бяха добра компания. Бе вярно, че бе прекарал голяма част от младостта си по същия начин, както Малкълм, в конюшните. Бе научил доста интересни фрази. Можеше при нужда да запретне екипаж два пъти по-бързо, отколкото своя коняр. Можеше майсторски да кара каретата или да лекува навехнато сухожилие и много пъти бе гледал как се раждат жребчета.

Едно време мечтаеше да развъжда коне. Това се промени, когато на млада възраст върху него се стовариха отговорностите на титлата му.

Ала сега мислеше не за коне или за несбъднати мечти. Мислеше за Серина. И може би понеже мислите му бяха насочени към нея, не се изненада, когато тя влезе в конюшнията.

Серина също бе мислила за него, макар и не съвсем мило. През целия ден не успяваше да се съсредоточи върху обикновените неща. Вместо това, макар да не го искаше, в главата ѝ се въртеше моментът, когато бе стояла с него до прозореца на брат си.

Бе уморена, успокои се тя и се уви по-сигурно в наметалото. Само дето не заспиваше на крак. Защо иначе щеше само да стои така, докато той я докосваше по онзи начин, гледаше я по онзи начин?

И как я бе гледал... Дори сега потрепери при спомена за това. Очите му бяха станали толкова тъмни, бяха толкова близо... Серина знаеше какво е един мъж да я гледа с интерес, знаеше дори какво е да се опита да я замъкне на тъмно или да открадне целувка. На един-двама го бе разрешила, просто за да види дали ще ѝ хареса. Честно казано, бе решила, че целуването е достатъчно приятно, макар и не вълнуващо. Но нищо досега не приличаше на това.

Коленете ѝ бяха омекнали, сякаш някой ѝ бе източил кръвта и я бе сменил с вода. Главата ѝ се бе завъртяла, както когато бе дванайсетгодишна и за пръв път опита от портвайна на баща си. И, Господи, имаше чувството, че кожата ѝ пламва, където пръстите му я докосват. Като болест, помисли тя.

Какво друго би могло да бъде? Серина се отърси от чувството и изправи рамене. Това чисто и просто бе заради умората. От умората, от тревогите за брат ѝ и от това, че не бе яла. Сега се чувстваше много по-добре и ако случайно налетеше на високомерния граф Ашбърн, щеше да се справи с него.

Погледна в полутъмната конюшня.

— Малкълм, дивак такъв — извика тя. — Ще те измъкна оттук и ще те заведа вкъщи. Ще те обеса. Твое задължение е да пълниш сандъка с дърва, а последния път аз го направих.

— Извинявам се, че ще се наложи да обесите Малкълм по-късно. — Бригъм излезе от сянката и с удоволствие видя, че я бе стреснал. — Той не е тук. Току-що го изпратих в кухнята с моя коняр.

Серина вдигна глава.

— Изпратихте ли го? Той да не ви е слуга!

— Моя скъпа госпожице Макгрегър... — Бригъм пристъпи по-близо. Реши, че сивкавият плащ бе идеалният фон за ярката ѝ коса. — Малкълм много е харесал Джем, който, както брат ви, е голям любител на конете.

Тъй като сърцето и се разтопяваше, когато ставаше дума за Малкълм, тя омекна.

— Той непрекъснато виси тук. Два пъти тази седмица се налагаше насила да го изхвърля и да го замъкна вкъщи, след като отдавна трябваше да си е легнал. — Усети се и отново се намръщи. — Ще ви бъда благодарна да ми кажете, ако започне да ви досажда. Ще се погрижа да не ви пречи.

— Няма нужда. Ние двамата доста добре се разбираме. — Бригъм се приближи към нея. Серина миришеше на лавандула, аромат, който сякаш винаги се носеше около нея. — Имаш нужда от повече почивка, Серина. Имаш сенки под очите.

Тя едва не отстъпи назад, преди да бе успяла да се пребори с нетипичното желание да избяга.

— Силна съм като вашите коне, благодаря. И прекалено свободно използвате името ми.

— Започна да ми харесва. Как те нарече Кол, преди да заспи? Рина? Звучи прекрасно.

Звучеше различно, когато той го произнасяше. Серина се обърна и се загледа в конете му.

— Впечатлили сте Малкълм с тях, сигурна съм.

— Той се впечатлява по-лесно от сестра си.

Тя го погледна през рамо.

— Вие нямате нищо, с което да ме впечатлите, милорд.

— Не е ли уморително да мразите всичко английско?

— Не, приятно е. — Отново започваше да усеща слабост, затова се обърна към него и остави на мястото на копнежите, които още не разбираше, да се настани гневът. — Какво сте вие за мен, освен поредният английски благородник, който иска да стане неговото? Грижа ли ви е за тази земя? А за хората? За името ѝ? Вие не знаете нищо за нас, нищо за преследванията, за нещастията, за униженията.

— Повече, отколкото мислиш — отвърна Бригъм тихо, като едва овладя собствения си гняв.

— Вие си седите във вашата хубава къща в Лондон или във владението си в провинцията и мечтаете до камината за морални ценности и велики социални промени. Ние всеки ден живеем в борба, просто за да запазим това, което имаме. Какво знаете за ужаса да чакаш в тъмното мъжете да се върнат, за безсилието, че не можеш да направиш нищо, освен да чакаш?

— Да не ме обвиняваш и задето си се родила жена? — Той я хвана за ръката, преди да бе успяла да се извърти. Шалът падна от косата върху раменете ѝ, така че вечерната светлина, процеждаща се през вратата и пукнатините в дървото, грееше върху нея. — Може и да се проклинам, че те предпочитам такава. — Много се ядосваше на

неволната си реакция към нея. — Каж ми истината, Серина, мразиш ли ме?

— Да! — възкликна тя страстно. Искаше ѝ се да бе вярно.

— Защото съм англичанин?

— Това е достатъчна причина за омраза.

— Не е, ала мисля, че ще ти дам причина.

За да си достави удоволствие, я привлече към себе си. За да разплете възела в стомаха си, да успокои бумтящото си сърце. Тя отскочи назад и може би щеше да му нанесе удар, но Бригъм бе подготвен и много бърз.

В момента, в който устните му се озоваха върху нейните, Серина замръзна. Бригъм я чу как затаи дъх, а после вече чуваше само бръмченето в собствената си глава. Устните ѝ бяха като розов цвят, меки, уханни, крехки. Той изруга, обви ръка около кръста ѝ и я притисна към себе си. Почувства как гърдите ѝ поддават, почувства, че тялото ѝ трепери. Собственото му тяло се бе напрегнало от неочакваните усещания, които нахлуха в него. Зад тях конете изпръхтяха и се размърдаха. В блуждаещия слънчев лъч танцуваха пращинки. Тя не можеше да се помръдне. Помисли, че може никога да не успее да се помръдне, защото всички кости в бялото ѝ се бяха разтопили. Пред очите и блестяха цветове, толкова живи, толкова ярки, че със сигурност щяха да я ослепят. Ако това бе целувка, значи никога досега не се бе целувала, защото това бе топлина, светлина, движение в една среща на устните.

Чу стон, един такъв тих, сладък стон, и така и не разбра, че бе неин. Ръката ѝ бе на рамото му, пръстите ѝ — впити в скъсания му ръкав. Може би щеше да залитне, ала Бригъм я държеше здраво. Дали дишаше?

Сигурно дишаше, защото още бе жива. Долавяше аромата му и той бе същият както при първата им среща. На пот, на коне, на мъж. А вкусът му... Устните ѝ се разтвориха, жадни за още. Вкусът му бе като на топъл мед в уиски. Не бе ли вече пияна от него?

Сърцето ѝ започна да гърми, да барабани в ритъм, какъвто не бе предполагала, че съществува. Ако имаше още, Серина искаше да го открие. Ако това бе всичко, то стигаше за цял живот. Бавно плъзна длани нагоре по ръцете му, по раменете му, в косата му. Целувката ѝ от шокирана и отстъпчива стана търсеца и искаща.

Бригъм усети как зъбите ѝ се впиват и внезапно безразсъдно я притисна към дирека и се нахвърли безмилостно върху устните ѝ, въпреки че те се разтваряха гостоприемно. В този момент той бе повече затворник от нея.

Изплува като удавник, задъхващ се за въздух. Тръсна глава да я проясни.

— Боже мили, къде си се научила да правиш това?

Тук и сега. Но страните ѝ пламнаха от срам и смущение.

Както и да се бе случило, тя му бе позволила Да я целуне и Господ да и е на помощ и бе приятно и, Господ да ѝ е на помощ, ѝ бе приятно.

— Пуснете ме...

— Не знам дали ще мога. — Бригъм вдигна ръка към бузата ѝ, ала Серина отметна глава. Като се мъчеше да се овладее, той остана, където си беше, и се опита да успокои дишането си. Преди малко Серина го бе целувала като най-добрите френски куртизанки. Но сега, точно в момента, му стана болезнено ясно, че бе съвсем невинна.

Би могъл да се убие... Ако Кол не го пребиеше до смърт Бригъм стисна зъби. Да прельсти сестрата на своя приятел... Дъщерята на човека, който му бе оказал гостоприемство... В конюшната, сякаш бе кръчмарска слугиня! Прокашля се и отстъпи крачка назад.

— Предлагам ви най-дълбоките си извинения, госпожице Макгрегър. Това беше непростимо.

Ресниците ѝ трепнаха. Очите ѝ под тях не бяха замъглени от сълзи, а светеха от гняв.

— Ако бях мъж, щях да ви убия.

— Ако бяхте мъж — възрази той също толкова сковано, извиненията ми едва ли щяха да са необходими. — Поклони се и излезе с надеждата, че студеният въздух ще проясни главата му.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

С удоволствие би го убила, мислеше Серина. С меч. Не, мечът бе прекалено чист, прекалено цивилизован като за английската сган. Освен, разбира се, ако го използваше не за да сложи край на безсмисления му живот, като прободете сърцето му, а за да го реже парче по парче. Като си го представи, се усмихна. Тук един бърз удар, там бавно, мъчително рязане.

Мислите ѝ може и да бяха страховити, ала никой, който я погледнеше, не би могъл да го разбере. Тя бе самото възплъщение на кротко женско занимание — седеше в кухнята и биеше масло. Вярно, че когато фантазиите ѝ ставаха по-мрачни, удряше по-силно, отколкото бе искала, но силата, независимо каква бе причината ѝ, само ускоряваше работата.

Той нямаше право да я целува по такъв начин, да ѝ се натрапва. И още по-малко право да я накара това да ѝ хареса. Серина хвана с ръце дървената купа и завъртя чукалото. Нещастна английска гадина. А тя му бе превързвала раните със собствените си ръце, бе му сервирала храна в собствения си дом. Не с желание, може би не от добро сърце, ала все пак го бе сторила.

Ако кажеше на баща си какво се бе осмелил да направи Бригъм... Спря за момент, замечтана за тази възможност. Баща ѝ щеше да се вбеси, да изреве и най-вероятно да пребие почти до смърт това английско псе. Това я накара отново да се усмихне — образът на високомерния граф Ашбърн, търкалящ се в калта, нахалните му сиви очи, замъглени от ужас.

Започна да бие по-бързо и усмивката ѝ премина в ръмжене. Картината бе много хубава, но би предпочела тя да държи бича. Щеше да го накара да се просне в краката ѝ и да скимти.

Бе вярно и сигурно тъжно, помисли Серина, че толкова обичаше насилието. Това бе свързано с майка ѝ. Без съмнение бе жалко, че бе наследила характера на баща си, а не на майка си, ала това беше

положението. Рядко минаваше ден, без да изпусне макгрегъровските си нерви и после да страда от угризения и чувство на вина.

Искаше ѝ се повече да прилича на майка си — спокойна, уверена, търпелива. Господ ѝ бе свидетел, че се опитваше, но това просто не ѝ идеше отвътре. На моменти мислеше, че Бог е направил малка грешка, когато я е създавал, забравил е захарта и е сложил малко повечко оцет. Ала ако Бог имаше право да греши, нямаше ли и тя право да избухва?

С въздишка продължи монотонно да движи чукалото нагоре и надолу.

Сигурно майка ѝ щеше да знае точно как да се справи с лорд Ашбърн и с нежеланите му опити. Серина щеше да стане ледено любезна, когато в очите му се появеше онзи поглед. Онзи поглед, помисли Серина, който инстинктивно казваше на жената, че е замислил някоя лудория. Докато Фиона Макгрегър свършеше с него, лорд Ашбърн щеше да е станал мек като тесто в ръцете ѝ.

Тя самата не умееше да се справя с мъжете. Когато я дразнеха, Серина им го показваше — с удар по ухото или с остър език. И защо не? Защо не, по дяволите? Трябваше ли, само защото е жена, да се прави на срамежлива и да се преструва, че е поласкана, когато някой мъж се опитваше да я олигави?

— Ще пресечеш маслото с този поглед, момиче.

Серина изсумтя и се зае сериозно за работа.

— Мислех си за мъже, госпожо Драмънд.

Готвачката, жена със страховита фигура, посребряваща черна коса и блестящи сини очи, се изкиска. Тя от десет години бе вдовица и имаше ръце на орач, с широки длани, дебели пръсти и груби като кора на дърво. И въпреки това никой в областта не можеше да направи по-добре от нея печен бут или изтънчен плодов сладкиш.

— Когато една жена мисли за мъже, на лицето ѝ трябва да има усмивка. Мръщенето ги прогонва, а усмивката ги кара да се трупат наоколо.

— Не искам да се трупат наоколо — озъби се Серина, като се опита да не забелязва болката в раменете. — Мразя ги.

Госпожа Драмънд бъркаше тестото за ябълковия си сладкиш.

— Да не би младият Роб Макгрегър пак да е идвал да подсмърча около теб?

— Ако му е мил животът, няма да идва. — Сега Серина наистина се усмихна, като си спомни как бе изгонила влюбения Роб.

— Свястно момче — забеляза госпожа Драмънд. — Но не достатъчно добро като за някое от моите момичета. Когато те видя да се омъжиш, ще знам, че това ще е мъж от класа.

Серина започна да потропва с крак в такт с биенето.

— Не мисля, че искам да се омъжа.

— Хайде сега, разбира се, че искаш. Когато му дойде времето. — Усмихна се бързо, като продължаваше да трака равномерно с лъжицата в купата. Мускулите на ръката ѝ бяха твърди като камък. — Има си и хубави страни, особено нощем.

— Аз не искам да се обвържа с някой мъж само заради това, което става в брачното ложе.

Госпожа Драмънд хвърли един бърз поглед към вратата, за да се увери, че Фиона не е наблизо. Господарката бе самата благост, ала ако чуеше, че готвачката ѝ и дъщеря и обсъждат такива деликатни въпроси, докато бият масло, на лицето ѝ щеше да се появи онова измъчено изражение.

— Трудно е да се намери по-добра причина... Ако е с подходящия мъж. Моят Дънкан, е, това беше мъж, който знаеше как да си изпълнява задълженията, и имаше нощи, когато заспивах благодарна за това. Мир на праха му.

— Карал ли те е някога да се чувстваш... — Серина замълча за момент, търсейки подходящите думи. — Ами, сякаш си препускала по скалите и не можеш дъх да си поемеш?

Госпожа Драмънд присви очи.

— Сигурна ли си, че Роб не е минавал насам?

Серина поклати глава.

— С Роб е като да яздиш куцо пони нагоре по хълма. Знаеш, че никога няма да го изкачи. — Погледна към готвачката със светнали от смях очи.

Така я видя Бригъм, когато влезе. Дългите ѝ пръсти бяха обвити около чукалото, полата ѝ запретната, а лицето ѝ оживено от смях.

Да я вземат дяволите тази жена! Не можеше да откъсне поглед от нея. Да я вземат дяволите, задето го караше да я иска, само като я погледне!

Влезе почти безшумно, но Серина обърна глава. Очите им се срещнаха кратко, почти яростно, после тя отново се зае с маслото.

Погледът продължи само миг, ала той бе достатъчен да покаже на госпожа Драмънд какво бе ядосало Серина, Или по-скоро кой.

Така значи, заключа тя и не успя да сдържи усмивката си. Ръкопашен бой, без съмнение. Това според нея бе най-добрият начин да се започне ухажване. Трябваше да помисли, но граф Ашбърн определено бе от класа. А освен това имаше лице и фигура, които караха дори вдовишкото сърце да трепне.

— Мога ли да ви услужа, милорд?

— Какво? — Бригъм се обърна към госпожа Драмънд, ала погледът му не успя веднага да се фокусира. — Извинете ме. Идвам от стаята на Кол. Той иска да яде. Госпожица Гуен казва, че малко от вашата каша ще му дойде добре.

Госпожа Драмънд се изкиска и отиде до гърнето на огъня.

— Съмнявам се, че мисли така, но ще напълня една чиния и ще я изпратя горе. Ако нямате нищо против да попитам, милорд, как е момчето?

Бригъм направи грешката отново да погледне към Серина, която лениво удряше с чукалото. Ако някой му бе казал, че на един мъж може да му пресъхне устата само като гледа как жена бие масло, щеше да се изсмее. Сега обаче не виждаше нищо смешно. Прокле се и откъсна очи от нея. Щеше да му е полезно да си припомни, че вече бе прекарал една безсънна нощ заради Серина, а може би и две, ако се броеше нощта, през която заедно се грижиха за Кол.

— Днес изглежда доста по-добре. Госпожица Гуен казва, че цветът му се е върнал, въпреки че го кара да остане още в леглото.

— Тя може да го направи. Бог е свидетел, че никой не може да се справи по-добре с момчето. — Госпожа Драмънд укорително поклати глава. Смяташе Кол за най-голямото си задължение. После хвърли крадешком един поглед към Серина и видя, че тя наблюдава Бригъм изпод спуснатите си ресници. — Не искате ли и вие малко каша, милорд? Или едно парче пай с месо?

— Не, благодаря. Тръгнал съм към конюшните.

От това страните на Серина пламнаха. Бригъм вдигна вежди. Тя не проговори, въпреки че наведе глава и се нацупи, от което мускулите в корема му се стегнаха. Той също не каза нищо, кимна бързо и излезе.

— Ето това се казва мъж! — възкликна госпожа Драмънд.

— Той е англичанин — възрази Серина, сякаш това обясняваше всичко.

— Е, вярно, ала мъжът си е мъж, с поличка или с брич. А на него бричът му стои доста добре.

Серина неволно прихна:

— Една жена не би трябвало да го забелязва.

— Една жена трябва да е сляпа, за да не забележи. — Госпожа Драмънд сложи на подноса купа с каша и после, понеже имаше меко сърце, добави и малко плодов сладкиш. — Моли! Моли, мързелана такава, ела занеси това на младия господар. — Остави подноса настрана и отново се зае да бърка тестото. — Кой е онзи мъж, когото лорд Ашбърн доведе със себе си от Лондон, момиче, онзи достолепен господин?

— Паркинс. — Серина разтърка схванатите си ръце и изсумтя. Струваше ѝ се странно, че пулсът ѝ почти се бе успокоил веднага щом Бригъм излезе. — Неговият английски камериер. Представяш ли си, да си доведе камериер, който да се грижи за кройката на самото му и за блясъка на ботушите му!

— Един мъж от класа е свикнал нещата да са по определен начин — отбеляза мъдро госпожа Драмънд. — Чувам, че господин Паркинс не е женен.

Серина размърда рамене.

— Сигурно е прекалено зает с колосването на дантелите на лорд Ашбърн, за да има свой собствен живот.

Или не е срещнал жена, в която да има живот за двама, помисли госпожа Драмънд.

— На мен ми се струва, че господин Паркинс трябва да се подхрани. — Тя се усмихна, остави купата и отново извика на Моли.

Класа, изсумтя наум Серина няколко чака по-късно. Само защото във вените на мъжа тече и малко синя кръв, това не го прави от класа. Това не го прави и джентълмен. Прави го само аристократ.

Във всеки случай, тя нямаше да си губи времето да мисли за граф Ашбърн. Вече почти два дни бе вързана в къщата с ежедневните си занимания, увеличени заради грижите около Кол. Сега имаше малко

свободно време. Може и да си го открадваше, но по-късно щеше да навакса. Истината бе, че ако не се измъкнеше за малко, можеше да се взриви.

Майка ѝ сигурно нямаше да одобри, че отива да поязди в гората толкова скоро преди обяд. Серина махна глава и продължи да оседлава кобилата си. Майка ѝ още по-малко би одобрила стария брич, който бе обула. Да я убият, нямаше нерви да язди в женско седло, помисли тя и изведе кобилата от конюшнията. Щеше да се погрижи майка ѝ да не я види, за да не трябва да се чувства разочарована от поведението ѝ. Ако имаше късмет, никой нямаше да я види.

Възседна кобилата и пое край конюшнията, после по ниския хълм, изпъстрен с храсти и лишеи. Кобилата уверено си проправяше път по неравната земя, докато почти се скриха от къщата. Серина тръгна на юг и се помоли наум никой от семейството да не погледне през прозореца. В момента, в който потъна в гората, смушка кобилата и я подкара в галоп.

О, Господи, имаше нужда от това повече от храна, повече от вода. Една дива езда между голите дървета с вятър, биещ в лицето ѝ, с кон, напрегнат от скоростта. Тук нямаше нужда да бъде дама, дъщеря, сестра. Трябваше да бъде само Серина. Засмя се и пришпори кобилата.

Дребните животни се стряскаха, птиците излитаха бързо нагоре. Отначало дъхът ѝ излизаше като облак пара, после спря. Наметалото, което бе увила около раменете си, я пазеше от хапещия вятър, а движението и свободата бяха достатъчни, за да я сгреят. Всъщност, щипането на студения зимен въздух и чистият му вкус ѝ бяха приятни.

Изведнъж ѝ се появи желание, почти веднага заличено от чувството за вина, да препуска, да препуска, да препуска и никога да не трябва да издои още една крава, да изпере още една риза, да измие още една тенджерка.

Сигурно бе грешна мисъл, реши тя. Хората в селото работеха от изгрев до залез, никога не можеха да отделят и един час за мечти. Серина, като дъщеря на Макгрегър, живееше в хубава къща, хранеше се на богата трапеза, спеше в пухено легло. Бе неблагодарна и несъмнено трябваше да го изповяда пред свещеника — както когато тайно, а после не толкова тайно мразеше манастирското училище в Инвернес.

Шест месеца от живота ѝ, спомни си тя. Шест пропилен месеца, преди баща ѝ да види, че бе твърдо решила да се махне оттам. Шест месеца далеч от дома, който обичаше, преживени с онези превзети кискащи се момичета, чиито семейства искаха да ги изучат да бъдат дами. Ха!

Всичко, което трябваше да знае, за да върти къща, можеше да го научи от майка си. А колкото до уменията да бъде дама, нямаше поизискана от Фиона Макгрегър. В края на краищата, самата тя бе дъщеря на земевладелец, преди много години бе живяла в Париж и дори в Англия.

И досега се случваше, когато къщната работа бе свършена и огънят гореше тихо в камината, Фиона да посвири на клавесин. Не бе ли тя научила Гуен, която имаше по-пъргави пръсти и по-търпелив характер от сестра си, да плете дантели? Фиона можеше да говори френски и да занимава всеки гостенин с любезен разговор.

Според Серина, ако имаше нужда от изисканост, можеше да се научи на нея в собствения си дом, където разговорите бяха не само за кринолинени поли и модни прически.

Сигурно онези кискащи се момичета с кожа с цвят на суроватка бяха като дамите, които лорд Ашбърн харесваше. Които криеха лицата си зад ветрила и пърхаха с мигли над тях. Те пиеха плодов пунш и носеха в чантичките си шишенца с ароматни соли и дантелени носни кърпички. Празноглави глупачки. На такива жени Бригъм би целувал ръка на пищните лондонски балове.

Когато доближи реката, забави коня. Щеше да ѝ е приятно да поседи малко край водата. Ако имаше време, би препускала чак до езерото. Това бе нейното лично място, когато бе разтревожена или имаше нужда да остане насаме със себе си.

Днес не бе разтревожена, напомни си тя и скочи от седлото. Само искаше да поеме глътка въздух, която да си е лично нейна. Преметна поводите през един клон и облегна буза на шията на кобилата.

Пищни лондонски балове, помисли отново и въздъхна, без дори да усети, че във въздишката ѝ прозвуча копнеж. Майка ѝ им бе разказвала на какво приличат те. Огледалата, блестящите подове, стотиците и стотици свещи. Красиви рокли, мъже в къдрави бели перуки. И музика.

Затвори очи и се опита да си го представи. Винаги бе имала слабост към музиката. През ромона на реката дочу мелодията на менует. По-късно щеше да има рийл, бърз шотландски танц, ала в началото щеше да е бавният, прекрасен менует.

Започна да се движи под звуците на въображаемата музика, все още със затворени очи, протегнала ръка на невидимия си кавалер.

Лорд Ашбърн щеше да дава бала. Всичките красиви жени щяха да са дошли с надеждата за поне един танц с него. Серина се усмихна, изпълни плавно обръщане и си представи, че чува шумолящите фустии. Ако бе там, тя щеше да носи рокля от тъмнозелен атлаз, с вдигната нагоре напудрена коса, така че диамантите в нея да светят като лед върху сняг. Всички мъже, с пухкави дантели и обувки с катарамии, щяха да са заслепени. Серина щеше да танцува с тях, един по един. Докато музиката свиреше, щеше да танцува, да се върти, да пристъпва, да се навежда в ниски, грациозни поклони.

И после той щеше да дойде. Щеше да е облечен в черно. Черното му отиваше. Да, щеше да е в черно и сребристо, точно както когато влезе в стаята на Кол, където имаше светлина само от свещите и от камината. Това го правеше да изглежда толкова висок и строен. Сега светлината щеше да примигва, да блести в огледалата, да искри в сребърните копчета и ширити. Музиката щеше да се надигне и те щяха да се погледнат. Той щеше да се усмихне по онзи начин, от който очите му се смекчаваха, а нейното сърце съвсем мъничко се разтопяваше.

Той щеше да протегне ръка. Тя щеше да сложи своята в нея, длан до длан. Поклон от него, реверанс от нея. После... Серина замаяно отвори очи.

Ръката ѝ бе уловена от друга ръка. Очите ѝ бяха все още замъглени от мечти, когато погледна към Бригъм. Светлината идваше иззад гърба му и образуваше ореол около лицето му. Бе облечен в черно, както си бе представяла, но само със сако за езда, без блясъка на сребро и диаманти.

Бавно я вдигна на крака. Тя поклати глава, защото още чуваше музиката.

— Мадам... — Бриг се усмихна и, преди да се бе съвзела, поднесе ръката ѝ към устните си. — Изглежда сте без кавалер.

— Аз... — Серина онемяла се вгледа в съединените им длани. Един слънчев лъч проблесна в пръстена му с печат и ѝ напомни за

времето, мястото и разликите между тях. Тя изтръгна ръката си и я хвана с другата зад гърба си.

— Какво правите тук?

— Ловях риба. — Той се обърна и посочи към въдицата, която бе подпрял на едно дърво. Отзад конят му лениво пасеше на брега. — Бях с Малкълм, ала преди малко той отиде да види как е Бетси.

Серина помисли колко глупаво трябва да е изглеждала в самотния ся менует и усети как страните ѝ поруменяват.

— Малкълм трябваше да си учи уроците.

— Разбрах, че сутринта ги е свършил. — Не можа да се въздържа, отстъпи крачка назад и я огледа. — Мога ли да попитам дали винаги танцувате сама в гората... По брич?

Тя избра гнева пред смущението и очите ѝ пламнаха.

— Нямате право да ме шпионирате.

— Честна дума, изненадахте ме. — Бригъм седна на един камък, кръстоса крака и ѝ се усмихна. — Седя си тук и тъкмо размишлявам колко още пъстърва мога да хвана, през гората пристига ездач с такъв тропот, че да подплаши всяка риба на километри наоколо. — Не добави, че дивото ѝ препускане го бе накарало да посегне към меча си.

— Ако знаех, че сте тук, щях да отида другаде.

— Не се и съмнявам. Тогава аз щях да пропусна удоволствието да ви видя по брич.

Серина изсумтя отвратено и се обърна към коня си.

— Толкова бързо си тръгваш, Серина. Човек би помислил, че... Че се страхуваш.

Тя се извъртя отново към него с блеснали очи и с предизвикателна стойка.

— Не се страхувам от вас.

Великолепна. Нямаше друга дума, с която да я опише, както стоеше изпъната, сякаш държеше меч, стиснала устни, с коси, разпилени като огън по раменете ѝ. Бе препускала опасно бързо през гората, с умение, с което малко мъже могат да се похвалят. Колкото и да го изкарваше от нерви, не можеше да ѝ отрече смелостта и стила.

Както не можеше и да отрече, че начинът, по който изглеждаше по брич, го караше да се чувства неудобно. Колкото и зле да ѝ стояха, те разкриваха съблазнителните и дълги крака и плавната извивка на

бедрата. Под домашно тъканата риза се загатваха гърдите ѝ, които и в момента развълнувано се повдигаха и спускаха.

— Може би трябва да се страхуваш — промълви той, повече на себе си, — след като ме измъчват всякакви непочтени намерения.

Стомахът ѝ се сви, но Серина не отстъпи.

— Вие не ме безпокоите, лорд Ашбърн. Справяла съм се и с подобри мъже от вас.

— Представям си. — Надигна се и видя това, което бе искал да види — бързо проблесналото и също толкова бързо овладяно безпокойство в очите ѝ. — Ала все още не си се справила с мен. Съмнявам се, че ще успееш да ме пернеш през ушите.

Би направила крачка назад, но гордостта я задържа на място.

— И нещо по-лошо ще направя, ако отново ме докоснете.

— Така ли? — Защо колкото повече тази жена го плюеше, толкова повече я желаше? — Вече се извиних за онова, което се случи в конюшната.

— Каква конюшня? — Тя вдигна вежди, твърдо решила да не отстъпва и на сантиметър. — Страхувам се, милорд, че каквото и да се е случило, то е било толкова несъществено, че вече към го забравила.

— Котка — измърмори Бригъм, но не без възхищение. — Ако продължаваш да си точиш ноктите върху мен, ще ги счупиш.

— Ще поема риска.

— Нека тогава да ти освежа паметта. — Приблужи се. — Ти беше също толкова разгорещена, колкото и аз, беше ти също толкова приятно, колкото и на мен. Не примиращо момиченце държах в ръцете си, а зряла жена, готова за любов, копнееца за любов.

— Как смеете! — изсъска Серина. — Никой джентълмен не може да говори така с дама.

— Може би. Но пък никоя дама не носи брич.

Това я жегна. Наистина, тя не бе дама и никога нямаше да бъде, въпреки че непрекъснато се мъчеше да намери в себе си начин да го стори, за да достави удоволствие на майка си.

— Каквото и да реша да нося, няма да ви позволя да ме обиждате.

— Няма ли? За Бога, това ми хареса. Откак за пръв път ме видя, ти не си правила нищо друго, освен да ме обиждаш. — Загубил търпение, я хвана за ръката. — Мислиш ли, че защото си жена, трябва

да търпя подигравките ти към мен, към произхода ми, към народността ми? Не мога, по дяволите. Ти се обличаш като мъж, говориш като мъж, а после, когато ти е удобно, решаващ да се скриеш зад фустата си.

— Не се крия зад нищо. — Серина отметна глава и го погледна. Слънчевата светлина струеше през голите клони на ясените и позлатяваше косите ѝ. — Ако ви обиждам, вие си го заслужавате. Може да сте очаровали семейството ми, ала не и мен.

— Да те очаровам — процеди той през зъби — е последната ми грижа.

— Да, вашите грижи са как ви стоят дантелите и дали са ви лъснати ботушите. Вие пристигате в моя дом с приказки за война и справедливост, но не правите нищо.

— Какво правя и какво имам намерение да правя не е твоя работа.

— Вие спите под моя покрив, ядете на моята маса. Къде бяхте, когато англичаните дойдоха да построят своите укрепления, да отведат нашите мъже в своите затвори и на своите бесилки?

— Аз не мога да променя историята, Серина.

— Вие не можете да промените нищо, нито онова, което се е случило, нито това, което ще се случи.

Пръстите му се стегнаха върху рамото ѝ.

— Нямам намерение да обсъждам плановете си с теб, ала ще ти кажа едно нещо. Когато дойде времето, ще има промяна.

— И кого ще облагодетелства тя?

Бригъм я дръпна рязко към себе си.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво значи съдбата на Шотландия за вас или за който и да е английски благородник? Вие сте дошли от Англия по прищявка и също толкова лесно можете да се вървете, зависи накъде ще задуха вятърът.

Лицето му побледня от гняв.

— Този път, скъпа моя, стигна прекалено далеч.

— Казвам каквото си искам. — Серина се опита да се изскубне, но откри, че рамото ѝ бе стиснато като в менгеме. — Вие не ми давате никакво обяснение защо се присъединявате към нашата кауза, защо решавате да вдигнете меч. В такъв случай аз съм свободна да мисля каквото ми харесва.

— Можеш да мислиш каквото си искаш, ала за думите се плаща.

Досега не го бе виждала истински ядосан и не знаеше, че очите му могат да горят, че устните му могат да станат толкова твърди, сякаш лицето му е издялано от гранит. Едва не изскимтя, когато пръстите му се забиха още по-дълбоко в нежната ѝ плът.

— Какво ще направите? — успя да попита достатъчно студено.
— Ще ме заколите ли?

— Тъй като си невъоръжена, това удоволствие ми е забранено. Но пък мога да те удуша. — Серина не можеше да е сигурна дали той посегна към нея на сериозно, или просто да я сплаши. Бриг вдигна свободната си ръка и обхвана шията ѝ. Пръстите му я стиснаха, не нежно, ала не и достатъчно силно, за да ѝ спре въздуха, а очите му се впиха в нейните, тъмни и тежки. — Имаш много нежна шия, Серина, много бяла — промълви той с кадифен глас. — И много лесно може да бъде пречупена.

За момент тя замръзна като заек, когато ястребът се спуска върху него. Ръцете ѝ безпомощно се разпериха, очите ѝ се разшириха. Накъсано пое въздух, когато все пак успя да вдиша.

Тъй като реакцията ѝ бе точно каквато бе очаквал, нито повече, нито по-малко, Бригъм се усмихна. Това момиче трябваше да се научи на обноски и му бе много приятно той да е учителят. След това обаче самият той спря да диша, когато ботушът ѝ се заби с всичка сила в пиццала му.

Хватката му се разхлаби и Бригъм залитна назад, като изруга. Серина реши да не оценява нанесените щети, завъртя се и хукна към коня си. Без да спира да ругае, той я хвана на третата крачка. Улови я здраво през кръста и я вдигна, а тя го риташе и проклинаше. Не се биеше като жена, с писъци и нокти, а със сподавени ругатни и свити юмруци. Бригъм откри, че бе лека като врабче и се извиваше като змия.

— Стой мирно, да те вземат дяволите! Ще си платиш за това.

— Пуснете ме! — Серина се метна назад с надеждата да го извади от равновесие. — Стига да мога, ще ви убия!

— Вярвам — отвърна той с горчивина. От боричкането я изпусна и ръката му се озова върху гърдите ѝ. Това стъписа и двамата и схватката избухна с ново ожесточение. — По дяволите, укроти се. — Задъхан и загубил търпение, се опита да се насочи към някое по-малко възбуждащо завоевание. Тя видя в това своя шанс и впи зъби в ръката му. — Проклетата пепелянка! — успя да извика Бригъм, преди петата ѝ

да се забие във все още болезнения му пищял. И двамата се стовариха на земята.

Той си каза, че едничкият инстинкт, в никакъв случай не загрижеността за нея, го накара да смекчи падането ѝ. Ударът остави и двамата без дъх, с преплетени като любовници тела. Серина замахна с коляно и не пропусна целта си.

Търкаляха се върху килим от борови иглички и изсъхнали листа. Тя се биеше като дива котка, удряше го с юмруци и сипеше келтски ругатни. Заслепен от косата ѝ, Бригъм посегна и улови голата ѝ плът, където ризата ѝ се бе измъкнала от брича.

— В името на Бога! — измърмори той, когато кръвта нахлу в слабините му. Серина се извъртя и гръдта ѝ, мека като вода и гореща като огън, изпълни дланта му. — Всички дяволи! — Колкото и да му струваше, Бригъм отдръпна ръката си и трескаво сграбчи раменете ѝ.

Тя дишаше накъсано. Когато я бе докоснал, в гърлото ѝ бе започнало да пулсира. Гърдите ѝ още тръпнеха от пръстите му. Непознатата реакция на тялото ѝ я плашеше повече от неговите заплахи, повече от гнева му. Беше бясна, мразеше го. Но, о, ако отново я докоснеше така, щеше да се разтопи като масло напред лято.

Той приклеци краката ѝ между своите, двамата се озоваха притиснати един към друг и Серина за пръв път отблизо, без преградата на фустите, изпита шока да почувства мъжкото желание срещу уязвимата си женственост. В стомаха ѝ пламна топлина, после се разля. Мускулите на бедрата ѝ се разтопиха. За миг зрението ѝ се замъгли и това му даде преднина.

Бригъм хвана с една ръка китките ѝ и ги вдигна над главата ѝ — и за да си даде време да помисли, и за да се предпази. Кожата ѝ пламтеше. Косите ѝ, оплетени с листа, се бяха разпилели като огнени езици и разтопено злато.

С пресъхнала уста той се опита да каже нещо, ала тя се заизвива под него. Непреставашите ѝ опити да се освободи разпалваха и в двамата огън, който заплашваше да излезе от контрол.

— Рина, за Бога, аз съм само от плът и кръв. Стой мирна. От собственото ѝ мятане ушите ѝ бучаха и крайниците ѝ омекваха. Възбудата, примесена с някаква паника, я караше само по-отчаяно да се бори да се освободи. Серина се мяташе наляво и надясно. От Бригъм се изтръгна стон.

— Не знаеш какво правиш — изпъшка той, — но ако продължаваш, много скоро ще разбереш.

— Пуснете ме! — Гласът ѝ бе твърд и възбуждащо дрезгав. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха с всяко развълнувано вдишване.

— Мисля, че още е рано. Ти ще ме разкъсаш.

— Ако имах кама...

— Спести ми подробностите, мога да си ги представя. — Почти бе затаил дъх и сега издиша бавно, предпазливо. — Боже мой, колко си красива. Изкушавам се да те държа на ръба на яростта. — Със свободната си ръка обрисова с пръст устните ѝ.

Когато започна да навежда глава, внезапно топлите ѝ устни се разтвориха. Потресена от реакцията си, тя бързо обърна глава да избегне устните му. Бригъм се задоволи с една нежна целувка точно под ухото и по нежната извивка на шията ѝ.

Това бе различно от целувка, помисли Серина замаяно и тихо простена. Повече и по-малко. Сякаш кожата ѝ оживя и закопня за него, докато той леко я захапваше. Тя инстинктивно повдигна бедра и го пронизаха вълни от удоволствие и объркване. Бригъм почувства как ръцете ѝ в дланта му се напрегнаха, потрепериха и се отпуснаха.

Косите ѝ ухаеха на гора, откри той, когато зарови лице в тях. Земно, изкусително. Тялото ѝ в един момент бе опънато като тетива на лък, в следващия податливо като топло масло. Захапа леко ухото ѝ, после брадичката, после бавно, почти тържествуващо устните ѝ.

Вкуси трептящия между тях дъх и увлече върха на езика ѝ със своя. Имаше толкова много неща, на които можеше да я научи. Вече знаеше, че Серина ще бъде ревностна ученичка и изкусно ще прилага наученото. Устните ѝ се сляха с неговите и станаха по-меки, след това се разтвориха с най-нежен натиск. В дивен като света ритъм тялото ѝ се движеше без свян под неговото.

Не бе подозирала, че могат да се усещат толкова много неща, не само студ и топлина, не само глад за храна и умора. Стотици, хиляди усещания можеха да се открият в сливането на устните, в преплитането на телата.

Това бе ароматът на мъжката кожа, откри тя, като прекара език по врата му, ароматът и вкусът. Това бе звукът на собственото ѝ име, прошепвано в устните ѝ. Това бе усещането за силни пръсти върху лицето, напрягащи, галещи, трескавите удари на сърце срещу сърце.

После същите тези пръсти, галеци гърдите ѝ, притискащи се към същото това сърце и превръщащи мускулите ѝ в желе.

— Бригъм... — Струваше ѝ се, че би могла да отлети, безтегловно, безболезнено, стига само той да продължаваше да я докосва.

Гърдите ѝ разцъфнаха в ръката му. Бригъм не можа да се сдържи, прокара палец по зърното и го почувства как се втвърдява. Копнееше да го улови в устни, да почувства топлината и уханието. Вместо това притисна устни към нейните, отчаяно, почти грубо, като за момент, само за момент се поддаде на лудостта.

Прониза я остро желание. Заболя я, едва не заплака. Китките ѝ все още бяха уловени в ръката му и макар да се опитваше да ги освободи, не знаеше дали ако успееше, щеше да ги използва, за да го привлече по-близо, или да го отблъсне.

Болеше. Тази нетърпима, съкрушителна нужда се впиваше в нея, пулсираше, блъскаше се в главата ѝ, докато се уплаши, че ще изгори жива.

Бе приятно. Усещанията, които ѝ доставяше, обещанията, които загатваше. Ако имаше граница между ада и рая, той я бе довел до нея и сега я бе оставил да се люшка на ръба.

Когато отново затрепери, Серина започна да се бори срещу това, да се бори срещу него, срещу себе си.

Бригъм чу сподавения ѝ стон и вдигна глава. В очите ѝ имаше страх, объркване и страст. Съчетанието едва не го побърка. Видя, че ръката му още стиска китките ѝ, където без съмнение щяха да останат синини. Той се прокле, откъсна се от нея и се извърна, докато поне донякъде се овладее.

— Нямам никакви извинения — успя да каже след малко, — освен че те желая. — Обърна се и я видя как скочи на крака. — Един Бог знае защо.

Доплака ѝ се. Внезапно, отчаяно ѝ се прииска отново да я прегърне, да я целуне, както отначало, така нежно, така търпеливо. Измъкна едно листо от косите си, смачка го между пръстите си и го хвърли настрани. Може и да не ѝ бе останало достойнство, ала поне гордост имаше.

— Кравите и козите се чифтосват, милорд. — Гласът ѝ бе студен, както и очите ѝ, и бе решила да направи студено и сърцето си. — Те

нямат нужда да се харесват.

— Добре казано — измърмори Бригъм. Знаеше точно какво изпитва тя към него. Само му се искаше в момента да бе толкова сигурен и какво изпитваше той към нея. — Да се надяваме, че сме поне малко по-високо от добитъка. Има нещо в теб, Серина, което събужда най-първичните ми чувства, но те уверявам, че в повечето обстоятелства мога да ги сдържам.

Сковаността му я накара само да ѝ се прииска отново да му се нахвърли.

— Ще видим. — Обърна се и тръгна към коня си. Хвана поводите и замръзна, когато Бригъм я докосна по рамото.

— Имаш листа в косата — промълви той и едва устоя на желанието отново да я привлече към себе си, просто да я подържи в прегръдките си. — Ще ги разреши. — Бригъм сложи ръка на рамото ѝ и Серина се извъртя към него.

— Причиних ли ти болка?

Това почти я довърши, съжалението в очите му, нежността в гласа му. Трябваше да преглътне, за да може да му отговори спокойно и безизразно:

— Аз трудно се чупя, милорд. — Отказа помощта му и се метна на седлото. Той се дръпна, а тя подкара коня и се впусна в галоп.

ПЕТА ГЛАВА

— Ако си мислиш, че ще лежа като старец, когато вие с баща ми заминавате да вършите работата на принца, значи си луд. — Пред погледа на Бригъм Кол се надигна от леглото и несигурно стъпи на крака. Зави му се свят, но той се опря на таблата и смъкна нощницата си. — Къде, по дяволите, са ми дрехите?

— Скъпи ми Кол — отвърна Бриг, — откъде да знам?

— Трябва да си видял какво са направили с тях.

— Извинявай, ала не мога да ти помогна. — Бригъм издуха една власинка от ръкава си и продължи с най-мекия си тон: — Нито ще мога да те донеса обратно в леглото, ако припаднеш и се изтърсиш от коня си.

— Денят, в който един Макгрегър падне от коня си...

— Длъжен съм да ти напомня, че вече веднъж си го правил. — Когато Кол само изпсува и се повлече към раклата да си търси дрехите, Бригъм склочи ръце зад гърба си. — Кол — подзе той предпазливо, — съчувствам ти, повярвай ми. Сигурен съм, че е ужасно ден и нощ да си прикован към болничното легло, но просто още не си достатъчно добре, за да пътуваш.

— Аз ти казвам, че съм добре.

— Гуен казва, че не си.

Ядосан, че не може да намери нищо, освен чаршафи и одеяла. Кол затръшна капака на раклата.

— Откога това момиченце управлява моя живот?

— Откакто го спаси.

Това укроти Кол, който стоеше в ранната утринна светлина, както го е майка родила. Откак бе тръгнал от Лондон, бе оставил брадата си да расте на воля и остротата, която тя придаваше на лицето му, му отиваше.

— Не се съмнявам, че заслугата е нейна — добави Бригъм. — И нямам желание да видя как целият й тежък труд отива на вятъра,

защото ти си прекалено горд, за да си починеш, докато можеш да бъдеш от полза.

— Черен е денят, в който един Кембъл ме спира да тръгна с баща ми да събирам от клановите помощ за Стюартите.

— О, ще имаш време. Това е само началото. — Бригъм се усмихна, усетил, че гневът на Кол отстъпва пред разума. Много приличаше на сестра си, пламваше като сухо дърво. За съжаление Серина не се успокояваше толкова бързо. — И трябва да ти напомня, че днес отиваме само на един невинен лов. Не си струва да се разпространяват слухове, че има нещо друго.

— Смятам, че в собствения си дом мога да говоря, каквото мисля — изръмжа Кол, ала отстъпи. Трябваше да изпие горчивата чаша и да си признае, че още далеч не бе готов за пътуването на запад. И, което бе по-лошо, ако настояваше да тръгне, щеше да бави останалите. — Ще се срещнеш ли с Макдоналдови и с Камерънови?

— Така разбирам. Ще има и представители на Драмъндови и на Фърпосънови.

— Ще трябва да поговориш с Камерън от Локийл. Той винаги е бил силен поддръжник на Стюартите и гласът му се чува. — Кол прокара ръка през рижата си грива. — По дяволите, аз трябваше да съм там, до баща ми, да покажа, че стоя зад принца.

— Никой няма да се усъмни в това — започна Бригъм и замълча, защото влезе Гуен с подноса със закуската. Тя хвърли един поглед към брат си, гол и бесен, и изцъка с език.

— Надявам се, че още не си си извадил конците от шевовете.

— По дяволите, Гуен! — Кол грабна едно одеяло и се уви. — Имай Поне малко уважение.

Тя с нежна усмивка остави подноса и се поклони на Бригъм.

— Добро утро, Бриг.

Бригъм допря кърпичка към устните си в напразно усилие да скрие усмивката си.

— Добро утро.

— Бриг, а? — изломоти Кол. Знаеше, че ако постои още пет минути прав, ще изпадне в неловко положение. — Прекалено фамилиарен си станал със сестра ми, Ашбърн.

Бригъм едва не трепна, като си помисли колко фамилиарен бе станал с другата сестра на Кол.

— Малко след като ти избърсахме кръвта, престанахме с официалностите. — Той взе палтото си. — Боя се, че днес ще имаш проблеми със своя пациент, Гуен. Той е в отвратително настроение.

Гуен отново се усмихна и отиде да опъне чаршафите.

— Кол никога не ми създава проблеми. — Оправи възглавниците му. — Може да се почувстваш по-добре, след като закусиш, Кол. Ако имаш желание за една кратка разходка, ще дойда с теб. Но мисля, че първо трябва да се облечеш.

Със сподавен смях Бриг иронично се поклони. Малкият ангел на Кол може и да не хапеше като сестра си, ала знаеше как да постигне своето.

— Виждам, че си в добри ръце и мога да те оставя.

— Бриг...

Бригъм сложи ръка на рамото му.

— След седмица се връщаме.

Прекалено слаб, за да спори, Кол позволи да го сложат да легне.

— Господ да е с вас.

Когато Бригъм излезе, Гуен нахлузваше през главата на Кол чиста нощница. Той се насочи към стълбите, но видя, че го чака Паркинс, изправил гръб, стиснал устни и с куфарче в ръка.

— Решил ся да се върнеш в Англия ли, Паркинс?

— Напротив, милорд, имам намерение да ви придружа на лова.

Бригъм му хвърли един бърз и невярващ поглед.

— Дяволите да ме вземат, ако го направиш.

Острата брадичка на Паркинс се вдигна, единствен знак за неговото вълнение.

— Ще придружа Ваша светлост.

— Не се побърквай, човече. Ако исках да взема някой с мен, щях да взема Джем. Той поне би могъл да помогне с нещо за конете.

Макар вътрешно да потрепери, задето го сравняват с някакъв прост коняр, Паркинс остана непреклонен.

— Аз съм убеден, че лорд Ашбърн ще има нужда от мен.

— Аз съм убеден, че няма да имам нужда — отсече Бриг и понечи да отмине.

— Въпреки това ще ви придружа, милорд.

Почти сигурен, че не бе разбрал добре, Бригъм бавно се обърна и видя Паркинс горе на стълбите, самото въплъщение на твърдостта.

— Заповядано ти е да останеш тук — произнесе той с много тих, много заплашителен тон.

Паркинс почувства как стомахът му се превръща в буца лед, ала не трепна.

— Извинете, милорд, но вашите заповеди не могат да ме убедят, че няма най-добре да изпълня задълженията си във вашата компания. Ще ви придружа.

Бригъм присви очи и слезе едно стъпало по-надолу.

— Смятам да те уволня, Паркинс.

Вдигнатата брадичка потрепери.

— Това е право на Ваша светлост. Ала и така да е, въпреки това ще ви придружа.

— По дяволите, Паркинс! — Изкаран от нерви, Бригъм изфуча надолу по стълбите. — Прави каквото искаш тогава, но да не се оплакваш от скоростта или от неудобствата.

— Да, милорд. — Напълно удовлетворен, Паркинс се усмихна зад гърба му.

Бригъм навъсено излезе от къщата и се запъти към конюшната да размени няколко думи със своя коняр. Едва съмваше, помисли той, а вече бе участвал в два спора. В движение свали палтото си. Господи, колко би било хубаво да се метне на седлото и да препусне. Далеч оттук, помисли Бригъм, погледна зад гърба си и погледът му безпогрешно се спря върху прозореца на Серина. Далеч от нея, поправи се яростно.

Тя цяла вечер бе успявала да го избягва. А когато не успяваше, спомни си Бригъм ядосано, бе говорила с глас, студен като земята, по която вървеше сега.

Едва ли можеше да я обвинява след начина, по който се бе държал с нея.

Обвиняваше я, напълно я обвиняваше. Серина бе тази, която го бе предизвиквала и вбесявала, докато нервите му не издържаха. Тя бе тази, която се беше била с него като фурия, докато го бе изкарала от равновесие. Никога, никога през живота си той не бе проявявал към жена каквото и да е физическо насилие. Когато правеше любов, бе страстен, ала никога груб, искаше всичко, но никога насила.

Със Серина едва се бе въздържал да не съдере дрехите от гърба ѝ и да я обладае като луд.

Тя бе виновна за всичко. Ако бе успял да преполови третото десетилетие от живота си, без да се държи лошо с никоя жена, освен с една, със сигурност виновна бе тази жена. Тя го предизвикваше, помисли Бриг злобно. Тя му се подиграваше. Тя го очароваше.

Да я вземат дяволите! Изрита едно камъче по пътя си — петното върху блестящия ботуш на Негова светлост щеше да наскърби Паркинс — и му се искаше да може да отхвърли Серина от пътя си също толкова лесно, както и камъка.

Почти цяла седмица щеше да е далеч от нея. Когато се върнеше, тази лудост, която го бе обзела, щеше да е преминала. Тогава щеше да се отнася към нея с искрено уважение и незаинтересованост, както се полагаше да се отнася към сестрата на най-близкия си приятел.

И нямаше, при никакви обстоятелства нямаше да си мисли как се разтопяваше тялото ѝ под неговото.

Определено нямаше да си спомня вкуса на устните ѝ, нито как те се бяха разгорещавали и разцъфвали под неговите целувки.

И дяволите да го вземат, ако си позволеше да си спомни как бе звучало името му, когато тя го бе произнесла, само веднъж, увлечена от страст.

Не, той никога нямаше да направи никое от тези неща, ала можеше да я убие, ако отново се изпречеше на пътя му.

Стигна до конюшната нерв и в отвратително настроение. Преди да посегне към вратата, тя се разтвори рязко и Серина, залитайки, излезе навън. Лицето ѝ бе бледо, очите ѝ изтощени, роклята ѝ опръскана с кръв.

— Рина, Боже мой! — Сграбчи я за раменете толкова бързо, че тя извика, а после силно я притисна към себе си. — Какво се е случило? Къде си ранена? Кой направи това с теб?

— Какво? Какво? — Лицето ѝ се озова притиснато към палтото му, а ръката, която я галеше по косите, трепереше.

— Бриг... Лорд Ашбърн... — Но ѝ бе трудно да мисли, когато Бриг я прегръщаше, сякаш никога нямаше да я пусне. Когато я прегръщаше, помисли Серина замаяно, сякаш я защитаваше и обичаше. Едва се сдържа да не се сгуши в него. — Милорд...

— Къде е той? — настоя Бригъм, отдръпна я от себе си и, докато продължаваше да я прегръща през кръста, изтегли меча си. — За Бога,

той няма да живее по-дълго, отколкото ще ми отнеме да го убия. Зле ли си ранена, любов моя?

Устата ѝ просто увисна отворена. Той я държеше нежно, сякаш се страхуваше да не я счупи, въпреки че в очите му гореше пламъкът на убийството.

— Луд ли сте? — успя да попита. — Кого искате да убиеете? И защо?

— Защо ли? Как защо? Покрита си с кръв и ме питаш защо.

Тя смутено сведе поглед към роклята си.

— Разбира се, че има кръв. При раждане винаги има кръв. Ние с Джем половината нощ се мъчихме с Бетси. Тя има близнаци и вторият не се появи толкова лесно, както първият. Малкълм е извън себе си от радост.

— Раждане... — повтори Бригъм объркано.

Серина облиза устни и си помисли, че той може би имаше нужда от някое от лекарствата на Гуен.

— Да нямате температура?

— Много съм си добре. — Бригъм отстъпи назад и прибра меч в ножницата. — Моля за извинение, госпожице. Реших, че кръвта е ваша.

— О! — Тя отново погледна глуповато към роклята си, едновременно трогната и смутена от обяснението му. Доколкото знаеше, никой досега не бе вадил меч заради нея. Не можеше да измисли какво да каже. Той се бе втурнал да я защитава, сякаш трябваше да се пребори с цяла армия. И я бе нарекъл своя любов. Серина стисна устни. Може би наистина имаше температура. — Трябва да се измия.

Бригъм се прокашля. Чувстваше се пълен глупак.

— Добре ли са кобилата и жребчетата?

— Много са добре, въпреки че всички освен Малкълм са изтощени. — Като не знаеше какво друго да направи, тя пхна ръце в диплите на полата си. Колкото и да бе странно, я напуши смях. В края на краищата, наистина бе смешно. Бригъм, изтеглил меч като отмъстителен ангел. Или дявол. А тя самата омазана с мръсотия, пот и родилна кръв. — Моля за извинение, милорд — успя да каже през смях. Може и да ѝ бе приятно да се бори с него, ала за нищо на света не би го притеснила съзнателно.

— Това забавлява ли ви, мадам? — попита той студено.

— Не. Да. — Серина с въздишка изтри очи. — Ужасно съжалявам, че се засмях. Уморена съм.

— В такъв случай ще ви оставя да си легнете.

Не можеше да го пусне да си тръгне така, помисли тя, като го видя да слага ръка на дръжката на вратата. Ако прощалните им думи бяха изкрещени, това би я задоволило. Но цяла нощ нямаше да може да заспи, ако го бе накарала да се свие засрамено, когато се бе опитал да я защити.

— Милорд...

Бригъм се обърна. Очите му отново бяха спокойни и много студени.

Езикът ѝ се върза. Това не бе мъж, на когото можеш да благодариш с усмивка. Другият мъж би разбрал — онзи, който я бе прегърнал така нежно. Ала не и този.

— Вие... Ъ-ъ-ъ... Заминавате днес с баща ми и неговите хора.

— Да — отсече той и забарабани с пръсти по дръжката на меча си.

— Пожелавам ви късмет... В ловуването.

Бригъм вдигна вежди. Значи Серина знаеше. Но пък разбира се, че трябваше да знае. И след като бе Макгрегър, ако се наложеше, би отнесла това знание със себе си в гроба.

— Благодаря ви, мадам. Няма повече да ви задържам.

Тя понечи да си тръгне, после се обърна с наново разпалена в очите страст.

— Какво не бих дала да можех днес да тръгна с вас — Подхвана полите си и се втурна към къщата.

Бригъм остана където си беше и я проследи с поглед, докато изкачи височината. Трябва да бе лудост. Трябва да бе най-голямата грешка на провидението, най-горчивата ирония.

Той бе влюбен в нея.

Въздъхна дълбоко, докато я гледаше как се скрива от очите му. Бе влюбен в нея, помисли отново, а Серина по-скоро щеше да забие нож в сърцето му, отколкото да му даде своето сърце.

Бе дълго, тежко пътуване през по-диви земи, отколкото при пътуването с Кол на север. Тук имаше отекващи хълмове и голи скали, стърчащи като зъби от голата земя. Сивите върхове и зъбери блестяха от сняг и лед. Можеха да минат много километри, без да видят и една хижа. После попадаха в някое село, където се издигаше гъст пушек от торфа и хората се стичаха навън да ги поздравят и да чуят новини.

Това бе тази Шотландия, за която му бе разказвала баба му — сурова, често неплодна, ала винаги ревностно гостоприемна. Спряха на обед и един пастир и семейството му настойчиво ги поканиха да обядват. Имаше супа, за която Бригъм не разбра и нямаше желание да разбере от какво бе направена, риба и черен пудинг. Сигурно би предпочел храната, която носеха със себе си, но яде каквото му се предлагаше, защото разбираше, че това бе най-щедро угощение, което можеше да се предложи в тези самотни хълмове. Преглътнаха го с бирата на Иън.

Имаше пет-шест деца, всичките полуголи, ала щастливи, а жената на пастира седеше до огъня и предеше. В къщичката миришеше от купчинката тор, струпана пред вратата, и от добитъка, затворен в стаята отзад.

Ако семейството смяташе съдбата си за нерадостна, не го показваше. Пастирът пиеше с удоволствие и се кълнеше във вярност към крал Стюарт.

Всички мъже бяха посрещнати като скъпи гости и на всеки бе дадено да яде, въпреки че порциите бяха оскъдни. Бригъм не можа да съдържи усмивката си, като гледаше как достолепният Паркинс с мъка преглъща загадъчната супа и се мъчи да махне малките мръсни ръчички от блестящия си от чистота ръкав.

С хиляди извинения успяха да убедят домакините си, че бързат и не могат да останат да нощуват. Когато отново потеглиха, вятърът се бе засилил и носеше вкус и мирис на сняг.

— Имам чувството, че сега цяла седмица ще гладуват — забеляза Бригъм.

— Ще се справят. Техният господар ще се погрижи да ги снабди с храна. Така се прави в клановете. — Иън яздеше като два пъти по-млад от възрастта си, изправен на седлото, неуморен, хванал леко юздите. — С такива хора милият Чарли ще трябва да направи от Шотландия цветна градина.

— А Камерънови?

— Добри бойци и истински мъже. — Иън се впусна в лек галоп.
— Сам ще видиш, когато се срещнем в Гленфинън.

— Якобитите ще имат нужда не само от добри бойци, а и от добри генерали. Бунтът ще е успешен само ако принцът има добри съветници.

Иън го погледна с блеснали очи.

— Значи си помислил за това.

— Да. — Бригъм се огледа. Скалистата пресечена местност бе идеалното бойно поле за планинците. Мъжете, които яздеха зад тях, мъжете, които живееха тук, добре познаваха нейните предимства и препятствия. — Ако проведем битката тук, ще победим. Британия ще бъде обединена.

— Моето желание е да видя Стюарт на трона — заяви Иън. — Но ще ти кажа, че и преди съм виждал война. През петнайсата, през деветнайсата. Виждал съм надежди и разочарования. Не съм толкова стар, че кръвта ми да не закипява при мисълта за битка, при надеждата да се поправят старите неправди. Ала тази ще бъде последната. Ще доживееш да видиш и други битки, Иън.

— Тази ще бъде последната — повтори той. — Не само за мен, момче, за всички нас.

Бригъм мислеше върху тези думи, докато се приближаваха към Гленфинън.

Водите на Лох нан Уамх бяха тъмни, виолетовосини. Когато стигнаха до големия каменей замък, снегът едва започваше. Небето над тях бе станало оловносиво, а вятърът бясно шибаше водите на езерото.

Пристигането им бе възвестено с гайди. Странната музика се носеше в студения въздух. С такава музика се празнуваше, скърбеше и се повеждаха войници в бой. Докато стоеше в снежната виелица, Бригъм разбра как под тези звуци един мъж може да плаче или да се бие.

Вътре слугите бяха отпратени да отнесат багажа, огньовете горяха буйно и във всяка ръка бе пъхната чаша уиски.

— Добре дошли в Гленфинън — вдигна чаша Доналд Макдоналд. — За твое здраве, Иън Макгрегър.

Иън отпи и с очи одобри качеството на уискито на Макдоналд.

— И за твое.

— Лорд Ашбърн. — Макдоналд направи знак да се налее още уиски. — Надявам се, че моят стар приятел ви е настанил добре.

— Много добре, благодаря.

— За успешния ви престой в Гленфинън. — Макдоналд вдигна наздравица и отново пи. Не за пръв път Бригъм бе благодарен, че носи на уиски. Когато забеляза как лесно пресушаваха чашите си неговите спътници, реши, че го е наследил от баба си.

— Вие сте роднина на Мери Макдоналд от Слийт в Скай.

— Внук съм ѝ.

Макдоналд се почувства задължен да вдигне тост и за нея.

— Помня я. Беше хубаво момиче, макар че едва бях преминал, когато посетих семейството ѝ. Тя ви е отгледала, нали?

— Откак починаха родителите ми. Трябва да съм бил почти десетгодишен.

— След като сте тук, не се съмнявам, че добре си е свършила работата. Сигурно сте гладни, господа. Пригответе ви вечеря.

— А другите? — попита Иън.

— Очакваме ги утре. — Макдоналд погледна към вратата и тежкото му лице се нагъна в усмивка. — А, дъщеря ми. Иън, нали помниш моята Маргарет?

Бригъм се обърна и видя дребна тъмнокоса девойка на около осемнадесет години. Бе облечена с широка тъмносиня рокля с обръчи, в тон с очите ѝ. Тя се поклони, после се приближи към Иън с протегнати ръце и с усмивка, от която на бузите ѝ разцъфнаха трапчинки.

— Ето това се казва момиче! — Той се разсмя гръмогласно и я целуна по двете бузи. — Пораснала си, Меги.

— Не сме се виждали от две години. — Гласът ѝ бе мек и мелодичен.

— Одрала е кожата на майка си, Доналд. Слава Богу, че не прилича на теб.

— Внимавай, когато ме обиждаш в моя собствен дом. — Но в предупреждението на Макдоналд прозвуча нотка на гордост. — Лорд Ашбърн, позволете да ви представя дъщеря си Маргарет.

Меги отново се поклони и протегна ръка на Бригъм. — Госпожице Макдоналд, за мен е удоволствие да видя красиво цвете в такава мрачна нощ.

Тя прихна и развали елегантния реверанс.

— Благодаря ви, милорд. Рядко ми се случва да чуя ласкателство. Вие сте голям приятел на Кол, нали?

— Да.

— Мислех... — Момичето погледна от Бригъм към Иън.

— Той не дойде ли с вас, лорд Макгрегър?

— Не поради липса на желание, Меги. И доскоро бях чичо Иън.

Меги се засмя и го целуна по брадатата буза.

— Още си чичо Иън.

Той я потупа по ръката и се обърна към Макдоналд.

— Кол и Бригъм са имали малко неприятности по пътя от Лондон. Кембълви.

— Кол? — попита бързо Меги и разкри повече, отколкото бе искаше. — Ранен ли е? — Вплете пръсти в пръстите на Иън и той вдигна вежди.

— Вече се оправя, момиче, ала Гуен тропна с крак и каза, че още не може да пътува.

— Моля те, кажи ми, какво се е случило? Тежко ли е ранен? Беше ли...

— Меги! — прекъсна я със смях Макдоналд. — Сигурен съм, че Иън и лорд Ашбърн ще ни разкажат всичко, но си мисля, че сега искат да се поосвежат преди вечеря.

Макар и очевидно да нямаше търпение, тя се спря.

— Разбира се. Извинете ме. Ще ви покажа вашите стаи.

— Грациозно отметна полите си и поведе гостите на баща си към стълбите. — Ако имате нужда от нещо, трябва само да кажете. Ще вечеряме след един час, ако ви е удобно.

— Нищо не би било по-удобно за мен — каза Иън и я щипна по бузата. — Пораснала си много хубава, Меги. Майка ти щеше да се гордее с теб.

— Чичо Иън... Кол тежко ли беше ранен?

— Той се възстановява добре, момиче, честна дума.

Принудена да се задоволи с това, тя остави мъжете. Вечеряха спокойно и елегантно в голямата столова.

Имаше стриди, по-големи, отколкото Бригъм си спомняше да е виждал някога, съомга в пикантен сос, после печена гъска. Имаше диви птици, сос от касис и печено овнешко. Домакинът им предложи и

сладкиши — ментов кекс, торти, задушени круши и захаросани плодове.

През цялото време Меги изпълняваше задълженията си като домакиня с лекота и оживление, които много ѝ подхождаха. Докато си тръгна и остави мъжете с портвайна ям, бе очаровала цялата маса, от Иън до най-последния благородник от свитата му.

Разговорът се насочи към политиката. Обсъждаха се намеренията на Луи към Англия и неговата подкрепа за Чарлз и якобитите, спореше се, докато слугите донесоха нови свещи и разпалиха огъня.

Тук, в тази столова в дивите западни планини, имаше единомушна подкрепа за принца. Бригъм виждаше, че тези мъже не само щяха да се бият за него, а и бяха го заобичали като символ на надежда, какъвто е бил почти от раждането си.

Легна си късно, ала заспа трудно. Огънят хвърляше червени отблясъци, а карираните пердета на спалнята скриваха всичко, макар че се чуваше как вятърът свири в стъклата. Мислите му, колкото и да се опитваше да ги обуздае, отново и отново се връщаха към Серина.

Дали и тя сега бе в леглото си, дълбоко заспала, духът ѝ спокоен, тялото и отпуснато? Или като него лежеше будна и неспокойна, душата ѝ в смут, тялото ѝ напрегнато от желаниа, подхранвани като пламъците на нощния огън?

Каква бе тази лудост, привличаща един мъж към една жена, която мрази всичко в него? Бе срещал и по-красиви жени, определено бе срещал по-мили. Бе имал жени, които се смееха и лудуваха, в леглото и извън него, без да ги е грижа дали той е английски лорд или френски селянин. Бе имал жени, горди и елегантни, които с удоволствие го канеха на чай или го придружаваха на спокойна разходка или езда през парка.

Защо никоя от тях не го бе карала да лежи в леглото и да се поти от образа на тънки бели ръце и буйна червеникаво-златиста коса? Никоя от тях никога не го бе карала да гори само при мисълта за едно име, за едно лице, за две очи. Те нямаха нищо общо, освен верността към детронирания кралски двор. Не виждаше логика тук, не виждаше причина един мъж да загуби сърцето си заради една жена, която би била щастлива да го стъпче.

Ала наистина я обичаше. Мина му през ума, че може би щеше да плати по-скъпо за тези си чувства, отколкото за това, че следва съвестта си и каузата на якобитите.

Когато заспа, спа лошо и се събуди малко след изгрев слънце от пристигането на Камерънови.

Към обед къщата гъмжеше от мъже — Макдоналдови от западните острови, Камерънови, Драмъндови, още Макгрегърови от далечни краища. Срещата се превърна в празненство с гайди и уиски, където гърмеше смях и не се обръщаше внимание на грубите обноски.

Бяха донесени дарове — елени, зайци и всякакъв друг дивеч, убит по време на пътуването. Те бяха сервирани за вечеря и този път голямата столова бе препълнена с хора. Компанията бе шарена, от вождове и земевладелци с най-големите им синове и хора със сан до васали и членове на свитите. На всички бе сервирано на една и съща маса и бе сервирано добре, но с едва доловима разлика.

В началото на масата имаше еленско печено на шиш и фино червено вино, в средата бира и портвайн с блюда от овнешко и зайци, в дъното говеждо и зеле с трапезна бира. Ала навсякъде храната бе изобилна. Никой не се чувстваше обиден и всички ядяха с апетит. Зад столовете стояха слуги, много от тях местни селяни, повикани специално за случая.

Вдигаха се поздравници за истинския крал, за принца, за всеки клан, за жените и дъщерите на вождовете, една след друга, бутилките се изпразваха и се отваряха нови. Вдигаха чаши за краля отвъд океана и нямаше съмнение, че сърцата им бяха с него. Но когато разговорите се насочиха към Стюартите и възможността за война, Бригъм откри, че масата не бе единопдушна.

Имаше някои, чиято кръв кипеше и копнееха веднага да тръгнат към Единбург с вдигнати мечове и с музика на гайди. Надигаше се старото недоволство и като отворена рана пръскаше отрова. Заточения, екзекуции, изгорени домове, наследници, изпратени в плантациите като чираци, конфискувани имения.

Както веднъж му бе казала Серина, това нямаше да се прости, нямаше да се забрави.

Други обаче не бяха толкова склонни да оставят живота и земята си в ръцете на непознатия принц. Те бяха ходили и преди на война и бяха виждали как губят хората и мечтите си.

Камерън Локийл, действителният вожд на клана, докато баща му бе в изгнание, обещавахе на принца сърцето си, ала с уговорки.

— Ако се бием без подкрепата на френските войски, англичаните ще нахлуят в нашите земи и ще ни изтикат в планините и пещерите. Кланът Камерън е верен на истинския крал, но могат ли клановете сами да се изправят срещу обучената войска на Англия? А една загуба сега би прекършила гръбнака на Шотландия.

— Е, и какво да правим тогава? — Джеймз Макгрегър, наследник на Роб Рой, стовари юмрук на масата. — Да стоим с мечове, скрити в ножниците? Да седим до камините, да остаряваме и да чакаме възмездие? На мен например ми се повдига от курфюрста и от неговата германска кралица.

— Ако мечът е в ножницата, не може да се счупи — отвърна тихо Локийл.

— Да — кимна през масата един от водачите на Маклойд, надвесен над чашата си с портвайн. — Макар да е срещу волята ми да не правим нищо, лудост е да се бием, ако няма да победим. И преди сме губили и сме плащали скъпо за това.

— Макгрегърови до един застават зад принца — обяви Джеймз и в очите му светна застрашителният пламък на битката. — Както ще стоим зад него и когато вземе трона.

— Да, момче — намеси се успокоително Иън. Той знаеше, че Джеймз бе наследил верността на баща си и доста от неговото коварство и любов към интригата, ала не и самообладанието му. — Ние стоим зад принца, но трябва да мислим не само за тронове и несправедливости. Локийл е прав. Такава война не може да се започне необмислено.

— Като жени ли ще се бием тогава? — настоя Джеймз. — Само на приказки?

Достатъчно уиски бе изпито, за да се разгорещат страстите. Думите на Джеймз вече бяха предизвикали сърдит ропот. Преди да бе успял да каже още нещо, Иън отново заговори и привлече вниманието на мъжете към себе си.

— Ние се бием като бойци от кланове, както нашите бащи и техните бащи. Бил съм се до твоя баща, Джеймз — добави тихо. — И до теб, когато двамата бяхме млади — обърна се към Локийл. — С гордост обещавам моя меч и меча на сина ми на Стюартите. Когато се бием, трябва да се бием не само с меч и брадва, а и със студена глава и хитрост.

— Ала знаем ли ние, че принцът има намерение да се бие? — попита някой от масата. — Събирали сме се и преди, зад баща му, и нищо не излезе.

Иън направи знак отново да му напълнят чашата.

— Бригъм, ти си бил с принца във Франция. Кажни ни какви са неговите намерения.

Масата притихна, така че Бригъм не повиши глас:

— Той има намерение да се бие за своите права и за правата на своята династия. В това не може да има съмнение. — Замълча да огледа лицата около него. Всички слушаха, но никой не изглеждаше във възторг от думите му. — Разчита, че якобитите тук и в Англия ще се бият с него и се надява да убеди крал Луи да подкрепи неговата кауза. Ако французите застанат зад него, мисля, че несъмнено ще може да разделя враговете си и да пробие. — Вдигна чаша, за да спечели време. — Без тях ще са необходими смели действия и обединен фронт.

— Клановете от низините ще се бият на страната на английската армия — обади се Локийл и тъжно помисли за смъртта и разрушенията, които щяха да останат след тях. — А принцът е млад, неопитен в бой.

— Да — съгласи се Бригъм. — Ще има нужда от опитни мъже, и съветници, и бойци. Не се съмнявайте в неговите амбиции, нито в неговата решителност. Той ще дойде в Шотландия и ще издигне своето знаме. Ще има нужда зад него да застанат клановете, с меч и сърце.

— Моите ги има — заяви Джеймз и вдигна предизвикателно чашата си.

— Ако намерението на принца не може да се разколебае — каза бавно Локийл. — Камерънови ще се бият до него.

Разговорът продължи и през нощта, и през следващия ден, и през по-следващия. Някои бяха убедени, мечовете и хората им бяха поставени в разположение. Други далеч не бяха окуражаващи.

Когато си тръгнаха от Макдоналдови, небето бе мрачно като мислите на Бригъм. Искрящата амбиция на Чарлз много лесно можеше да загуби блясъка си.

ШЕСТА ГЛАВА

Серина седеше пред пращящия огън в спалнята по нощница, а майка ѝ разресваше и изсушаваше косите ѝ. На Фиона това навяваше спомени, и сладки, и тъжни, за детството на дъщеря ѝ. Колко пъти бяха седели така, Серина сгушена пред огъня, кожата ѝ поруменяла от банята. Тогава бе лесно да се облекчи всяка болка или да се разреши всеки проблем.

Сега детето бе вече жена, помисли Фиона, с женски потребности и женски страхове. Щеше да дойде време, когато и нейното малко момиченце щеше да седи пред собствената си камина.

Обикновено, когато бяха заедно, Серина непрекъснато говореше, питаше, разказваше, смееше се. Сега бе странно притихнала, приковала поглед към огъня, отпуснала ръце в скута си. През отворената врата се чуваше как Гуен и Малкълм развличат Кол с някаква игра. В стаята долитаха приглушен смях и тържествуващи възклицания.

От всичките си деца Фиона се безпокоеше най много за Серина. Кол бе своеволен, наистина, ала достатъчно приличаше на баща си, за да е сигурна, че ще намери своя път. Гуен бе мила и с добро сърце. Фиона не се съмняваше, че добродушието и нежността ѝ ще ѝ намерят добър съпруг. А Малкълм... Тя се усмихна и прокара гребена през дългата влажна коса на Серина. Той бе чаровен и палав, умен като дяволче, както казваше любещият му баща.

Серина бе тази, която бе наследила и неспокойния нрав на Макгрегърови, и лесно ранимото сърце. Серина бе тази, която еднакво страстно мразеше и обичаше, която задаваше въпроси, на които не може да се отговори, която помнеше прекалено добре онова, което би трябвало да се забрави.

Това безпокоеше най-много Фиона. Онази отвратителна случка бе оставила белег не само в нея, а и в дъщеря ѝ. Фиона все още носеше следите от начина, по който се бе отнесъл с нея английският офицер. Не по тялото си, а по сърцето си. И се страхуваше, че белезите никога

няма да избледнеят и от сърцето на Серина. Но докато Фиона тайно носеше своя позор, омразата на Серина често гореше в очите ѝ и избликваше невъздържано от устата ѝ.

Фиона никога нямаше да забрави как през онази страшна нощ малката ѝ дъщеря я бе мила, утешавала, бе успокоявала болката и в тялото, и в сърцето ѝ. Както нямаше да забрави и колко дива бе станала Серина след това, какво безпокойство я караше да тича сама из гората, да избухва при всяка истинска или въображаема обида към семейството. Като майка тя се безпокоеше за очевидното презрение на Серина към мъжете, които се опитваха да я ухажват.

Сега това, което я тревожеше, бе необичайната мълчаливост на дъщеря ѝ. Фиона не за пръв път се зачуди как една майка трябва да се държи с порасналото си дете.

— Много си тиха, скъпа моя. Мечти ли виждаш в огъня?

Серина се поусмихна.

— Винаги си казвала, че може, ако човек много се вгледа. — Ала тази нощ бе гледала и бе видяла само горящо дърво.

— Напоследък почти не излизаш. Не се ли чувстваш добре?

— Не, аз просто... — Замълча, защото не бе сигурна, че ще може да го обясни пред себе си, какво остава пред майка си. — Неспокойна съм, предполагам. Искам да дойде пролетта. — Отново потъна в мълчание и се загледа в огъня. — Кога мислиш, че ще се върне татко?

— Утре. Може би вдругиден. — Фиона неуморно прекарваше четката през косите на Серина. Замисленото настроение на дъщеря ѝ бе започнало в деня, в който мъжете тръгнаха на лов. — Безпокоиш ли се за него?

— Не. — Тя въздъхна и размърда нервно ръце в скута си. — Понякога се тревожа как ще свърши всичко това, но не се безпокоя за татко. — Рязко сплете пръсти да ги укроти. — Бих искала да съм мъж.

Последните думи малко поуспокоиха Фиона, тъй като бяха типични за дъщеря ѝ. Тя със смях я целуна по върха на главата.

— Тази пък глупост каква е?

— Наистина. Ако бях мъж, нямаше да трябва винаги да седя и да чакам. — И да искам, добави наум, да искам нещо толкова мъгляво, че да не мога да го обясня.

— Ако беше мъж, щеше да ми отнемеш едно от най-големите удоволствия в моя живот.

Серина отново въздъхна и притихна.

— Бих искала повече да приличам на теб... И на Гуен.

— Ти си такава, каквато си се родила, миличка, и нищо не може да ме радва повече.

— Бих искала да те радвам. Бих искала да можех.

— Какво, още една глупост?

— Понякога знам, че те разочаровам.

— Не, не ме разочароваш, никога. — За момент Фиона обви ръце около нея и притисна бузата си към нейната. — Когато се роди, аз благодарих на Бога, че те подари на мен жива и здрава. Сърцето ми беше разбито, след като загубих две бебета между Кол и теб. Страхувах се, че няма да имам повече деца и тогава ти се появи, мъничка и силна като кон. Колко ме измъчи с раждането! Акушерката казваше, че си излязла на бял свят със зъби и нокти. Жените не ходят на война, Серина, ала ще ти кажа, че на света нямаше да има деца, ако мъжете трябваше да ги раждат.

Това накара Серина да се разсмее. Тя подви крака под себе си и се намести по-удобно.

— Помня, когато се роди Малкълм, татко отиде в конюшнията и се напи.

— Така беше с всички вас — усмихна се Фиона. — Той е мъж, който по-скоро би се изправил срещу сто драгуна само с една кама, вместо кракът му да стъпи в стая, където се ражда.

— Откъде знаеше... Когато го срещна, как разбра, че го обичаш?

— Не съм сигурна, че съм разбрала. — Фиона се загледа в огъня и се унесе в спомени. — Първият път беше на един бал. Ние с Алис Макдоналд и Мери Маклойд бяхме първи приятелки. Родителите на Алис Макдоналд даваха бал по случай рождения ѝ ден. Макдоналдови от Гленфинън. Както знаеш, Доналд, добрият приятел на баща ти, е брат на Алис. Алис беше в зелено, Мери в синьо, а аз в бяло с перлите на баба ми. Бяхме си напудрили косите и си мислехме, че сме много красиви.

— Знам, че наистина си била красива.

Фиона въздъхна, спря да разресва и облегна ръце на раменете на дъщеря си да си почине.

— Музиката беше много весела, а мъжете толкова красиви. Баща ти накара Доналд да ни запознае и ме покани на танц. Приех, разбира

се, но се чудех какво правя с тази мечка. Той сигурно щеше да ме настъпва по пръстите и да съсипе новите ми бални пантофки.

— Ох, мамо, не ми казвай, че си мислила, че татко не е можел да танцува.

— Така мислех и той ми показа, че не съм била права, както ти си виждала много пъти. Никой не танцуваше с повече грациозност и лекота от Иън Макгрегър.

Серина си представи своите родители, млади и танцуващи първия си танц. Стана ѝ приятно.

— Значи ти се влюби в него заради начина, по който той танцуваше?

— Не, всъщност не. Флиртувах с него, признавам си. Ние с Алис и Мери се бяхме наговорили да флиртуваме с всички мъже на бала и да събираме ухажори. Бяхме решили, че ще си изберем за съпрузи само най-красивите, най-елегантните и най-богатите мъже.

Серина изненадано я погледна през рамо. — Ти, мамо?

— Да, аз бях доста суетна и самоуверена. — Фиона се засмя и се потупа по едва започващата да посребрява коса. — Нали разбираш, баща ми ужасно ме беше разглезил. Следващия ден баща ти се отби у Макдоналдови, където бях отседнала. За да поездят с Доналд, така каза, ала се постара да видя как крачи около къщата, сякаш бе негова. През следващите седмици се изпречваше на пътя ми повече пъти, отколкото можех да преброя. Той не беше най-красивият, най-елегантният или най-богатият, обаче накрая исках точно него.

— Но как разбра? — настоя Серина. — Откъде можеше да си сигурна?

— Когато сърцето ми заговори по-силно от главата — промълви Фиона и се вгледа в дъщеря си. Значи това бе проблемът, осъзна тя и се зачуди как бе успяла да не види признаците. Дъщеря ѝ се влюбваше. Бързо прехвърли наум имената и лицата на младите мъже, които минаваха край тях. Не си спомняше Серина да бе удостоила нито един от тях дори с поглед. Всъщност, помисли Фиона и се намръщи, Серина бе отпратила повечето от тях с подвити опашки.

— Трябва да има нещо повече. — Серина бе смутена и неудовлетворена. — Трябва да е било правилно, да е имало смисъл. Ако татко беше различен, ако не вярвахте в едни и същи неща, ако

нямахте един и същ произход, сърцето ти никога нямаше изобщо да заговори.

— Любовта не държи сметка за разликите, Рина — каза бавно Фиона. През ума ѝ бе минала неочаквана мисъл, от която тя не знаеше да се смее ли, да плаче ли. Да не би дъщеря ѝ, нейната дива, опърничавя дъщеря, да се бе влюбила в английския лорд? — Мила моя — погали я Фиона по бузата, — когато любовта се случи, тя обикновено е правилна, ала рядко има смисъл.

— Бих предпочела да остана сама! — възрази Серина разгорещено. Очите ѝ блестяха на светлината от огъня, едновременно объркани и решителни. — Бих предпочела да съм само леля на децата на Кол, Гуен и Малкълм, вместо да се обвързва с мъж, който ще ме направи нещастна.

— Сега говори главата ти, гневът ти. — Ръката на Фиона бе нежна като гласа ѝ. — Да се влюбиш е страшно, особено ако се бориш срещу любовта.

— Не знам. — Тя обърна глава и подложи буза под дланта на майка си. — Ох, майко, защо не знам какво искам?

— Когато му дойде времето, ще разбереш. И ти, най-храброто от децата ми, ще го приемеш.

Пръстите ѝ внезапно замръзнаха. И двете чува тропота от приближаващи се коне. За момент, в светлината на огъня, и двете си спомниха за едно друго време, за една друга нощ.

— Татко се връща по-рано. — Серина се изправи и хвана майка си за ръка.

— Да. — Фиона се насили постепенно да се успокои. — Ще иска да хапне нещо топло.

Мъжете бяха препускали неуморно в желанието си да спят в собствените си легла. Наистина бяха ловували и се върнаха натоварени с прясно убити елени, зайци и диви патици. Къщата, доскоро толкова тиха, избухна от виковете и заповедите на Иън. Серина, само по нощница, бе решила да остане горе, но чу, че баща ѝ я вика.

Понечи да приглади косите и полата си, после с отвращение се спря. Едва ли имаше значение как изглежда. Слезе долу и видя как баща ѝ, все още зачервен от вятъра, целува сърдечно Гуен. Кол седеше до камината, широката нощница покриваше коленете му, а на облегалката на стола му бе кацнал смеещият се Малкълм.

Бригъм стоеше пред огнището с чаша в ръка, другата ръка пъхната в джоба на брича му. Косата му бе разрошена от ездата, ботушите му покрити с кал. Колкото и да си повтаряше да не го прави, очите ѝ се насочиха към неговите. За три удара на сърцето не съществувахе нищо друго и никой друг.

Както и за него. Той я изгледа как влиза с развяваща се тъмнозелена роба, с блестящи като огън коси. Пръстите му стиснаха оловната чаша толкова бързо, толкова силно, та му се стори, че могат да я сплескат. Съзнателно ги отпусна и ѝ се поклони иронично. Тя вирна брадичка и повече от всичко му се прииска да прекоси стаята и да я притисне към себе си.

— Ето я моята малка планинска дива котка! — Иън разтвори ръце. — Имаш ли една целувка за татко си?

Серина му се усмихна дръзко:

— Може и да имам. — Приблужи се до него и скромно го целуна по бузата. После със смях обви ръце около врата му и го възнагради с нова звучна целувка. Той я вдигна и я завъртя два пъти.

— Това се казва хубаво момиче — съобщи Иън на стаята като цяло. — Ако един мъж оживее от ноктите ѝ, наградата ще си струва.

— Аз не съм награда за никой мъж. — Тя силно и без никакво уважение го дръпна за брадата и си спечели плясване по дупето и усмивка.

— Виждаш, че говоря истината, Бриг. Бива си я. Намислил съм да я дам на Дънкан Макинън, почти всяка седмица ме моли решила да остане горе, но чу, че баща ѝ я вика.

— Може, татко — отвърна Серина кротко. — Няма да е толкова досаден, като го разреже на две.

Той отново се разсмя. Макар че обичаше всичките си деца, Серина най-много му лежеше на сърце.

— Напълни ми чашата, дете, и на другите. Младият Дънкан не ти е прилика.

Серина се подчини, подаде му чашата и се приближи към Бригъм да напълни и неговата. Бе невъзможно да се въздържи и да не вдигне поглед към него, нито да не позволи в очите ѝ да светне предизвикателство.

— Както може би който и да е мъж — отговори тя.

Когато му се хвърлеше ръкавица, Бригъм се чувстваше длъжен да я вдигне.

— Възможно е, милейди, още никой да не ви е научил да си прибирате ноктите.

— Истината е, милорд, че никой, който се е опитвал, не е оживял.

— Изглежда имате нужда от мъж, направен от по-здрав материал.

Серина вдигна вежди, сякаш го оценяваше.

— Повярвайте ми, аз нямам нужда от никакъв мъж.

Очите му я предупреждаваха, че може да ѝ докаже колко не е права, ала той само се усмихна:

— Простете ми, мадам, но една горда кобила рядко разбира нуждата от ездач.

— Ох, моля ви се — прихна Кол и вдигна ръка. — Не му играй по свирката, Рина. Този човек може да продължава така часове наред и ти никога няма да го победиш. Имай милост и донеси каната насам. Чашата ми е празна.

— Както и главата ти — забеляза тя и наля уиски в протегнатата му чаша.

— Чакай, момиче, не ме яж. Аз още съм болен.

— Така ли? — Серина с усмивка измъкна питието от ръката му. — Значи ти трябва някоя от отварите на Гуен, не уиски. — Лисна го, преди да бе успял да си го вземе обратно.

— Моме! — Със смях я придърпа в скута си. — Сипи ми още и аз ще запазя твоите тайни.

— Ха! Какви тайни?

Кол приближи устни към ухото ѝ и прошепна само една дума:

— Брич.

Тя изруга полугласно и отново му напълни чашата.

— Значи не си бил толкова болен, че да не можеш да ме шпионираш през прозореца — прошепна Серина.

— Един мъж използва каквито оръжия има под ръка.

— Ако не престанете да се заяждате, деца... — Иън изчака всички очи да се насочат към него. — Намерихме Макдоналдови в добро здраве. Дениъл, братът на Доналд, отново е станал дядо. За трети път, за мой позор. — Погледна към двете си по-големи деца, които за момент забравиха раздражението си един от друг и се

усмихнаха на баща си с еднакви усмивки. — Е, вие двамата можете да се хилите като глупаци, докато пренебрегвате задълженията си към клана. Един по-добър баща вече щеше да ви е оженил, доброволно или не.

— Няма по-добър баща от нашия — заяви Серина и той омекна.

— Да оставим това. Поканих Меги Макдоналд на гости.

— О, Боже мили! — простена Кол. — Тъкмо говорехме за досада.

Забележката му спечели едно перване през ухото от сестра му.

— Да ти напомня, че тя ми е голяма приятелка. Кога идва?

— Следващата седмица. — Иън погледна строго към сина си. —

А аз, моето момче, ще ти напомня, че никой гост в нашия дом не е досаден.

— Досаден е, ако през цялото време ти се мотае в краката и не можеш да направиш и една крачка, без да се спънеш в него. — Ала отстъпи, защото знаеше, че гостоприемството бе въпрос на чест и традиция. — Без съмнение сега е пораснала и ще е доволна да си прави компания с Рина и Гуен.

Следващите дни преминаха в суматохата на приготовленията за очакваното посещение. Както бе навикът на Фиона, дървените и сребърни прибори бяха излъскани, угощението бе приготвено, подовете изтъркани. Серина бе доволна, че се намира на работа и бе прекалено свикнала на труд, за да се оплаква от допълнителните задължения. Очакваше с нетърпение компанията на момиче на нейната възраст, с което са били приятелки от деца.

Сега, когато Кол се бе поправил, двамата с Бригъм често излизаха на езда, понякога с Иън и други мъже, понякога сами. Нощем имаше разговори за каузата на якобитите и за следващия ход на принца. Носеха се слухове през хълмове и долчинки, през потоци и гори. Принцът бил тръгнал. Принцът бил в Париж. Принцът изобщо нямало да дойде.

Веднъж в гостната дотича куриер със съобщение за Бригъм. Вратите останаха затворени часове наред и конникът си тръгна по тъмно. Каквито и новини да бе донесъл, те така и не стигнаха до жените, от което Серина бе много възмутена.

В кухнята, където огънят пламтеше, тя се занимаваше с прането, нейната част и на Гуен. Бе разменила с нея прането срещу лъскането.

Това я устройваше. Предпочиташе да тъпче върху чаршафите в голямата каца, вместо да ѝ се схващат пръстите с восъка за търкане.

Със запретната пола газеше във вода до прасците. Приятно ѝ беше, че изразходва енергия, както ѝ бе приятно усамотението в кухнята. Госпожа Драмънд бе отишла на гости при една съседка, за да си обменят рецепти и клюки, Малкълм си учеше уроците, а майка им надзираваше подготовката на гостната.

Серина подскачаше като пони в изстиващата вода, като си тананикаше, за да направи работата по-малко монотонна и за да поддържа ритъма.

Чудеше се дали Бригъм е решил, че Меги Макдоналд е красива и дали ѝ е целунал ръка по същия начин, както веднъж на нея.

Какво значение имаше? Започна да тъпче по-енергично. Откак се бе върнал, той почти не я бе погледнал и тя предпочиташе да е точно така. Бригъм не означаваше нищо за нея, поне не повече от бодлив трън край пътя.

Искаше ѝ се той да си отиде. Серина започна да тъпче още по-силно, докато водата стигна до ръба на кацата. Искаше ѝ се Бригъм да отнесе студения си глас ѝ горещите си очи обратно в Лондон... Или по дяволите, все едно. Искаше ѝ се той да падне в реката и да се простуди, а после да залинее, бавно, мъчително. А още по-добре, искаше ѝ се да дойде, да падне на колене и да я моли за една усмивка.

Разбира се, тя щеше само да му се присмее. Искаше ѝ се...

Престана да иска, престана да пере, престана да мисли, когато Бригъм влезе в стаята. Той се стъписа, също както и Серина. Бригъм мислеше, че тя е заета горе с майка си или в столовата със сестра си. Дни наред се стараеше да я избягва и неловкостта и удоволствието да бъде в нейната компания го измъчваха.

Сега Серина бе тук, сама в сгорещената кухня, лицето ѝ зачервено от усилието, косите ѝ измъкнати от фибите, а полата ѝ... Мили Боже!

Краката ѝ бяха бели и мокри, стройни крака, за които всеки мъж можеше да мечтае. Преди да бе успял да се овладее, се загледа в една капка, която се плъзна по коляното ѝ, по гладкия прасец и в легена. Тихо подсвирна.

— Е, това е една неочаквана и очарователна домашна сценка.

— Нямате работа в кухнята, лорд Ашбърн.

— Баща ти ме убеждаваше да се чувствам у дома си. Тъй като всички са заети, реших, че по-малко ще преча, ако дойда и измоля от госпожа Драмънд малко супа.

— Супата е в гърнето — посочи тя. — Вземете си и си я отнесете. Имам си прекалено много работа, за да ви прислужвам.

— Виждам. — Той се бе съвзел достатъчно, за да може да се приближи. — Мадам, уверявам ви, че никога вече няма да спя по същия начин, след като знам как са прани чаршафите ми.

Серина преглътна смеха си и започна отново да тъпче.

— Това върши работа, сесънек, и то добре. А сега, ако отидете да си гледате работата, аз ще си гледам моята, преди да е изстинала водата. — Вдъхновена сигурно от самия дявол, тя силно тропна с крак и разплиска водата по брича му. — О, извинете, милорд. — Не можа да се въздържи и прихна.

Бригъм погледна към брича си и кисело поклати глава:

— Може би мислиш, че и това има нужда от пране?

— Хвърлете го вътре — предложи Серина дръзко. — Отдавна ми се иска да изритам брича ви.

— Така ли? — Той посегна към токата и с удовлетворение видя как очите ѝ се разширяват. Изчервена до корените на косите си, тя отстъпи назад и едва не цопна във водата.

— Бригъм...

Той я хвана, преди да бе паднала и да бе разляла водата из цялата кухня.

— Ето, знаех си, че ще те накарам пак да го кажеш. — Бе обвинил с ръка кръста ѝ, другата бе в косите ѝ. Останалите фиби цамбурнаха във водата и потънаха. Серина стоеше объркана, ръцете ѝ бяха уловени между телата им.

— Какво?

— Моето име — прошепна Бригъм. — Кажи го пак.

— Няма нужда. — Тя облиза устни и неволно развълнува още повече кръвта му. — Както и ти няма нужда да ме държиш. Вече мога да запазя равновесие.

— Но аз имам нужда, Рина. Три дена бяха и си казвах, че не мога, не трябва и няма да те докосна. — Докато говореше, плъзна ръка по гърба ѝ, по косата ѝ, сякаш можеше да вземе каквото поиска. — Обаче имам нужда. Същата, която виждам сега и в твоите очи.

Серина се мразеше, задето сведе поглед.

— Нищо не виждаш.

— Всичко — поправи я той и я целуна по косите. — О, Господи, не можеш да изхвърля от ума си твоя аромат, не преставах да чувствам върху небцето си твоя вкус.

— Престани. — Ако можеше да освободи ръцете си, щеше да си запуши ушите. — Не искам да те слушам.

— Защо? — Ръката върху косата ѝ се сви, така че бе принудена да вдигне глава. — Защото съм англичанин ли?

— Не. Да. Не знам. — Надигна глас, по-груб заради забързалия се пулс. — Знам само, че не искам това. Не искам да се чувствам така, както ти ме караш да се чувствам.

Бригъм изпита момент на тържество и я привлече по-близо.

— Как те карам да се чувстваш, Серина?

— Слаба, уплашена, сърдита. Не, недей — прошепна тя, когато устните му се спуснаха към нейните. — Не ме целувай.

— Тогава ти ме целуни. — Леко докосна устните ѝ.

— Няма.

— Вече го правиш.

Серина простена и се вкопчи в него, взе това, което искаше сърцето ѝ, без да се вслушва в предупрежденията на разума си. Той не бе за нея, никога не можеше да бъде за нея и въпреки това, когато я прегръщаше, ѝ се струваше, че винаги е бил за нея.

Устните му я съблазняваха и се отдръпваха, прелъстяваха я и я измъчваха, докато накрая я предизвикаха да ги завладее. Беше ли му казала, че я кара да се чувства слаба? Това бе лъжа, помисли тя замаяно. Чувстваше се силна, невероятно силна, енергията струеше в нея и пулсираше в кръвта ѝ, докато закипя. Една жена можеше да се страхува от слабостта си, ала не и от силата си.

Обви ръце около нея, отпусна назад глава и устните ѝ се разтвориха, сякаш го подканяше да отпие от тази сила.

Сякаш държеше светкавица, помисли Бригъм. Пълна с огън, блясък и опасна мощ. В един момент той я увещаваше, в следващия беше бомбардиран с топлината, която сякаш се излъчваше от нея. Като прошепна името ѝ, я вдигна от водата, поддържа я за миг във въздуха и после я спусна по тялото си, докато краката ѝ опряха пода.

След това устните му се втурнаха по лицето ѝ. Серина пхна ръце под сакото му и нетърпеливо ги плъзна по лепената му риза. Тялото ѝ се изви към неговото, като молеше да бъде докоснато. Гърдите ѝ се притиснаха изкусително към неговите.

Знаейки, че единственият му избор бе да я смъкне на пода и да достави удоволствие и на двамата или да спре, Бригъм се отскубна.

— Серина... — Хвана двете ѝ ръце и ги поднесе към устните си. — Трябва да поговорим.

— Да поговорим? — Виеше ѝ се свят и думите не можеха да достигнат до съзнанието ѝ.

— Да, и то скоро, преди още повече да съм злоупотребил с доверието на баща ти и на моя приятел.

Тя се вгледа за момент в него и мислите ѝ започнаха да се проясняват. Издърпа ръцете си и ги притисна към бузите си. Как бе могла така да се хвърли към него?

— Не искам да говорим, искам да си отидеш.

— Искаш или не; ще поговорим. — Той отново грабна ръцете ѝ, преди да бе успяла да се извърне. — Серина, не можем да се преструваме, че нещо не се случва между нас всеки път, когато сме заедно. Може да го искам не повече от теб, но не съм такъв глупак, та да казвам, че не съществува.

— Ще мине. — Отчаяно ѝ се искаше да го повярва. — Желанията идват и си отиват.

Бригъм вдигна вежди:

— Такива умни и красноречиви думи от една жена с боси крака.

— Ох, остави ме, чуваш ли? — Серина го блъсна. — Бях си съвсем щастлива, преди да дойдеш тук. Ще бъда съвсем щастлива и след като си отидеш.

— Ами! — Той отново я привлече към себе си. — Ако сега си отида, ти ще плачеш.

Тя гордо изправи гръб.

— Никога няма да пролея и една сълза за теб. Пък и защо ми трябва? Ти не си първият мъж, когото съм целувала, няма да бъдеш и последният.

Очите му се присвиха и потъмняха.

— Опасно живееш, Серина.

— Живея както ми харесва. А сега ме пусни.

— Значи не съм първият, когото си целувала — измърмори Бригъм. Изведнъж изпита бясното желание да ги познава всичките по име и по лице, за да може да ги убие. — Кажи ми, караха ли те другите да трепериш? — Отново я целуна, толкова силно, че тя се задъха. — Караха ли кожата ти да пламти? — Устните му отново се спуснаха към нейните и този път Серина не можеше да направи нищо друго, освен да въздъхне и да го остави да вземе каквото поиска. — Гледаше ли ги както гледаш сега мен? С потъмнели и замъглени очи?

Тя се вкопчи в раменете му. Почти се страхуваше, че ще се разтопи и ще се излее през ръцете му.

— Бригъм...

— Кажи — настоя той и очите му блеснаха.

Главата ѝ се въртеше и Серина я тръсна.

— Не.

— Серина, аз свърших в... — Гуен бутна вратата и замръзна с отворена уста, като видя сестра си в прегръдка с техния гост. Серина, боса, повдигната на пръсти, стискаше красивото сако на Бригъм. А той... Младежкото въображение на Гуен я накара да пламне. — Извинявайте — успя да прошепне и продължи да стои на вратата и да гледа от единия към другия, без ни най-малка идея какво да направи.

— Гуен... — С повече ярост, отколкото достойнство, Серина се отскубна от ръцете на Бригъм. — Лорд Ашбърн просто...

— Целуваше сестра ти — довърши той студено.

— О! — Гуен видя как Серина хвърли на Бригъм един вбесен поглед. — Извинявайте — повтори тя, като се запита дали ще е по-добре да си отиде, или да остане.

Развеселен, Бригъм гледаше как Гуен се бори с чувството за благоприличие, докато Серина изфуча към бюфета и започна да тропа с паници.

— Няма нужда да се извиняваш на никого — заяви тя сприхаво. — Лорд Ашбърн искаше супа.

— Вярно е, ала както понякога се случва, получих всичко, с което апетитът ми може да се справи за момента. Ако ме извините, дами... — Той излезе и леко трепна, когато една купа улуци вратата.

СЕДМА ГЛАВА

— Крал Луи няма да се намеси. — Бригъм стоеше пред камината, склучил ръце зад гърба си. Въпреки че очите му бяха спокойни и позата му свободна, гласът му бе мрачен. — Колкото повече време минава, толкова е по-малко вероятно той да подкрепи принца със злато или с хора.

Кол хвърли на масата писмото, което бе пристигнало сутринта по куриер, стана и закрачи из стаята. За разлика от Бригъм, нетърпението му изискваше пространство и движение.

— Преди една година Луи беше повече от готов да предостави помощ. Готов? По дяволите, той нямаше търпение да я предостави.

— Преди една година — подчерта Бригъм, — Луи мислеше, че Чарлз може да му бъде полезен. След като миналия март френското нашествие беше отменено, принцът е до голяма степен пренебрегван във френския двор.

— Значи ще се справим без французите. — Кол се обърна и погледна първо към Бригъм, после към баща си. — Планинците ще се бият за Стюартите.

— Да — съгласи се Иън. — Но колко ще са? — Вдигна ръка да спре сина си, който бе готов да се впусне в разгорещен спор. — Волята и сърцето ми си остават непроменени. Когато дойде времето, Макгрегърови се бият за истинския крал. Ала това, което ни трябва, е единство, а също и численост. За да победим, клановете трябва да се бият като един.

— Както сме се били преди. — Кол тропна с юмрук. — И пак ще се бием.

— Де да беше вярно. — Гласът на Иън бе тих, вразумителен и изпълнен със съжаление. И стар, помисли той и въздъхна наум. Остаряването бе най-противното нещо. — Не можем да се лъжем, че всеки вожд в Шотландия стои зад истинския крал или че ще събере своя клан да помага на принца. Каква армия ще се изправи срещу нас, Бриг?

Бригъм взе от масата писмото, погледна го още веднъж и го хвърли в камината.

— Всеки момент чакам новини от моите хора в Лондон.

— Колко още трябва да чакаме? — Кол отново седна и се вторачи в огъня. — Колко още месеца, колко още години само ще седим и ще си говорим, докато курфюрстът дебелее на трона?

— Мисля, че времето за бунта ще дойде по-скоро, отколкото си мислиш — промълви Бригъм. — По-скоро, отколкото може да сме готови. Принцът е нетърпелив.

— Планинските вождове ще се срещнат отново. — Иън забарабани с пръсти по облегалката на стола си. Като всеки мъдър военачалник, той предпочиташе да планира своята война, преди да вдигне меч. — Трябва да внимаваме тези събирания да не събудят подозренията на Черните стражи.

Кол енергично изруга при споменаването на планинците, вербувани от Англия за поддържането на реда в Шотландия.

— Още един лов? — предложи Бригъм.

— Намислил съм нещо по-различно. — При звука на приближаващата се карета Иън се усмихна и изтръска лулата си. — Един бал, момчета. Време е да се позабавляваме. А според мен момичето, което идва, е доста добра причина да изметем паяжините.

Бригъм вдигна завесите тъкмо навреме, за да види как Серина се втурна по стълбите към чакащата карета. От нея слезе едно тъмнокосо момиче и потъна в прегръдките ѝ.

— Меги Макдоналд.

— Ами да. Тя е мома за женене както и голямата ми дъщеря. — За момент се загледа в гърба на Бригъм. Човек трябваше да е сляп, помисли той, за да не види, че става нещо между младия му гост и дъщеря му. — Няма нищо по-разумно, отколкото да дадем един бал, за да ги представим на някои подходящи младежи.

Бригъм едва се пребори с раздражението си и пусна завесата. Не искаше да гледа към Серина сега, когато слънцето падаше върху лицето ѝ и очите ѝ бяха потъмнели от смях.

— Предполагам, това ще е добър повод.

Кол само се намръщи към върховете на обувките си.

— Не съм във възторг. Още една кикотеща се жена в къщата. Проклет да съм, ако някой ме накара да я водя на спокойни разходки и

да слушам приказки за модни бонета, когато трябва да лъскаме мечовете си.

Иън просто стана да отвори вратите на салона.

— Не се съмнявам, че Рина и Гуен ще я забавляват достатъчно добре и без теб. — В стаята нахлуха женски гласове и смях. Кол изръмжа и упорито остана на мястото си.

— Ето го момичето — изгърмя гласът на Иън и отекна от тавана. — Ела тук и дай една целувка на чичо си Иън.

Меги усмихната изтанцува през коридора. Засмя се, когато той я вдигна във въздуха, но Фиона го смъмри.

— Момичето вече достатъчно е убито от пътя. Иди се стопли до огъня, Меги.

Хванала Иън под ръка, Меги влезе в стаята. Само добрите обноски възпряха Кол да не се намръщи. Той неохотно се надигна. После, с обноски или не, устата му увисна отворена. Тя все още изглеждаше дребничка като кукла до широкоплещестия му баща, ала на мястото на кльощавата мърлява досадница мистериозно се бе появило стройно видение в тъмносиньо кадифе. Косата ѝ, тъмна като нощта, падаше на къдрици изпод шапката, обрамчваща лицето ѝ. Винаги ли са били толкова красиви очите ѝ, като езеро по здрач, учуди се Кол и едва успя да затвори уста. Винаги ли кожата ѝ е приличала на прясна сметана?

Меги му се усмихна а после, понеже по време на пътуването внимателно бе планирала ходовете си, се обърна да направи реверанс на Бригъм.

— Лорд Ашбърн.

— За мен е удоволствие да ви видя отново, госпожице Макдоналд. — Той пое протегнатата ѝ ръка и я поднесе към устните си. Зад Иън Серина тихо изсъска. — Надявам се, че пътуването ви не е било прекалено уморително.

— Съвсем не.

Тъй като ръката на Меги бе още в дланта на Бригъм, Серина не можеше да не пристъпи напред.

— Меги, нали помниш Кол? — Малко по-силно от необходимото я издърпа от Бригъм и я поведе към брат си.

— Разбира се, че го помия. — Меги дълго се бе готвила за тази първа среща и нощ след нощ бе упражнявала пред огледалото

приятелска, почти безпристрастна усмивка. Въпреки че сърцето ѝ бумтеше, сега тя използва тази усмивка. Той бе още по-красив, отколкото си го спомняше, по-висок, по-широкоплещест, още по-вълнуващ. Бе ѝ отнело толкова дълго време да порасне, но сега, в този момент изглеждаше, че си бе струвало. — Радвам се да те видя отново, Кол. Надявам се, че раната ти е зараснала.

— Рана ли? — Той хвана ръката ѝ. Чувстваше се непоносимо тромав.

— Баща ти ми обясни, че си бил ранен, докато си идвал от Лондон. — Гласът ѝ бе мек като пролетно утро. Меги се чудеше дали Кол чува бесните удари на сърцето ѝ. — Надявам се, че си се възстановил?

— Беше дреболия.

— Убедена съм, че е било много повече от дреболия, ала се радвам, че те виждам отново на крака. — Тъй като се страхуваше, че ако ръката ѝ остане още малко в неговата, може да припадне от удоволствие, тя се отдръпна и се завъртя. По страните ѝ бе избила руменина, която, молеше се Меги, дано всеки би отдал на вълненията от пътуването. — Чудесно е, че съм отново тук. Чичо Иън, лельо Фиона, не знам как да ви благодаря, че ме поканихте да дойда.

Бяха донесени освежителни напитки и всички се разположиха. Вместо да се извини и да се измъкне, както се гласеше, Кол се усети, че се надпреварва да заеме най-близкото до Меги място. Бригъм се възползва от ситуацията и се наведе към Серина, докато предаваше чиния със сладки.

— Ще опитате ли от тези, госпожице Макгрегър? — попита той и добави с тих глас, заглушен от другите разговори: — Избягваш ме, Рина.

— Това е нелепо. — Тя взе един сладкиш, като се чудеше как се бе озовала до него.

— Напълно съм съгласен. Нелепо е да ме избягваш.

Чашката ѝ изтропа в чинийката.

— Ласкаеш се, сесънек.

— Приятно е да те видя нервна — забеляза Бригъм тихо, после се обърна и продължи с нормален тон: — Гуен, трябва да ти кажа колко очарователна изглеждаш в розово.

Той никога не ми казва, че изглеждам очарователна, помисли Серина и почти злобно ухапа сладкиша. Бригъм никога не ми прави галантни поклони и красиви комплименти, както на Меги. За мен са само бодлите и ръмженето. И целувките, спомни си Серина и потрепери. Дълбоки, тъмни целувки. Нямаше да мисли за това... Нито за него. Когато един мъх се държеше с една жена толкова дръзко, той искаше само едно нещо. Тя може да бе израснала в планините, но не бе глупачка, когато ставаше дума за английската аристокрация.

Нямаше да бъде любовница на никой мъж. И със сигурност нямаше да бъде любовница на англичанин. Нямаше значение каква магия я караше да чувства, Серина никога нямаше да опозори себе си или своето семейство. Ако го избягваше, това не бе защото се страхуваше, а защото бе разумна.

— Замечта се, любов моя — прошепна Бригъм и тя подскочи стреснато. — Надявам се, че за мен.

— Мечтая за кравите, които трябва да се издоят — процеди Серина през зъби. Когато той се засмя, тя вдигна упорито глава и реши да заговори с Меги. В момента приятелката ѝ искреше от смях и се усмихваше красиво на Кол, а брат ѝ се бе изчервил и гледаше с изцъклен поглед.

— Очевидно Кол, в края на краищата, не намира госпожица Макдоналд досадна — отбеляза Бригъм.

— Прилича на ударен по главата.

— Или пронизан през сърцето със стрелата на Купидон.

Очите ѝ се разшириха, после, се присвиха замислено и след момент и Серина трябваше да се помъчи да сдържи смяха си.

— Кой би си помислил? — Наведе се по-близо до Бригъм, прекалено развеселена, за да не го направи. — Мислиш ли, че ще започне да ѝ рецитира стихове?

Той улови полъха от косите ѝ и си представи как заравя лицето си в тях. Тази жена бе създадена да го подлудява в един момент му се озъбваше, в следващия му се усмихваше.

— Известно е, че мъжът прави и по-лоши неща, когато е засегнат.

— Но Кол? Кол и Меги? Преди няколко години той се чудеше как да се отърве по-бързо от нея.

— А сега тя е една красива жена.

В нея се обориха пристъп на ревност и чувство на приятелство.

— Да — измърмори Серина и за момент се зачуди какво би било да е дребна и крехка. — Ти изглежда определено мислиш така.

Бригъм вдигна вежди и в ъгълчетата на устните му заигра усмивка.

— Лично аз предпочитам зелени очи и остър език.

Тя го погледна и неволно се изчерви.

— Аз, милорд, нямам опит със салонните флиртове.

— Значи това може би е още едно нещо, на което трябва да те науча.

Серина реши да се оттегли, вместо да се сражава с ръждясал меч.

— Ела, Меги, ще те заведа в стаята ти.

Компанията на Меги бе точно разнообразието, от което Серина имаше нужда. Почти две години не се бяха виждали, ала времето и разстоянието се стопиха. Говореха до късно през нощта, язدهха заедно из гората, разхождаха се с километри по хълмовете. Както винаги, Меги говореше каквото ѝ бе на сърцето, докато Серина пазеше най-съкровениите си мисли за себе си. Това, че приятелката ѝ още бе влюбена в Кол, не я изненадаваше. Изненадаваше я фактът, че и Кол изглеждаше също толкова зашеметен от Меги.

Това я радваше. Макар, за разлика от Меги, никога да не бе вярвала, че Кол ще се влюби в нейната приятелка, не можеше да отрече, че то се случваше пред очите ѝ. Той измисляше какво ли не, за да бъде в тяхната компания, докато само преди две години бе измислял два пъти повече извинения, за да се измъкне от тях. Слушаше веселото бърбене на Меги, сякаш тя бе най-очарователното същество на света. И с острия си и винаги критичен поглед на сестра Серина забеляза, че Кол обръщаше голямо внимание на външния си вид.

Дори чу от госпожа Драмънд, че поискал съвет от Паркинс за гардероба си.

Би се смяла на това, ако непрекъснато не чувстваше как я пробужда ревност. Често се улавяше да се мръщи при мисълта как бе разцъфнала приятелката ѝ, защото се бе влюбила. И колко бе нервна и нещастна тя самата, също защото се е влюбила. Слабостта я вбесяваше

и я караше само още по-твърдо да реши да се постарее Кол и Меги да получат това, което сърцата им желаят.

Кол понякога излизаше с тях на езда, което означаваше, че най-често излизаха четиримата, с Бригъм. Тази нова ситуация носеше на Серина и удоволствие, и притеснения.

Времето бе свежо, но зимните студове вече отстъпваха. След месец дърветата щяха да се раззеленят и първите дръзки диви цветя щяха да си пробият път към слънцето. Сега обаче мартенският вятър хапеше лицето ѝ, докато яздеха. Пролетното топене още не бе започнало и земята все още отекваше твърдо под конските копита, ала вече се чуваха викове на птици и се виждаха бързо пърхащи пъстри крила, когато конете смущаваха утринната тишина. Ледът и скрежът се бяха стопили и сега дърветата бяха мокри и блестящи.

Яздеха в лек галоп, заради който и Серина, и конят ѝ трябваше да обуздават нетърпението си. Тя знаеше, че Меги бе добра ездачка, но приятелката ѝ изглежда предпочиташе да се носи изящно по пътеката.

— Искаш ли да препуснем? — попита Бригъм, като се изравни с нея.

— Искам — отвърна Серина с чувство.

Той хвърли поглед през рамо. И неговият кон танцуваше под него.

— Нека ни настигнат.

Въпреки че се изкушаваше, тя поклати глава. Майка ѝ никога не би одобрила да вървят по двойки, вместо в група.

— Няма да е правилно.

— Страх те е, че не можеш да яздиш бързо колкото мен? — Бе възнаграден от блесналия ѝ поглед.

— Не се е родил англичанин, когото един Макгрегър да не може да надбяга на кон.

— Само говориш, Рина — възрази Бригъм. — Езерото е на по-малко от километър и половина.

Серина се поколеба. Знаеше, че добрите обноси изискваха да остане с гостенката си, ала предизвикателството си бе предизвикателство. Преди да бе успяла да се спре, заби пети и пришпори коня си.

Знаеше пътя толкова, добре, колкото познаваше коридорите в собствения си дом. С лекота насочваше кобилата по завоите,

навеждаше се под провесените клони, прескачаше повалени дънери. На тясната пътека едва се събираха два коня, но никой не изоставаше, така че препускаха почти рамо до рамо. Тя погледна към Бригъм с озарено от смях лице и той пришпори своя кон. Серина се приведе над кобилата си да я засили още повече.

Това бе удоволствие — колкото от компанията, толкова и от надбягването. Това бе свободата, която изпитваше само с него, ала свобода, в която засега не оспорваше мястото на Бригъм. Само й се искаше езерото да бе не на един, а на десет километра, за да можеха да продължат да препускат бързо и безразсъдно, а слънчевите лъчи да се процеждат между голите клони.

Тя яздеше като богиня, помисли той. Блестящо, с безгрижно пренебрежение към опасността. С друга жена би задържал коня си, би се забавил от грижа за нейната безопасност и може би за гордостта ѝ. Със Серина само гонеше още по-силно, заради едното удоволствие да я гледа как лети по пътеката, с карирано наметало, развяващо се над гълъбовосивия ѝ костюм за езда. С усмивка я гледаше как галопира с преднина от половин дължина и съжаляваше само, че бе избрала костюма пред брича.

По-бързо, измърмори на себе си, като мярна в далечината слънцето, отразяващо се от повърхността на езерото. Заби пети и отново бяха един до друг и с тропот се носеха към водата.

Стигнаха едновременно до брега и сърцето му спря, като видя как Серина изчака до последния възможен миг, преди да дръпне юздите. Кобилата ѝ изцвили звънливо и се изправи на задни крака. Тя увисна между небето и земята с немирни и потъмнели от смях очи, с оживяло тяло. Ако Бригъм вече не бе влюбен, щеше да се влюби в този момент, бързо и опасно като падане от скала.

— Победих, съсънек.

— Как пък не! — Той задъхано потупа коня си по шията и се засмя. — Изпреварих те с една глава.

— Да я вземат дяволите твоята глава! — възкликна Серина, забравила добрите обноски. — Аз те изпреварих, а ти не си достатъчно мъж, за да си признаеш. — Пое дълбоко въздух, който имаше вкус на бор и вода. — Ако не яздох настрани в седлото, щеше да гълташ праха зад мен. — После се засмя и очите ѝ бяха по-зелени от всички ливади, които бе виждал в Англия, а кокетната ѝ малка шапчица бе кривната

закачливо върху главата ѝ. — Няма от какво да се срамуваш, добър си, колкото може да бъде добър един англичанин и почти колкото куц и сляп шотландец.

— Вашите комплименти ме карат да се изчервявам, милейди. Независимо от това аз победих, но ти си прекалено суетна или прекалено твърдоглава, за да се съгласиш.

Тя отметна глава. Шапчицата падна назад, задържана само от панделките. Косите ѝ, върху които Меги се бе трудила цяла сутрин, се разпиляха в слънчеви къдрици.

— Аз победих. Един джентълмен трябва да е достатъчно любезен да го признае.

— Аз победих! — Бригъм протегна ръка, развърза панделките и хвърли шапката настрани. — Една дама преди всичко никога не би се надпреварвала.

— О! — Ако можеше, щеше да тропне с крак. Вместо това извъртя коня си, за да застане срещу него. Нямахше нищо против да я нарича суетна или твърдоглава, ала обвинението, че ѝ липсва грациозността на дама ѝ дойде много. — Съвсем по мъжки! Твоя беше идеята да се надпреварваме. Ако бях отказала, щях да съм страхливка. Но аз приех и победих, значи не съм дама.

— Победи и загуби — поправи я Бригъм и с удоволствие видя как страните ѝ пламнаха от гняв. — За мен не е нужно да си дама, Рина. Предпочитам те каквато си.

Очите ѝ блеснаха.

— И каква съм?

— Прекрасна дива котка, която носи брич и се бие като мъж.

Серина изсъска и импулсивно плесна коня му. Конят подскочи и ако Бригъм не бе реагирал достатъчно бързо или ако не бе толкова опитен, щеше да цопне с главата надолу в ледените води на езерото.

— Скандалджийка! — възмути се той, ала в тона му се долавяше възхищение. — Да не си решила да ме удавиш?

— Едва ли би била моя вината, ако потънеш на дъното. Главата ти е като камък. — Прехапа устни да не се засмее, отметна отново глава и вдигна поглед към небето. Бе прекрасен ден, може би най-красивият от всички дни, които някога щеше да види. Раздразнението бързо ѝ мина, като си спомни, че той ѝ бе дал шанса да попрепуска. — Обявявам примирие — реши тя. — Кол и Меги скоро ще дойдат. Ако

ти се сърдя, няма да има с кого да си приказвам, докато те се пулят един срещу друг.

— Значи и аз ставам за нещо. — Бригъм слезе от коня си. — Стопляте сърцето ми, мадам.

— Надпреварването и победата ми повишиха настроението. — Серина измъкна крака си от седлото и опря ръце на раменете му да скочи от кобилата.

— Радвам се да го чуя. — Преди да бе заподозряна намеренията му, я метна през рамо. — Но ще ти напомня, че аз победих.

— Да не си полудял? — Тя го удари с юмрук по гърба. Не знаеше дали да се смее, или да проклина. — Пусни ме, грубиян такъв.

— Точно това смятам да направя. — Направи няколко крачки към брега на езерото. Очите на Серина се разшириха и вместо да се бори, тя впи пръсти в жакета му.

— Няма да посмееш.

— Мила моя, казвал ли съм ти, че един Ленгстън никога, абсолютно никога не се отказва от предизвикателство? — Серина го срита и когато главата ѝ се плъзна покрай прасеца му, ѝ мина мисълта да го ухапе. — Можеш ли да плуваш?

— По-добре от теб, сесънек, кълна се. Ако не ме пуснеш... — Той се престори, че я хвърля и заплахата бе прекъсната от писъка ѝ. — Бригъм, недей! Студено е! — Разсмя се, без да спира да рита и да се бори. — Обещавам, че ще те убия в момента, в който съм свободна.

— Това едва ли би ме подтикнало да те освободя. А сега, ако се съгласиш, че аз победих...

— Няма.

— Добре тогава. — Понечи да направи още една крачка към водата, ала в този момент тя го ритна с върха на ботуша си достатъчно близко до една чувствителна област, така че той трепна, отстъпи в самоотбрана назад и се спъна в един корен. Стовариха се сред водовъртеж от фусты и проклетия. Заради приличието и заради собственото си спокойствие Бригъм дръпна ръка от кръста ѝ.

— Това вече сме го минали — успя да каже той задъхано. Серина се отскубна от него и със закъснение се сети да покрие краката си.

— Да те вземат дяволите, изцапа ми полата.

— Милейди, вие едва не ме лишихте от мъжественост.

Тя се засмя и отметна косите от очите си. Светът бе прекрасен и Серина се чувстваше прекалено жива, за да помни, че трябва да бъде дама.

— Така ли направих? При следващата възможност ще се справя по-добре. — Хвърли един поглед на изпоцапания му брич и се подсмихна: — Паркинс със сигурност ще те нахока, задето си го съсипал.

— Моят лакей не ме хока. — Но Бригъм се опита да изтърка калното петно. — Той просто изглежда смъртно обиден, което ме кара да се чувствам отново като ученик.

Тя откъсна една тревичка.

— Що за човек е твоят Паркинс?

— Стабилен като скала, вбесяващо благоприличен. Упорит. Защо?

— Госпожа Драмънд е решила, че от него ще излезе подходящ съпруг.

— Госпожа Драмънд? — зяпна я Бригъм. — Вашата госпожа Драмънд и Паркинс?!

В очите на Серина пламна войнственият огън на семейната гордост.

— Че защо пък не? Госпожа Драмънд е хубава жена.

— Не споря за това. Но Паркинс? — Бригъм се облегна на лакти и се разсмя. Не можеше да направи нищо друго, като си помислеше за мършавия като бостанско плашило Паркинс и грамадната готвачка. — Той знае ли?

— Тя ще намери начин да му го каже. — На Серина също ѝ стана смешно, като си представи тази двойка, затова се излегна на тревата и се загледа в небето. — Ще го очарова със своите сладкиши и сосове, както Меги очарова Кол с красиви очи и свенливи усмивки.

— Това дразни ли те?

— Меги и Кол? — Тя скръсти ръце под главата си и се замисли. — Не. Меги е влюбена в него, откакто я помня. Ще бъда повече от щастлива за тях, ако се оженят, и тъй като тя вече ми е приятелка, няма да трябва да се тревожа, че може да не понасям жената на брат си. Но...

— Но?

— Като ги гледам заедно, и се размислям. Нещата се променят и нищо не може да се направи, за да се спрат. — Затвори очи и с удоволствие подложи лице на прохладния бриз. — Когато дойде пролетта, идва и любовта. Така казват. — Ако гласът ѝ бе замечтан, за това бе виновен въздухът. — Когато дойде пролетта, идва войната. И нея нищо не може да я спре.

— Така е. — Бригъм протегна ръка към крайчеца на косите ѝ. — Ти би ли я спряла, Серина?

Тя въздъхна, затвори очи и се загледа в гонените от вятъра перести облаци.

— Една част от мен се ядосва, че не мога и аз да хвана меч и да се бия. Ала друга част, която едва започва да се проявява, би искала изобщо да нямаше нужда от бой. Тази част от мен би искала да можем да продължим да си живеем както досега, да гледаме как напролет разцъфтяват цветята.

Бригъм хвана ръката ѝ. Серина бе прекалено крехка, за да държи меч, помисли той, колкото и силно да бе сърцето ѝ.

— Пак ще има цветя. И ще има и други пролети.

Серина обърна глава и го погледна. Не ѝ бе минавало през ум, че с него бе спокойна, доволна, че дори бе щастлива да са сами двамата на брега на езерото. Това бе любимото ѝ място, на което идваше, когато бе много разтревожена или много щастлива. Сега бе тук с него и това по някакъв начин ѝ изглеждаше съвсем естествено — нежната песен на птиците, мирисът на вода и влажна земя, почти ярката светлина на слънцето.

Пръстите ѝ се вплетоха в неговите толкова инстинктивно, че го осъзна едва когато вече бе твърде късно, когато промяната вече се виждаше в очите му, едва забележимото потъмняване, изострянето на погледа. Сякаш за един миг останалият свят се бе изплъзнал от орбитата си и бяха останали само двамата, с преплетени пръсти, приковали очи един към друг.

— Не. — Тя бързо седна. Изглеждаше като самозащита, но само ги приближи. Бригъм протегна ръка и обрисова брадичката ѝ.

— Бих могъл да те пусна да си вървиш, Рина, ала това, което е между нас, няма да се промени.

— Между нас не може да има нищо.

— Упорита си. — Той захапа долната ѝ устна. — Опърничава. — Изтри болката с върха на езика си. — Красива.

— Не съм нито едно от тези неща. — Серина вдигна ръка да го отблъсне, но по някакъв начин се озова вкопчена в жакета му.

— Ти си всичките тези неща. — Насочи се към брадичката ѝ и очите ѝ се разшириха от смутено желание. Устните му трепнаха. Тя щеше да е истинска наслада в леглото. Бавно, почти лениво се премести да захапе ухото ѝ.

— Недей.

— Дни наред чакам да открадна пет минути насаме с теб и да правя точно това. — Езикът му погъделичка ухото ѝ и през нея се разляха топлина и удоволствие. — Нищо друго не искам повече, отколкото да правя любов с теб, Серина.

— Не мога... Не можеш...

— Можеш — прошепна Бригъм. — Ще го направим. — Разтвори устните ѝ.

За момент тя се отдаде на блаженството, на усещането за неговите устни върху нейните. Ала това не бе правилно. Никога нямаше да е правилно.

— Моля те, спри. Не бива да ми говориш така. Не бива да... Не мога да мисля.

— Не мисли. — Внезапно я сграбчи за раменете и я обърна към себе си. — Чувствай. Само чувствай. И ми покажи.

Главата ѝ се въртеше от копнежи, от предупреждения. Със стон привлече устните му. Бе грешно. Бе лудост. Но не можеше да устои. Когато я докосна, Серина искаше само да продължи да я докосва. Когато я целуна, имаше чувството, че ще полудее от удоволствието. Да бъде желана така бе само по себе си мъчение. Тя чувстваше желанието му в начина, по който я стискаха пръстите му, в начина, по който я поглъщаха устните му. С всяка изминала секунда усещаше как силата ѝ се изцежда, докато знаеше, че ще дойде момент, когато би му дала всичко.

Той покри сърцето ѝ с длан, отчаяно възбуден от неговото блъскане. Не се сдържа и обрисова с пръст извивките, плъзна пръст по шията ѝ, после отново нагоре, за да намери устните ѝ, топли и чакащи.

— Боже мой, Серина, колко те желая! — Задъхано се отскубна от нея и се вгледа в пламналото ѝ лице. — Разбираш ли?

— Да. — Тя вдигна треперещата си ръка към шията си. — Трябва ми време да помисля.

— Трябва да поговорим. — Много внимателно я пусна и едва сега усети колко силно са били впити пръстите му в рамото ѝ. Чу тропота на приближаващи се коне и изруга.

— Всеки път, когато останем насаме, накрая започваме да се целуваме. По този начин няма да се получи никакъв разговор. Искам да разбереш как се чувствам и какво искам за нас.

Серина мислеше, че разбира. И, за неин срам и вълнение, знаеше, че е на път да се съгласи. Бригъм я желаше и тя щеше да стане негова любовница. Това щеше да е най-безценният момент в живота ѝ. И после той щеше да предложи да уреди нещата. Като негова държанка щеше да е добре осигурена, добре облечена, да живее в хубава къща и да се грижат добре за нея. И щеше да е нещастна. А ако събереше сила да му откаже, щеше да запази гордостта си и да бъде още по-нещастна.

— Няма нужда да говорим. Аз разбирам. — Стана и изтръска полата си. — Просто имам нужда от време, за да помисля.

Бригъм взе ръката ѝ. Знаеше, че още само за миг ще бъдат сами.

— Обичаш ли ме?

Тя затвори очи. Искаше ѝ се да може да го мрази, задето я пита това, което вече бе разбрал.

— Това не е единственият въпрос, на който трябва да се отговори, Бригъм.

Той пусна ръката ѝ и отстъпи назад. Очите му отново бяха студени.

— Пак стигнахме дотам, нали? Аз съм англичанин и каквото и да изпитваш към мен, каквото и да можем да си дадем един на друг, не искаш да го забравиш.

— Не мога — поправи го Серина и ѝ се доплака. — Да, не мога да забравя кой си и какъв си, както не мога да забравя коя съм и каква съм аз. Трябва ми време, за да видя дали ще мога да понеса това, което искаш от мен.

— Добре. — Бригъм наклони глава. — Ще имаш време. Ала запомни, Серина, аз няма да те моля.

ОСМА ГЛАВА

— Ще бъде много хубав бал. — Меги се крепеше на стълбата и лъскаше най-горния край на едно огледало. Слугите под зоркото око на Фиона преобръщаха къщата. От семейството се очакваше да не остане по-назад. — Всичко ще бъде идеално, Рина, ще видиш. Музиката, светлините...

— И Кол — добави Серина, докато търкаше облегалката на един фотьойл.

— Особено Кол — усмихна се Меги и я погледна през рамо. — Той вече ме помоли за първия танц.

— Това не ме изненадва.

— Беше толкова сладък — промълви Меги и се взря по-отблизо в огледалото, за да разгледа внимателно лицето си. Страхуваше се, че от дългата езда на слънце ще ѝ се появят лунички, които Кол няма да хареса. — Исках да му кажа, че няма никой друг, с когото изобщо искам да танцувам, но знаех, че от това той ще се изчерви и ще започне да заеква.

— Преди ти да дойдеш, никога не съм чувала Кол да заеква.

— Знам. — Тя прехапа устни от удоволствие. — Не е ли чудесно?

Серина погледна към сияещото ѝ лице и се отказа от саркастичния си отговор.

— Да. Той се е влюбил в теб и не се съмнявам, че това е най-хубавото нещо, което някога му се е случвало.

— Не само защото си ми приятелка? — попита разтревожено Меги.

— Не, защото Кол изглежда по-щастлив, когато ти си в стаята.

Меги усети напирещите сълзи и премигна. Не искаше очите ѝ да са червени и подпухнали, ако Кол случайно се появи. Още живееше с фантазиите, че нейният възлюблен трябва да я вижда само идеална.

— Помниш ли как преди много години си бяхме обещали, че един ден ще бъдем сестри?

— Разбира се. Ти щеше да се омъжиш за Кол, а аз за който и да е от братовчедите, който... — Вдигна поглед. — О, Меги, да не ми казваш, че Кол ти е направил предложение?

— Не още. — Меги прибра един немирн кичур в бонето си и за момент между веждите ѝ се появи онази упорита бразда, която баща ѝ би разпознал много добре. — Ала ще го направи. Рина, не може да мисля така, само защото много ми се иска. Толкова го обичам.

— Сигурна ли си? — Серина се надигна, приближи се и докосна полата ѝ. — Когато говорехме така, бяхме само деца. Знам, че го харесваше, но ти вече не си дете, а Кол е мъж.

— Наистина е различно. — Меги с въздишка изтри едно петънце от огледалото. — Когато бяхме деца, мислех за него като за принц.

— Кол? — Серина не се сдържа и изсумтя със сестринско пренебрежение.

— Беше толкова висок и хубав. Представях си как се дуелира заради мен, как ме грабва на коня си и ме отнася. — Меги се позасмя и слезе едно стъпало по-надолу. — Но сега, през последните седмици, съм близо до него и го виждам по съвсем друг начин. Той е сериозен мъж, стабилен, нежен, дори по свой си начин срамежлив. О, знам, че е избухлив и може да бъде безмилостен, но точно това го прави не само стабилен, а и вълнуващ. Кол не е принц, Рина, и аз го обичам повече, отколкото някога съм си представяла, че ще мога.

— Целунал ли те е? — попита Серина и помисли, че Бригъм повече прилича на детската представа на Меги за Кол. Граф Ашбърн бе мъж, който би се дуелирал и би те отнесъл на коня си.

— Не. — Меги се нацупи за миг. Знаеше, че не е правилно да ѝ се иска Кол поне веднъж да се бе държал по-решително. — Мисля, че веднъж беше на път, но Малкълм влезе. — Тя плесна с ръце. — Мислиш ли, че не е правилно да го искам?

— Не. — Отговорът на Серина бе категоричен и честен, но Меги се бе размечтала и не забеляза тона.

— Майка ми сега ми липсва повече, отколкото когато умря. Не мога да си поговоря с нея за всичко това, да я попитам дали когато е била с баща ми, някога се е чувствала така, сякаш сърцето ѝ се е преобърнало. Кажи ми често, Серина, наистина ли мислиш, че той ме обича?

— Никога не съм го виждал да се държи с някой друг толкова глупаво, да пелтечи, да ходи като отнесен и да не знае какво да каже. Когато те погледне, или побледнява, или се изчервява.

— Вярно? — Меги от удоволствие плесна с ръце. — Ох, обаче е толкова бавен! Ако скоро не престане само да ме гледа, ще се побъркам.

— Меги! — Макар да се засмя възмутено, Серина внимателно се вгледа в приятелката си. — А ти не би ли... Ами, не би ли се съгласила на нещо повече от целувка?

— Не знам. — Меги слезе още едно стъпало. Бузите ѝ бяха поруменели. — Единственото, в което съм сигурна, е, че ако Кол скоро не се пристраши, аз ще взема нещата в свои ръце.

Серина бе очарована.

— Как?

— Аз... — Меги спря, защото чу звука на приближаващи се стъпки. Сърцето ѝ изпърха и тя бе сигурна, че това е Кол, още преди да бе влязъл в стаята. Импулсивно пропусна едно стъпало и полетя към полирания под.

Серина се протегна да я хване, ала Кол взе с един скок разстоянието и улови Меги през кръста. За миг му мина през ума колко е мъничка, в следващия миг го обзе тревога.

— Удари ли се?

— Колко съм непохватна — успя да произнесе тя през буцата, заседнала в гърлото ѝ, докато гледаше широкото му изсечено лице. Ако Серина сега я бе попитала дали ще се съгласи на нещо повече от целувка, отговорът би бил да, сто пъти да.

— Глупости. — Обзет от нежност, той я държеше внимателно. — Такова малко момиченце не трябва да се катери по стълби.

Изведнъж се уплаши, че може да я нарани с големите си тромави ръце и понечи да я пусне. Обаче драстичните желаниа изискваха драстични действия, помисли Меги и когато кракът ѝ опря пода, приглушено извика. Моментално бе вдигната отново на ръце и едва наистина не припадна, като усети бързите удари на сърцето му срещу своето.

— Ударила си се? Да отида да повикам Гуен?

— О, не! Ако може само за малко да поседна... — Изпърха с вежди и като награда Кол я отнесе до един стол. Отне му само шест

крачки, но никога не се бе чувствал повече мъж.

— Малко си бледа. Глътка вода ще ти дойде добре.

Той излетя от стаята, преди да бе успяла да измисли как да го задържи.

— Много ли те боли? — Серина вече бе коленичила до нея. — О, Меги, няма да е честно да не можеш да танцуваш утре.

— Ще танцувам. И ще танцувам с Кол.

— Ами ако си си навехнала глезена...

— Нищо ми няма на глезена. Не ставай глупава. — За да го докаже, Меги скочи и със смях направи бърза танцова стъпка.

— Маргарет Макдоналд, ти си го излъгала!

— Няма такова нещо. — Тя отново седна и старателно нагласи диплите на полата си. — Той реши, че съм се ударила, аз никога не съм го казвала. О, Рина, как ми е косата? Сигурно на нищо не прилича.

— Ти нарочно падна.

— Да. — Лицето на Меги светеше тържествуващо. — И се получи.

Отвратена, Серина седна на пети.

— Това е само номер, при това унизителен.

— Това не е номер, или поне е само малък номер и в него няма нищо унизително. — Меги докосна с ръка лицето си, където я бе убола брадата на Кол. — Това беше просто начин да го накарам да има чувството, че трябва да се грижи за мен. Нали разбираш, един мъж не се влюбва в жена, която е яка като вол. Ако му е добре да мисли, че съм малко безпомощна и крехка, какво лошо има в това?

Серина се замисли и си спомни как Бригъм бе извадил меч, когато бе решил, че е нападната. Ако се бе държала малко... Малко безпомощно... Тръсна глава и си каза, че това е за Меги, не за нея.

— Сигурно нищо.

— Когато един мъж е срамежлив, има нужда малко да го побутнеш. Ето го, връща се. — Хвана ръцете на Серина и ги стисна. — Би ли ни оставила за малко сами?

— Ще ви оставя, но... Почти ми изглежда, че Кол няма изход.

Меги се усмихна:

— Надявам се.

— Ето. — Кол коленичи до нея и ѝ поднесе чашата. — Пийни малко.

— Може би ще отида да доведа Гуен — съобщи Серина и се надигна. Нито Меги, нито Кол ѝ обърнаха внимание.

— А може би няма — измърмори тя и ги остави.

Кол взе ръката на Меги. Изглеждаше толкова мека, толкова мъничка. Чувстваше се като мечка, надвесена над кошута.

— Много ли те боли, Меги?

— Не, нищо ми няма. — Тя го погледна изпод ресници и с изненада откри, че я бе обзела същата нерешителност и срамежливост. — Няма нужда да се безпокоиш.

Напомняше му на красивите порцеланови кукли, които бе виждал в Италия. Желанието да я докосне бе толкова силно, колкото и страхът да не я нарани.

— Страхувах се, че няма да те хвана достатъчно бързо.

— Аз също. — Дръзко сложи ръката си в неговата. — Помниш ли как преди много години паднах в гората и си скъсах роклята?

— Да. — Той преглътна. — А аз ти се присмях. Сигурно си ме мразела.

— Не, аз никога не мога да те мразя. — Пръстите ѝ се вплетоха в неговите. — Сигурно съм била ужасно досадна. — Събра всичкия си кураж и го погледна. — Още ли съм досадна?

— Не. — Гърлото му бе пресъхнало. — Ти си най-красивата жена в Шотландия и аз... — Сега вече гърлото му не само бе пресъхнало, а и се бе надуло и яката го задушаваше.

— И ти? — подсказа му Меги.

— Трябва да намеря Гуен.

Тя едва не извика.

— Нямам нужда от Гуен, Кол. Не можеш ли... Не виждаш ли?

Той видя в момента, в който се осмели да погледне в тъмносините ѝ очи. За миг бе като ударен от гръм, после бе ужасен, а след това я вдигна на ръце.

— Ще се ожениш ли за мен, Меги?

— Цял живот съм чакала да ме попиташ. — Тя поднесе лицето си за целувка.

— Кол! — В стаята влезе Фиона. Гласът ѝ бе натезжал от неодобрение и предупреждение. — Така ли се държиш с една млада гостенка в нашия дом?

— Да! — засмя се той. — Ако тя се е съгласила да стане моя жена.

— Разбирам. — Фиона погледна от единия към другия. — Няма да се преструвам на изненадана, но... Мисля, че е най-добре да се въздържаш да разнасяш Меги насам-натам преди сватбата.

— Майко...

— Пусни момичето.

Кол се подчини, скован от раздразнение. Меги сплете пръсти, ала се отпусна, като видя, че Фиона разтвори ръце.

— Добре дошла в семейството, Меги. Мога да бъда само благодарна, че синът ми най-последно проявява разум.

Серина все още не можеше да повярва. Докато довършваше сутрешното доене, мислеше за задъханото съобщение на Меги. Кол щеше да се жени.

— Какво мислиш за това? — попита тя кротката крава. Още никой не можеше да знае, разбира се. Фиона бе настояла Кол първо да поиска ръката ѝ от Макдоналд, както се полага, но Меги не можа да запази новината в тайна. Всъщност тази сутрин Серина направо я боляха очите, защото Меги не я остави да заспи, докато почти не дойде време да стават.

Нямаше съмнение, че когато Макдоналд дойдеше днес с много от другите гости, той щеше да се съгласи с годежа. Меги не бе на себе си, като си представяше как щеше да го обяви тази вечер на бала.

Щеше да е готова да танцува до зори, помисли Серина, докато издояваше последното мляко от изморената крава. Кол щеше да се перчи като петел. Поклати глава, остави настрана столчето и вдигна двете ведра.

Разбира се, че бе щастлива за тях. Откак се помнеше, Меги мечтаеше да се омъжи за Кол. Тя щеше да му е добра и любеща съпруга, да успокоява по-опасните му прищевки, да му позволява безопасните. Щеше да е доволна да преде, да шие и да отглежда палавата си челяд. А Кол, като техен баща, щеше да е отдаден на семейството си.

За себе си отново бе решила никога да не се омъжва. От нея нямаше да излезе добра съпруга. Не че имаше нещо против работата,

не че не ѝ се искаше много и тя да има деца, ала нямаше търпението или покорството да седи и да чака, да кима и да се подчинява.

Във всеки случай, колко често се случваше човек да намери и уважение, и любов? Сигурно бе разглезена от брака на родителите си. Ако се съгласеше на нещо по-малко, щеше да има чувството, че се е провалила.

Как можеше да се омъжи за някого, запита се Серина, докато излизаше от обора, след като се бе влюбила в Бригъм? Как можеше да се отдаде на един мъж, когато винаги щеше да се чуди какво ли би било с друг? Знаеше, че никога няма да може да бъде част от живота на Бригъм, както и той от нейния, но това не променяше чувствата ѝ. Докато не успееше да се убеди, че любовта ѝ към него е умряла, щеше да остане сама.

Сега, като гледаше Кол и Меги, щеше да ѝ е по-трудно. Серина взе двете ведра и пое надолу по хълма. Слънцето се мъчеше да пробие облаците и да разтопи последния зимен сняг. Пътеката бе хлъзгава, ала не и невъзможна за човек, който цял живот ден след ден е вървял по нея. Крачеше, без да бърза, не защото внимаваше, а защото умът ѝ бе другаде.

Не, не можеше да завижда на щастието им, защото тя самата никога не можеше да има същото. Това би било долно, а Серина и двамата много ги обичаше. Но се чудеше как Меги бе показала какво иска сърцето ѝ, като просто бе паднала от стълбата.

Как я бе погледнал Кол! Сякаш бе от скъпоценно стъкло, което може да се счупи дори от докосване, спомни си Серина и бързо тръсна глава. Как ли би се чувствала, ако някой мъж я гледаше така? Разбира се, не това искаше тя, напомни си Серина. И въпреки това, поне един път щеше да е хубаво.

Чу звука на ботуши, тропаци по камък, и вдигна очи. Бригъм отиваше към конюшната. Без да си даде време да помисли, смени посоката, за да се разминат. С безмълвна молитва за разлятото мляко ахна, надяваше се, убедително, и падна.

Бригъм в същия миг бе до нея, опрял ръце на кръста си и с лице, вече потъмняло от гняв.

— Удари ли се?

Това бе по-скоро обвинение, отколкото въпрос. Тя се наежи, ала се насили да изиграе докрай ролята. Не бе съвсем сигурна как се

правеше това, но Меги бе използвала мигли.

— Не знам, може би съм си навехнала глезена.

— Къде, по дяволите, си понесла това мляко? — Възмутено се наведе да огледа крака ѝ. Съобщението, което бе получил късно снощи, тежеше в мислите му. Сега обаче виждаше как в очите ѝ се надига буря. — Къде е Малкълм? Или онази вятърничава Моли, или някой друг?

— Доенето не е работа на Малкълм, а Моли и всички други са заети с приготовленията за гостите. — Всички мисли за крехкост и женственост се бяха изпарили. — Няма нищо срамно в доенето, лорд Ашбърн. Може би вашите изтънчени английски дами не могат да различат крава от бик...

— Това няма нищо общо с моите английски дами, както ти ги наричаш. Пътеките са хлъзгави, а ведрата са тежки. Говоря за това, че се нагърбваш с повече, отколкото можеш.

— Повече, отколкото мога? — Тя изрита ръката му от глезена си. — Аз съм достатъчно силна, за да правя колкото теб, че и повече. И никога през живота си не съм се подхлъзвала на тази пътека.

Той седна на пети и плъзна поглед по нея.

— Магарешки инат, а, Рина?

Това вече преля. Една жена не може да понася до безкрайност. Серина скочи и изпразни едната кофа върху главата му. Всичко стана, преди който и да било от тях да можеше да го спре. Тя стоеше, размахваше празната кофа, а Бригъм преглъщаше прясното мляко.

— Ето една топла млечна баня за вашата английска кожа, милорд.

Грабна другата кофа, ала преди да бе успяла да я плисне в лицето му, ръцете му се затвориха върху нейните. Държеше я много здраво, много твърдо, но в очите му гореше опасен огън.

— Би трябвало да те напляскам заради това. Серина отметна назад глава и с нарастващо задоволство гледаше как млякото се стича по бузите му.

— Опитай, сесънек.

— Серина!

Предизвикателният пламък в очите ѝ се смени с объркване, като чу баща си да вика името ѝ. Овладея се и го изчака да прекоси последните няколко метра към нея.

— Татко... — Нищо не можеше да направи, освен да наведе глава пред святкаците му очи и да чака най-лошото.

— Да не си си загубила ума?

Тя въздъхна. Понеже гледаше в земята, не забеляза, че Бригъм пристъпи така, че да застане между нея и гнева на баща ѝ.

— Загубих си търпението, татко.

— Това беше една дребна злополука, Иън — намеси се Бригъм. Той извади носна кърпичка и изтри млякото от лицето си. — Серина се подхлъзна, докато носеше млякото.

— Не беше злополука. — И през ум не ѝ бе минало по този начин да се оправдае и да се опита да се спаси. — Нарочно излях млякото върху главата на лорд Ашбърн.

— Имам очи и сам мога да видя. — Иън стъпи здраво на земята. В момента, както слънцето се издигаше зад гърба му, наметалото му бе праметнато през едното рамо и лицето му бе твърдо като скала, изглеждаше свиреп и непобедим. — Извинявам се за ужасното поведение на това зверче, Бригъм, и ти обещавам, че ще се оправя с нея. В къщата, момиче!

— Да, татко.

— Моля те... — Преди Серина да се бе оттеглила позорно, Бригъм сложи ръка на рамото ѝ. — Не мога с чиста съвест да позволя Серина да понесе цялата вина. Аз я предизвиках, също нарочно. Нарекох я, струва ми се, магаре, нали, Серина?

Тя вдигна глава и очите ѝ светнаха, ала бързо ги сведе отново, за да не види баща ѝ, че не се разкайва.

— Да.

— Мисля, че така беше. — Бригъм стисна мократа си кърпичка. Дори не можеше да предположи какво би казал Паркинс за това. — Случката беше също толкова неуместна, колкото и обидата, и също толкова достойна за съжаление. Иън, ще го приема като лична услуга, ако не се занимаваш повече с това.

Иън за момент не каза нищо, после нетърпеливо махна към Серина:

— Занеси каквото е останало от това мляко в къщата, и по-бързо.

— Да, татко. — Тя хвърли на Бригъм един поглед, смесица от благодарност и смущение, и изтича, като разплискваше ведрото.

— Заслужаваше да я нашаря с камшика — отбеляза Иън, макар да знаеше, че по-късно ще се смее, като си спомня как неговото момиченце бе заляло с мляко младия английски лорд.

— Това беше първата ми мисъл. — Бригъм погледна небрежно към съсипания ръкав на сакото си. — За съжаление, като се замислих, трябваше да призная, че си го заслужих. Ние с дъщеря ти изглежда не можем да се държим възпитано един с друг.

— Виждам.

— Тя е твърдоглава, има остър език и пламва по-бързо от факла.

Иън потърка брадата си, за да прикрие една усмивка.

— Тя е истинско наказание за мен, Бригъм.

— За всеки мъж — измърмори Бригъм. — Кара ме да се чудя дали е изпратена да усложни живота ми, или да го осветли.

— Какво смяташ да правиш?

Едва сега Бригъм осъзна, че бе изрекъл последните си мисли на глас. Обърна се и видя как Серина изчезна в кухнята.

— Смятам да се оженя за нея, с твое позволение.

Иън въздъхна дълбоко.

— А без него?

Бригъм го изгледа спокойно.

— Все едно, ще се оженя за нея.

Това бе отговорът, който Иън искаше да чуе, но въпреки това не каза нищо определено. Първо трябваше да разбере какво мисли дъщеря му.

— Ще помисля за това. Кога заминаваш за Лондон?

— В края на седмицата. — Мислите на Бригъм се върнаха към писмото и към неговите задължения. — Лорд Джордж Мъри смята, че моето присъствие ще помогне да се получи по-голяма подкрепа от якобитите.

— Ще имаш моя отговор, когато се върнеш. Няма да отрека, че ти си мъж, на когото с радост бих дал дъщеря си, ала тя трябва да е съгласна. А това, момче, не мога да ти обещавам.

През очите на Бригъм премина сянка. Той пхна ръце в джобовете си.

— Защото съм англичанин.

Иън разбра, че и по-рано е ставало дума за това.

— Да. Някои рани не зарастват. — И понеже имаше широко сърце, го потупа по мокрото рамо. — Нарекъл си я магаре, така ли?

— Да. — Бригъм перна просмукалата си дантела. — И трябваше да се движа по-бързо.

Иън се разсмя гръмогласно и отново го плесна по рамото:

— Ако си намислил да се жениш за нея, гледай да се учиш по-бързо.

Искаше ѝ се да бе умряла. Искаше ѝ се и Бригъм да бе умрял. Горещо ѝ се искаше никога да не се бе раждал. Серина стисна зъби и се намръщи на отражението си, докато Меги се суетеше с машата.

— Косата ти е толкова гъста и мека. Никога няма да ти се наложи да спиш цяла нощ с хартийки.

— Сякаш бих го направила — изсумтя Серина. — Не разбирам защо една жена си създава толкова труд и неприятности само заради един мъж.

Меги се усмихна с мъдрата усмивка на влюбена жена и се зае за работа.

— Каква друга причина може да има?

— Бих искала да си вдигна косата. — Гуен се завъртя пред огледалото. — Ти наистина си я направила толкова красива — добави тя, страхувайки се да не изглежда неблагодарна. — Но майка каза, че до догодина няма да мога да я хвана.

— Прилича на слънчев лъч — успокои я Серина и веднага се намръщи.

— Твоята прилича повече на светлина на свещи — въздъхна Гуен и опита няколко танцови стъпки. Това щеше да е първият ѝ бал, първата ѝ официална рокля. Немаше търпение да я облече и да се почувства пораснала. — Мислите ли, че някой ще ме покани на танц?

— Всички ще те поканят. — Меги опита ютията.

— Може би някой ще се опита да ме целуне.

— Ако се опита — заяви строго Серина, — ще ми кажеш и аз ще се разправя с него.

— Говориш като майка — засмя се Гуен и се завъртя по фуста. — Не че бих позволила на някого да ме целуне, обаче колко хубаво би било, ако някой се опита.

— Продължавай да говориш така, момиченце, и татко още една година ще те държи заключена.

— Тя просто се вълнува. — Меги сръчно вмъкна в косите на Серина зелена панделка със златно по края. — Аз също. Имам чувството, че това е и моят първи бал. Ето.

— Потупа Серина по главата и отстъпи крачка назад да огледа работата си. — Изглеждаш великолепно. Или поне би изглеждала, ако се усмихнеш.

В отговор Серина се озъби.

— Така ще накараш мъжете да се разбягат по хълмовете — предупреди я Меги.

— Да бягат. — Серина почти се усмихна при тази мисъл. — Искам да им видя гърба час по-скоро.

— Бригъм няма да избяга — отбеляза мъдро Гуен и си спечели един ядосан поглед от сестра си.

— Не ме интересува какво ще направи лорд Ашбърн! — Тя се извъртя да вземе роклята си от леглото. Зад гърба ѝ Меги и Гуен си размениха доволни усмивки.

— Е, той е доста нахакан — съгласи се Меги и отиде да провери дали роклята ѝ не е измачкана. — Красив е, определено, стига да харесваш мрачни мъже със студени очи.

— Изобщо не е нахакан — обърна се към нея Серина. — Той е... — Усети се, предупредена от прихването на Гуен. — Груб, ето това е той. Груб и досаден. И англичанин.

Гуен старателно започна да закопчава роклята на Меги.

— Той целуваше Серина в кухнята.

Очите на Меги се разшириха.

— Какво?!

— Гуен!

— О, та това е Меги, ние винаги ѝ казваме всичко. Целуваше я направо в кухнята — продължи Гуен и замечтано се завъртя, като си го спомни. — Беше толкова романтично. Той изглеждаше така, сякаш може да я глътне цялата, като бонбон.

— Престани! — Пламнала и зачервена, Серина се мъчеше да облече роклята си. — Изобщо не беше романтично беше вбесяващо и... И... — Искаше да каже неприятно, ала езикът ѝ не се обръщаше да изрече такава лъжа. — Бих искала да отиде по дяволите.

Меги вдигна вежди:

— Ако си искала да отиде по дяволите, защо не ми каза, че те е целунал?

— Защото съвсем бях забравила за това.

Гуен понечи да каже нещо, но Меги бързо ѝ махна с ръка да замълчи.

— Е, в такъв случай смея да кажа, че в това няма нищо кой знае какво. — Спокойно започна да закопчава роклята на Серина. — Братовчед ми Джейми идва тази вечер, Рина. Може би той повече ще ти хареса.

Серина само простена.

Докато успее да се измъкне от ръцете на Паркинс, Бригъм вече се чувстваше отегчен и нетърпелив. И в Шотландия, и в Англия царяха слухове и вълнения и той нямаше никакво желание да кавалерства на селски бал на глуповато усмихнати момичета и дебели матрони. Заминаването за Лондон го потискаше. Подкрепата, която принцът очакваше от английските си привърженици, не бе толкова сигурна, колкото се бе надявал. Имаше шанс като добави и своя глас, да повлияе на онези, които се опитваха да не вземат отношение, ала мисията щеше да бъде опасна.

Нямаше откъде да знае колко време щеше да е там, доколко щеше да успее или, ако го разкриеха, каква щеше да е съдбата на земите и титлата му.

Тази вечер под един покрив щяха да се съберат десетки планински вождове. Щеше да се изпитва верността, да се дават клетви. Това, което научеше тук, щеше да отнесе със себе си в Лондон с надеждата да събуди бойния дух във верните на Стюартите англичани. Това бе война, която все още се водеше повече с думи, отколкото с мечове. Както на Кол, и на него това вече започваше да му омръзва.

Когато се спусна по стълбите към балната зала, бе образец за моден аристократ. Снежнбялата дантела се пенеше край врата му, падаше над китките му. Токите му светеха, както и изумрудът на пръста му. Също такъв изумруд проблясваше и на верижка на врата му. Черната му жилетка бе обточена със сребро, отгоре носеше сако със

сребърни копчета, което падаше върху раменете му без нито една гънка.

На пръв поглед това бе един богат млад мъж, свикнал с позитънчени неща и без никакви грижи. Но мислите му бяха живи и опасни като меча му.

— Лорд Ашбърн. — Фиона направи реверанс, когато той влезе. От сутринта тя се вълнуваше от онова, което ѝ бе казал мъжът ѝ за чувствата на Бригъм към най-голямата ѝ дъщеря. Повече от Иън разбираше противоречивите емоции, които сигурно изпитваше Серина.

— Лейди Макгрегър, изглеждате умопомрачително.

Фиона се усмихна, забелязала, че погледът му вече обхождаше залата и омекна, като помисли, че любовта в него бе очевидна.

— Благодаря ви, милорд. Надявам се, че ще ви бъде приятно.

— Ще ми бъде, ако ми обещаете един танц.

— С удоволствие. Ала всички млади дами ще се разсърдят, ако обсебя вашето време. Моля, разрешете да ви представя.

Тя го хвана под ръка и го въведе в стаята. Вече бе пълно с хора, облечени с най-хубавите си дрехи. На светлината на стотици свещи в полилеите и високите свещници проблясвала атлаз и коприна, светеха диаманти. Мъжете бяха с традиционните полички, с наметала в яркочервено, зелено и синьо, с кожени жилетки, катарамите на обувките им и сребърните копчета улавяха светлината и съперничеха на блясъка на женските скъпоценности.

Колкото до дамите, бе очевидно, че модата в планините се следеше внимателно. Предпочиташе се по-пищен стил, с изобилие от сърма и сребристи дантели. Обръчите се полюляваха като камбани. И мъжете, и жените носеха тежък брокат в ярки цветове, с богати златни орнаменти на жакетите и с маншети, покриващи лактите. Чорапите бяха бели или ажурни и се носеха с натруфени жартиери.

Гленроу може да бе отдалечен на половин ден езда от най-близкия магазин, но шотландците обичаха модата не по-малко от французите или англичаните.

Бригъм бе представен от любезната домакиня и когато музиката започнеше, той щеше да изпълни своите задължения. Засега съдържаше нетърпението си и продължаваше да търси в стаята единственото лице,

което искаше да види. Тя можеше да иска или не, ала той щеше да я изведе за първия танц и за колкото още успее.

— Малката Макинтош е грациозна като вол — прошепна Кол доверително в ухото му. — Ако се залепи за теб, най-добре да ѝ предложиш нещо за пиене и да стоиш далеч от дансинга.

— Благодаря за предупреждението. — Бригъм се обърна да погледне приятеля си. — Изглеждаш доста самодоволен. Да разбирам ли, че разговорът ти с Макдоналд е минал както ти искаше?

Кол изпъчи гърди.

— Можеш да приемеш, че до първи май ние с Меги ще се оженим.

— Моите поздравления — поклони му се Бригъм и после се засмя: — Ще трябва да намеря някой друг, с когото да пия под масата.

Кол изсумтя, като се мъчеше да се пребори с изчервяването.

— Ами! Иска ми се да можех да дойда с теб до Лондон.

— Твоето място сега е тук. Аз ще се върна само след няколко седмици.

— С добри новини. Ние ще продължим да работим тук, но не тази вечер. Тази вечер празнуваме. — Тупна Бригъм по рамото. — Ето я моята Меги. Ако искаш да потанцуваш с някоя с леки крака, покани Серина. Може и да има гаден характер, обаче в танците я бива.

Бригъм успя само да кимне и Кол се насочи към годеницата си. До мургавата Меги Макдоналд Серина стоеше като пламък. Косата ѝ бе вдигната, тъмнозелената коприна на роклята ѝ бе украсена със злато, квадратното деколте разкриваше плавната извивка на гърдите ѝ. Перлите на шията ѝ блестяха матово и бяха не по-бели и не покадифени от кожата ѝ. Разперената пола правеше стройния ѝ кръст да изглежда невероятно тънък.

Други жени бяха облечени по-пищно, някои с напудрени коси, други с искрящи диаманти, ала все едно че бяха вещици, облечени в зебло. Серина погледна към Кол и се засмя. Бригъм имаше чувството, че са го пернали с меч, през коленете.

Когато се разнесоха звуците на първия танц, няколко млади дами насочиха към него изпълнени с надежда погледи. Бригъм възстанови способността си да се движи и тръгна през залата към Серина.

— Госпожице Макгрегър. — Поклони ѝ се елегантно. — Ще ми окажете ли честта да танцувате този танц с мен?

Бе решила да му откаже, ако я покани. Сега се усети, че безмълвно му протяга ръка. Звучите на менуета се носеха из залата. Полите шумоляха, докато кавалерите водеха своите дами. Изведнъж тя реши, че никога няма да си спомни дори най-основните стъпки. После той ѝ се усмихна и отново се поклони.

Краката ѝ сякаш изобщо не докосваха пода, а очите ѝ не се откъсваха от неговите. Бе мечтала веднъж за това, в студения горски въздух. Там също имаше светлини и музика. Но не бе така. Сега бе като да се рее, като да се чувства красива, като да вярва в мечти.

Пръстите му държаха леко нейните и я караха да се чувства слаба, сякаш бе в ръцете му. Пристъпиха спокойно един към друг, после се отдалечиха. Сърцето ѝ бумтеше, сякаш бяха притиснати в интимна прегръдка. Когато Серина се отпусна в последния реверанс, устните му трепнаха. Нейните горяха като след целувка.

— Благодаря. — Бригъм не пусна ръката ѝ, както и двамата знаеха, че е благоприличие а поднесе пръстите ѝ към устните си. — Исках този танц, откак те видях сама край реката. Сега, като си помисля, единствената трудност е да реша дали изглеждаш по-прекрасна със зелената си рокля, или с брич.

— Тя е на майка. Роклята... — заобяснява Серина бързо и се наруга наум, задето пелтечи. Когато той я поведе обратно, се чувстваше като кралица. — Искам да се извиня за тази сутрин.

— Не, не искаш. — Смело целуна отново ръката ѝ и възбуди оживен шепот. — Само мислиш, че би трябвало.

— Да. — Тя му хвърли един бърз развеселен поглед. — Това е най-малкото, което мога да направя, след като ме спаси от заплахата да бъда набита.

— Само от заплахата?

— На татко сърце му дава само да заплашва. Никога през живота ми не ме е удрял. Сигурно затова съм толкова непокорна.

— Тази вечер, скъпа моя, си само красива.

Серина се изчерви и сведе очи.

— Не знам какво да кажа, когато ми говориш така.

— Добре, Рина...

— Госпожице Макгрегър. — И Бригъм, и Серина погледнаха нетърпеливо към натрапника, младия син на един от съседните

планински земевладелци. — Ще ми окажете ли честта да танцувате с мен?

Тя би предпочела да му окаже честта да го изрита по пищялите, ала добре знаеше задълженията си. Сложи ръка на рамото му, чудейки се колко скоро би било прилично да танцува отново с Бригъм.

Музиката продължаваше да свири местни танци, елегантни менуети. Серина танцуваше с възрастни господа, със синове, с братовчеди, сдебели и стройни. Любовта към танците и умението ѝ я правеха желана партньорка. Изигра още един танц с Бригъм, после бе принудена да го гледа как кани една след друга красивите гостенки.

Той не можеше да откъсне очи от нея. По дяволите, не му бе в характера да се ядосва, че някоя жена танцува с друг мъж. Трябваше ли да им се усмихва? Не, за Бога, не трябваше. И нямаше нужда да флиртува с онзи кльоцав млад шотландец с грозното сако. Докосна дръжката на меча си и се пребори с изкушението.

Как можеше майка ѝ да ѝ позволи да носи рокля, с която изглежда толкова... Очарователна? Не виждаше ли баща ѝ, че този млад женкар само дето не припада върху шията на дъщеря му? Върху голата ѝ шия. Върху меката ѝ, бяла, гладка, гола кожа, точно където от нежната извивка на ключицата се издигаха гърдите ѝ.

Изруга полугласно и си спечели изненадания поглед на Гуен.

— Каза ли нещо, Бриг?

— Какво? — Откъсна очи от Серина достатъчно задълго, за да ги фокусира върху сестра ѝ. Нямаше и представа, че буреносните му погледи бяха спрели десетина млади момчета да поканят Гуен на танц.

— Нищо, Гуен, няма нищо. — Пое дълбоко въздух и се опита да говори спокойно. — Забавляваш ли се?

— Много — Тя му се усмихна и тайно се помоли той отново да я покани да танцуват. — Предполагам, че ти ходиш на много балове и приеми.

— В Лондон през сезона не можеш да се обърнеш, без да попаднеш на бал.

— Толкова ми се нека да видя Лондон и Париж.

В този момент изглеждаше много млада и Бригъм си спомни колко себеотдайно се бе грижила за брат си. Някой мъж, някой ден, помисли той и ѝ направи удоволствието да целуне пръстите ѝ.

— Ти, скъпа моя, щеше да си модата на сезона. Гуен бе достатъчно млада, за да прихне без преструвки: — Наистина ли мислиш така?

— Не се и съмнявам. — Предложи ѝ ръката си, отведе я на дансинга и ѝ разказа всички истории, които можа да си спомни за балове и забави. Докато говореше, очите му бяха приковани към Серина, която танцуваше със своя мършав кавалер. Когато танцът свърши, Гуен знаеше достатъчно, за да мечтае години наред, а Бригъм се бе докарал до тиха ярост.

Той я отведе от дансинга, като гледеше как партньорът на Серина я води в противоположната посока. Партньор, който според Бригъм носеше особено противен жълт брокат. Но колкото и да го възмущаваше самото му, собственическият начин, по който мъжът стискаше ръката на Серина, го възмути още повече.

— С кого говори Серина?

Гуен проследи намръщения му поглед.

— О, това е Роб, един от нейните ухажори.

— Ухажори? — процеди той през зъби. — Ухажори, така ли? — Не изчака Гуен да му обясни нещо повече и прекоси залата. — Госпожице Макгрегър, може ли за момент?

Тя вдигна вежди при тона му.

— Лорд Ашбърн, позволете да ви представя Роб Макгрегър, мой роднина.

— Ваш слуга — поклони се той сковано, хвана Серина за рамото и я издърпа до най-близката удобна ниша.

— Какво правиш? Да не си си загубил ума? Ще накараш всички да ни гледат.

— Не ме интересува. — Вторачи се в ядосаното ѝ лице. — Защо този надут глупак те държеше за ръката?

Макар вътрешно да се съгласи, че Роб Макгрегър наистина бе в най-добрия случай надут глупак, тя не можеше да приеме да говорят лошо за неин роднина.

— Роб Макгрегър е прекрасен младеж от добро семейство.

— По дяволите семейството му! — Едва сдържаше гласа си. — Защо ти държеше ръката?

— Защото искаше.

— Дай ми я на мен.

— Няма.

— Казах да ми я дадеш. — Бригъм сграбчи ръката ѝ. — Той няма право да го прави, не разбираш ли?

— Не. Разбирам, че съм свободна да дам ръката си на когото си поискам.

В очите му заблестя студеният пламък на битката. Бригъм го предпочиташе, сто пъти го предпочиташе пред разяждащата жарава на ревността.

— Ако искаш прекрасен младеж от добро семейство, аз на твое място не бих избрал отново него.

— Така ли? — Серина дръпна ръката си, ала нищо не постигна. — Веднага ме пусни.

— За да можеш да се върнеш при него ли?

За момент тя се зачуди дали Бригъм не бе пиян, но реши, че не е. Очите му бяха прекалено остри и ясни.

— Ако реша.

— Ако решиш, обещавам ти, че ще съжаляваш. Този танц е мой.

Миг по-рано бе копняла да танцува с него. Сега също толкова решително щеше да откаже.

— Не искам да танцувам с теб.

— Какво искаш и какво ще направиш може да са различни неща, скъпа моя.

— Напомням ви, лорд Ашбърн, че само баща ми може да ми заповядва.

— Това ще се промени. — Пръстите му се свиха върху нейните. — Когато се върна от Лондон...

— Ти отиваш в Лондон? — Гневът ѝ моментално бе затъмнен от обзелата я мъка. — Кога? Защо?

— След два дни. Имам работа там.

— Разбирам. — Ръката ѝ се отпусна в неговата. — Може би си имал намерение да ми го кажеш, докато оседлавах коня си.

— Току-що ми съобщиха, че съм нужен там. — Очите му загубиха огъня си, а гласът грубостта си. — Неприятно ли ти е, че заминавам?

— Не. — Серина обърна глава настрани и се загледа в музикантите. — Защо трябва да ми е неприятно?

— Обаче ти е неприятно. — Със свободната си ръка докосна бузата ѝ.

— Ако искаш, върви, ако искаш, остани — прошепна тя отчаяно. — Все ми е едно.

— Заминавам заради принца.

— Тогава Бог да е с теб.

— Рина, аз ще се върна.

— Така ли, милорд? — Тя издърпа ръката си. — Съмнявам се. — Преди да успее да я спре, Серина се втурна в балната зала и се впусна в танци.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Може би ѝ се бе случвало да е по-нещастна през живота си. Но не можеше да си спомни сълзите някога да са били толкова близо. Може би ѝ се бе случвало да е по-ядосана. Ала не се сещаше някога гневът ѝ да бе кипял толкова яростно и горещо.

И тя бе причината и за гнева, и за нещастieto, помисли Серина и пришпори кобилата си в галоп. Ядосваше се на себе си, задето си бе фантазирала, дори само за момент, че би могло да има нещо истинско, нещо прекрасно между нея и Бригъм.

Той се връщаше в Лондон. Да, в Лондон му беше мястото. В Лондон Бригъм бе човек с богатство, възможности и потекло. Бе човек, който трябва да ходи на приеми, да посещава дами. Да продължи рода си. Изруга и пришпори кобилата.

Може и да стоеше зад принца. Бе започнала да вярва, че се бе посветил на тази кауза и ще се бие за нея. Но щеше да се бие в Англия, за Англия. Пък и защо не? Защо един мъж като граф Ашбърн би си спомнил за нея, след като се върнеше в своя свят?

Както и тя нямаше да си спомня за него, след като той заминеше, обеща си Серина.

Тя знаеше, че рано тази сутрин двамата с баща ѝ са се срещнали с много от другите вождове. О, на жените не се полагаше да знаят и да се тревожат за плановете за войни в бунтове, ала те знаеха. Френските войски щяха да дойдат в Англия и тогава Чарлз се надяваше да привлече френския крал за своята кауза.

Предишната зима Луи бе планирал да нападне Англия с помощта на Чарлз като представител на своя баща. Ако флотата не бе разбита от буря и нападението не бе отменено... Е, това бе друга работа. Беше ясно, че Луи бе поддържал Чарлз, защото искаше на английския престол да има монарх, който да е зависим от Франция. Също така бе ясно, че Чарлз би използвал Франция или каквото и да е друго, за да получи полагащото му се място. Но нападението бе отменено и сега френският крал чакаше благоприятния момент.

Само защото трябваше да си запълва времето с шиене и чистене, не означаваше, че няма достатъчно ум за политика.

Значи Бригъм щеше да отиде в Лондон и да търси подкрепа за младия принц. Сега бе по-важно от всякога якобитите да се сплотят около Стюартите, англичаните и шотландците. Времето за бунт бе назряло. Чарлз не беше като баща си и нямаше като Джеймз да се задоволи да пропилява младостта си из чуждите дворове.

Когато времето дойдеше, Бригъм щеше да се бие. Ала да се върне в планините? Да се върне при нея? Не, не можеше да си го представи. Един мъж не изоставя дома си и страната си заради любовница. Можеше и да я желае, но Серина вече знаеше, че желанието на мъжа бързо пламва и бързо изстива.

За нея това бе любов. Първата ѝ любов. Единствената ѝ любов. Той я бе обезчестил, без дори да отнеме девствеността ѝ. За нея вече нямаше да има друг мъж. Единственият, когото искаше, още сега се гласеше да си отиде от живота ѝ.

А ако останеше, каква щеше да е разликата? Между тях винаги щяха да стоят прекалено много неща. Ако я обичаше... Не, дори това не би променило нищо. Любимите ѝ книги отново и отново ѝ бяха показвали, че любовта не винаги побеждава всичко. Ромео и Жулиета, Тристан и Изолда, Ланселот и Гуинивийър. Серина Макгрегър не бе безнравствената Гуинивийър, нито звездооката Жулиета. Тя бе шотландка, може би с гореща кръв, ала със здрав разум. Знаеше разликата между фантазиите и действителността. Имаше един факт, който никога не можеше да се пренебрегне, нито сега, нито когато и да било.

Бригъм винаги щеше да е свързан с Англия, а Серина с Шотландия.

Значи бе най-добре, че той си отиваше. Пожелаваше му всичко най-хубаво. Пожелаваше му да отиде по дяволите.

— Серина?

Рязко обърна глава и видя, че Бригъм препускаше към нея. Едва тогава усети, че в очите ѝ имаше сълзи. Срамът от тях, желанието да ги запази само за себе си я накараха да пришпори още по-бързо кобилата си. Проклинайки неудобното странично седло, се насочи бясно към езерото с надеждата, че ще остави Бригъм далеч зад себе си. Смяташе да прелети край водата и да се понесе нагоре по хълмовете, където

никога нямаше да може да я проследи. В следващия момент той с грохот се изравни с нея и изтръгна юздите от ръцете ѝ.

— Чакай, жено, какъв дявол се е вселил в теб?

— Остави ме на мира! — Тя смушка коня си и едва не събори Бригъм, който се опитваше да го задържи. — Ох, върви по дяволите. Мразя те.

— Е, може и да ме намразиш, като те шибна с камшика — закани се Бригъм мрачно. — Да не се опитваш да ни убиеш и двамата?

— Само теб — подсмъркна тя и веднага се намрази за това.

— Защо плачеш? — Той придърпа коня ѝ по-близо, за да се вгледа в лицето ѝ. — Някой наранил ли те е?

— Не. — Истеричният ѝ смях я шокира дотолкова, че я накара да преглътне следващия. — Не — повтори Серина. — Това е от вятъра. Махни се. Дойдох тук, за да бъда сама.

— В такъв случай ще трябва да те разочаровам. — Тя плачеше, колкото и да го отричаше. Искаше му се да я прегърне и да я утеши, но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че нейният отговор би бил да впие зъби в ръката му. Вместо това, макар да разбираше, че може да е също толкова глупаво, опита вразумително: — Аз заминавам утре на зазоряване. Има някои неща, които първо искам да ти кажа.

— Кажи ги тогава. — Серина започна да търси в джобовете си носна кърпичка. — И заминавай в Лондон или по дяволите, не ме интересува.

Бригъм вдигна очи към небето и ѝ подаде своята кърпа.

— Бих предпочел да слезем от конете.

Тя грабна кърпичката да избърше омразните сълзи.

— Прави каквото искаш. За мен няма значение. — Издуха от все сърце носа си.

Той слезе, като внимаваше да държи поводите и на двата коня, завърза ги и протегна ръце да ѝ помогне да слезе.

Серина подсмъркна за последен път предизвикателно и пъкна кърпичката в джоба си.

— Не ми трябва твоята помощ.

— Ще получиш не само помощта ми, докато свърша с теб. — Грабна я от седлото повече бързо, отколкото изискано. Бе приключил с увещаването. — Седни.

— Няма.

— Седни — повтори Бригъм със заплашителен тон, от който тя вирна брадичка. — Иначе ще съжаляваш, че не си седнала.

— Добре. — Тъй като очите му я предупреждаваха, че това не е празна закана, Серина избра една скала и нарочно бавно приглади полата си и целомъдрено скръсти ръце в скута си. Колкото и да бе ненормално, точно сега, когато той бе започнал да ръмжи, тя бе решила да се държи прилично. — Желаете да разговаряте ли с мен, милорд?

— Желая да ви удуша, милейди, ала се надявам, че ще успея да се овладея.

Серина подигравателно потрепери.

— Колко страшно. Мога ли да ви кажа, лорд Ашбърн, че вашето посещение в моя дом разшири схващанията ми за английските обноски?

— Достатъчно! — Бригъм бе толкова бърз, че тя имаше време само да вдигне очи. Сграбчи я за реверите на жакета за езда и я издърпа на крака. — Аз съм англичанин и не се срамувам от това. Ленгстънови са старо и уважавано семейство. — Държеше я така, че бе принудена да стои на пръсти и да го гледа в очите. А очите му бяха тъмни като оникс, с пламтящ в тях гняв, който малцина бяха видели и оживели. — В моя произход няма нищо, което да ме кара да се изчервявам, и много, което ме кара с гордост да нося името си. До гуша ми дойде от твоите клевети и обиди, разбираш ли?

— Да. — Серина мислеше, че бе разбрала какво значи да е истински уплашена. До този момент изобщо не го бе знаела. Но все пак уплашена не значеше укротена. — Не вашето семейство имам намерение да обидя, милорд.

— Значи само мен? Или може би цяла Англия? По дяволите, Рина, знам какво е преживял твоят клан. Знам, че и досега името ви е дотолкова извън закона, че мнозина от вас са принудени да го сменят. Това е жестокост, която вече е стигнала твърде далеч. Ала не аз съм започнал гоненията, нито цяла Англия. Обиждай ме, ако искаш, драци ме или ме хапи, но дяволите да ме вземат, ако го понеса заради нещо, което не е мое дело.

— Моля те — каза тя много тихо. — Причиняваш ми болка.

Той я пусна и сви ръце в юмруци. Рядко, много рядко му се случваше дотолкова да загуби контрол и над мислите, и над действията

си. Затова гласът му бе леден.

— Моите извинения.

— Не. — Серина посегна и колебливо го докосна по рамото. — Аз се извинявам. Ти си прав, не трябва да се нахвърлям върху теб за много неща, извършени преди и двамата да сме били родени. — Вече не се страхуваше, усети тя, а се срамуваше, дълбоко се срамуваше. Ако някой бе нападал така нейното семейство, Серина нямаше да се ограничи с викове. — Не е правилно да обвинявам теб за това, че английските драгуни изнасиха майка ми. Или за това, че пратиха баща ми в затвора за повече от година, така че дори опозоряването остана ненаказано. И не е правилно — продължи, след като пое дълбоко въздух — да те обвинявам, защото ме е страх да не те обвинявам.

— Защо, Рина? Защо те е страх?

Тя поклати глава и се опита да се отвърне, ала Бригъм я хвана за раменете. Този път не я държеше така яростно, но също толкова непоклатимо.

— Надявам се да ми простите, милорд. А сега предпочитам да бъда сама.

— Ще получа отговор от теб, Серина. — Гласът му бе отново почти спокоен, ала в него се долавяше желязна нотка. — Защо се страхуваш?

Тя вдигна глава и го погледна отчаяно.

— Защото ако не те обвинявам, мога да забравя кой си ти, какъв си.

— Трябва ли да има значение? — попита той и леко я разтърси.

— Да. — Откри, че отново бе уплашена, но по съвсем различен начин. Нещо в очите му ѝ подсказваше, че каквото и да кажеше, каквото и да направеше, съдбата ѝ вече бе предрешена. — Да, трябва. И за двама ни.

— Има значение? — Бригъм я привлече към себе си. — Има ли значение, когато сме така? — Преди да бе успяла да отговори, затвори устните си върху нейните.

Серина не се възпротиви. В момента, в който устните им се докоснаха, знаеше, че бе престанала да се бори и с него, и със себе си. Ако щеше да ѝ бъде първият, единственият, тя имаше нужда да вземе всичко, което можеше да бъде дадено. Сега устните му бяха горещи и

отчаяни, напрегнатото му тяло се притискаше към нейното. Това донякъде бе все още гняв, да, знаеше, ала имаше и още нещо. Нещо, на което бе готова да отговори. Ако някога бе имала избор, го правеше сега и пращаше предпазливостта по дяволите.

— Има ли значение? — попита той и обсипа с целувки лицето ѝ.

— Не, не, няма значение, не днес. — Тя обви ръце около него и се притисна. — О, Бриг, не искам да си отиваш. Не искам да ме оставяш.

Той зарови лице в косите ѝ, за да запомни аромата им.

— Аз ще се върна. След три седмици, най-много четири. Ще се върна. — Не получи отговор и я отдръпна от себе си. — Ще се върна, Серина. Можеш ли да повярваш поне на това?

— Вярвам ти повече, отколкото съм мислила, че някога бих вярвала на когото и да било. — Поусмихна се и вдигна ръка към лицето му. О, Господи, ако това бе любов, защо трябваше толкова да боли? Защо не можеше да ѝ носи радостта, която виждаше в очите на Меги? — Не, не вярвам, че ще се върнеш при мен. Но няма да говорим за това. — Сложи ръка на устните му, за да не му позволи да каже нищо. — Няма да мислим за това. Само за днес.

— Тогава ще говорим за други неща.

— Не. — Тя целуна ръцете му и отстъпи назад. Изобщо няма да говорим. — Бавно започна да разкопчава костюма си за езда.

— Какво правиш? — Бригъм протегна ръка да я спре, ала Серина смъкна тесния жакет от раменете си, откривайки семплата риза и високите си малки гърди.

— Това, което и двамата искаме.

— Рина... — успя той да промълви името ѝ, макар че от блъскащия се в гърлото му пулс то прозвуча ниско и дрезгаво. — Не така. Това не е добре за теб.

— Как би могло да бъде по-добре? — Но пръстите ѝ трепереха леко, докато развързваше полата си. — Тук, с теб.

— Има неща, които трябва да се кажат — започна Бригъм.

— Желая те — прошепна Серина и обърка и думите, и мислите му. — Искам да ме докосваш така, както ме докосваше преди. Искам... Искам да ме докосваш така, както ме накара да мечтая, че ме докосваш. — Пристъпи по-близо. — Не ме ли искаш вече?

— Да не те искам? — Той затвори очи и несигурно прокара ръка през косата си. — Няма никой и нищо, което някога да съм искал повече, отколкото искам теб в този момент. Господ да ми е на помощ, може и никога вече да няма.

— Тогава вземи ме тук. — Тя посегна към дантелите си и с някакво замаяно учудване видя как Бригъм сведе поглед. — И ми дай нещо от себе си, преди да си отидеш от мен. — Хвана ръката му и притисна устни към дланта му. — Покажи ми какво е да бъда обичана, Бригъм.

— Рина...

— Ти утре тръгваш — прекъсна го тя, внезапно отчаяна. — Без нищо ли ще ме оставиш?

Той я погали по бузата.

— Изобщо не бих тръгнал, ако зависеше от мен.

— Обаче ще заминеш. Искам преди това да бъда твоя. — Раменете ѝ бяха студени.

— Сигурна ли си?

— Да. — С усмивка сложи ръката му върху сърцето си. — Чувстваш ли колко бързо бие? Винаги, когато съм близо до теб.

— Студено ти е — каза Бригъм несигурно и я привлече към себе си.

— На кобилата има едно наметало. — Със затворени очи вдъхна аромата му и се опита да го запамети, както той искаше да запомни аромата на косите ѝ. — Ако го проснем на слънцето, ще бъде достатъчно топло.

— Няма да ти причиня болка. — Вдигна лицето ѝ и Серина видя, че очите му отново бяха напрегнати. — Кълна се.

За това тя му вярваше, вярваше, че ще бъде нежен. Нежността бе в очите му, докато простряха наметалото на брега на езерото и коленичиха върху него. Бе в устните му, когато ги сведе към голото ѝ рамо. Бе в ръцете му, които хванаха нейните, изразявайки не само желание, а и грижа.

Серина знаеше какво ще направи, какво ще му даде — невинността, която жената може да даде само на един мъж, само веднъж в живота си. Докато стояха на колене един срещу друг с топлото слънце над главите им и студените води на езерото до тях, тя знаеше, че не бе предложила този дар импулсивно или в лудостта на

страстта, а почти спокойно, с увереността, че той ще бъде приет с нежност. И ще бъде запомнен.

Никога не бе изглеждала по-красива, помисли Бригъм. Очите ѝ бяха бляскави и спокойни. Ръцете ѝ не трепереха, когато се вплетоха в неговите, ала му се стори, че с върховете на пръстите си почти долавяше нервните удари на сърцето ѝ. Лицето ѝ бе бледо, гладко и бяло като порцелан.

Помисли си за пастирката, как бе искал да я докосне като дете, но се страхуваше да не би ръцете му да станат непохватни. Поднесе пръстите ѝ към устните си. Нямахше да бъде непохвaten със Серина.

Целуна я и се изпълни само с нейния аромат. Въпреки че сега имаха малко време да бъдат заедно, той се държеше така, сякаш моментът можеше да продължи до безкрай. С бавни, лъкатушни целувки накара дишането ѝ да се учести. Езикът му описа устните ѝ, после увлече нейния в ленив дуел, от който сърцето ѝ забумтя в гърдите. Отначало нерешително, тя плъзна ръце по сакото му, сякаш да се убеди, че тялото му отдолу е топло и истинско. Като шепнеше нещо в устните ѝ, Бригъм започна да го смъква. Собствената ѝ свенливост я изненада. Борейки се срещу нея, Серина му помогна да го съблече и се заплете в копчетата.

Бе почти непоносимо възбуждащо неопитните ѝ ръце да го събличат. Със затворени очи той обрисова с целувки веждите ѝ, слепоочията ѝ, брадичката ѝ, докато тялото му се напрягаше от нерешителните движения на пръстите ѝ. Това бе най-изтънчено мъчение. Бригъм осъзна, че се движи бавно не само заради Серина и нейната невинност, а и заради себе си. Всеки миг, всеки удар на сърцето, който споделяха, щеше да бъде запомнен.

Тя дръпна ризата му и погледът ѝ се плъзна по голата му плът деликатно, като върховете на пръстите ѝ. Бавно, сякаш се боеше, че ръцете ѝ могат да минат през него, посегна да го докосне.

Все още бяха на колене. Телата им се люшнаха едно към друго, дъхът им се смеси. Серина прокара ръце по него и ѝ се зави свят. Кожата му бе гладка, мускулите под нея твърди. Чувстваше благоговение, вълнение, учудване и нервност. Кой би помислил, че един мъж може да е толкова красив?

Слънцето обливаше малката полянка, която бяха избрали, и стопляше кожата му. В гората пееха птички. От другата страна на

езерото един елен безшумно дойде да пие вода.

Бригъм захапа леко шията ѝ и тя усети, че губи сили. Мислеше, че знае какво следва, ала удоволствието бе по-голямо, отколкото някога бе сънувала.

Ръцете му уверено се затвориха върху гърдите ѝ. Грубият плат ожули кожата ѝ и от нея се изтръгна стон. С жест на подчинение, на приемане, на настояване Серина се изви към него и главата ѝ падна назад, като го остави, да я плякоса. Усети устните му през ризата. Изтръпването започна някъде дълбоко в стомаха ѝ и се разпространи, докато тялото ѝ сякаш оживя от нерви. После той разтвори ризата, намери плътта и всичко, случило се по-рано, изчезна.

Тя извика от изненада и удоволствие и се хвана за раменете му да запази равновесие, но въпреки това имаше чувството, че пада.

Потрепери срещу него, изви се към него, смутена, очарована, отчаяно копнееща за още. Това, което бе предложила, го бе предложила по собствената си свободна воля. Това, което, даваше сега, го даваше без мисъл, без разум. Когато се отпусна върху наметалото, вече нямаше никакви защиты и бе готова на всичко.

Бригъм трябваше да се пребори с първия остър порив да я вземе. Това бе като нож, който бавно се завърташе в корема му. Ръцете ѝ бяха обвити около него, гърдите ѝ, малки и бели, потрепваха при всяко докосване; Очите ѝ бяха замъглени, ала не от страх, вече не и от смущение, а от новосъбудена страст. Ако я вземеше сега, както се молеше тялото му, Серина щеше да го приеме.

Но желанието в сърцето му пулсираше също толкова силно, както желанието в слабините му. Бригъм щеше да ѝ даде повече, отколкото тя искаше, може би повече, отколкото и двамата можеха да разберат.

— Мечтал съм за това, Серина — прошепна тихо и наведе глава за следващата целувка. — Мечтал съм да те съблека така. — Смъкна ризата ѝ и сега я галеха само вятърът и той. — Да докосвам това, което никой мъж не е докосвал. — Плъзна пръст по бедрото ѝ и видя как устните ѝ трепнаха от безмълвно удоволствие.

— Бригъм, желая те.

— И ще ме имаш, любов моя. — Обрисова с език зърното и бавно, почти болезнено го пое в устните си. — Ала преди това има много, много още.

Ако можеше да каже още нещо, би казала, че това е невъзможно. Тялото ѝ изглеждаше вече задоволено, заливаше я усещане след усещане, тръпка след тръпка. После той започна.

Очите ѝ, които бяха започнали да се затварят, потресено се отвориха. Бедрата ѝ се извиха нагоре и срещнаха питащите му устни точно преди да я залее първата вълна от страхотно удоволствие. Тя ахна и посегна към него, но мокрите ѝ длани се плъзнаха по кожата му, докато Бригъм се движеше върху нея, като разпалваше пламъци, където пожелаеше.

Бученето в ушите не ѝ позволи да се чуе как вика отново и отново името му. Той обаче го чу. Нищо, което бе чувал досега или щеше да чуе занапред, не звучеше толкова сладко. Серина се движеше под него, извиваше се, трепереше, подскачаше, докато Бригъм намираще и разкриваше нови тайни. Тъмният вкус на страстта изпълваше устата му и го караше да намери още, да даде още.

Навсякъде, където я докоснеше, кожата ѝ бе гореща и влажна и той полудяваше, като си помислеше каква би била, когато я изпълни. Можеше ли тя да знае колко слаб го правеше, колко цялостно го задоволяваше? Съзнанието му гъмжеше от мисли за нея, от спомени, които знаеше, че ще го следват, докато е жив. Всеки път, когато поемеше въздух, вдъхваше аромата на кожата ѝ, блестяща сега от нейната и неговата страст. Никоя друга жена вече нямаше да го изкуши, защото никоя друга жена не бе Серина.

Тя искаше да го помоли да спре. Искаше да го помоли никога да не спира. Всяка глътка въздух, която поемаше, сякаш засядаше в гърлото ѝ, докато ѝ се струваше, че ще умре от недостиг или от излишък на кислород. Очите ѝ се напълниха със сълзи, ала не от тъга или съжаление, а от болката на толкова голяма красота, че никога не би могла да я опише. Силите ѝ на приливи и отливи струяха в нея като див огън, после се изливаха като водопад. Но силна или слаба, никога не бе познавала такова огромно удоволствие. С някакво ъгълче на съзнанието си искаше да разбере дали и Бригъм се чувстваше така, ала всеки път, когато понечеше да заговори, той отново я докосваше и мислите ѝ се завъртаха в бездънните усещания.

Когато устните му се върнаха към нейните, Серина усети в тях вкуса на отчаянието. Поиска да го успокои, отговори с цялото си сърце и го привлече по-близо.

Бригъм проникна в нея, като с всяка своя фибра се мъчеше да я вземе нежно, бореше се с нетърпението да се отдаде на собственото си удоволствие. По гърба му изби пот. Мускулите на раменете му трепереха. Когато я направи своя, гледаше лицето ѝ, както бе мечтал.

Тя извика, но не от болка. Може и да имаше болка, ала бе дотолкова потушена от удоволствието, че не я чувстваше. Чувстваше само него, докато той стана част от нея. Отвори очи, фокусира се върху неговите и се включи в неговия ритъм. Бавно... Красиво, божествено бавно. Моментът, в който се съединиха, щеше да бъде запазен като най-хубаво старо вино, като най-чисто обещание.

Бригъм се наведе да вземе отново устните ѝ и погълна въздишката ѝ. Чувстваше пулса ѝ около себе си толкова ясно, както чувстваше как ръцете ѝ гаят гърба му. Проникна дълбоко в нея, Серина се изви и въздишката премина в стон. Сега тя бе тази, която смени ритъма, а той я последва. Вече нямаше значение кой кого води, важното бе, че са заедно. Последната му Мисъл, преди удоволствието му да избухне вътре в нея, бе че бе намерил своя дом.

Серина не бе сигурна, че някога ще може отново да се движи, нито че някога ще иска. Сега, когато жаравата на страстта бе избледняла до мекото сияние на задоволството, кожата ѝ изстиваше. Лежаха прегърнати в наметалото, а сенките около тях се издължаваха. Лицето му бе заровено в косите ѝ, ръката му леко отпусната върху гърдите ѝ.

Не можеше да бъде сигурна колко време бе минало. Знаеше, че слънцето вече не бе над главите им, но за поне още малко имаше нужда да остане в безвремието.

Ако затвореше очи и откажеше да мисли, почти можеше да повярва, че бе възможно винаги да бъде така. Когато следобедът догаряше край тях, а в гората не се чуваше нищо, освен песента на птиците, бе трудно да се повярва, че политиката и войната биха могли да ги разделят.

Обичаше, както никога не си бе представяла, че ще обича, както никога не бе знаела, че е възможно. Ако само можеше всичко да е просто като наметалото, простряно край водата...

— Обичам те, Рина.

Тя отвори очи и видя, че Бригъм я гледа.

— Да, знам. И аз те обичам. — Описа с пръст лицето му, сякаш да го запамети. — Иска ми се да можем да останем така.

— Пак ще бъдем така. Скоро.

Серина се отдръпна и посегна за ризата си.

— Можеш ли да се съмняваш в това? Сега?

Бе по-важно от всякога да запази гласа си спокоен. Обичаше го много, прекалено много, за да го моли да остане. Започна да завързва корсета си.

— Знам, че ме обичаш и че искаш да може да бъде така. Знам, че това, което преживяхме ние тук, никога няма да бъде преживяно с никой друг.

— Ти не вярваш, че ще се върна. — Той навлече ризата си, като се чудеше как една жена може да изтръгва толкова чувства от сърцето му.

Тя докосна ръката му. Не изпитваше съжаление и искаше Бригъм да я разбере.

— Мисля, че ако се върнеш, ще се върнеш заради принца. Правилно е да го сториш.

— Разбирам. — Той започна да се облича методично. — Значи вярваш, че това, което се случи тук, ще бъде забравено, още щом стигна до Лондон.

— Не. — Серина престана да се бори с копчетата си и протегна ръка към него. — Не, аз вярвам, че това, което се случи тук, ще се запомни завинаги. Когато съм много стара и усетя първия полъх на пролетта, ще си мисля за днес и за теб.

В него бързо се надигна гняв и Бригъм заби пръсти в раменете ѝ.

— Мислиш ли, че това ми е достатъчно? Ако наистина го мислиш, значи или си много глупава, или си луда.

— Това е всичко, което може... — започна тя, ала той я разтърси.

— Когато се върна в Шотландия, ще се върна за теб. Не се лъжи, Серина. А когато тази война свърши, ще те взема със себе си.

— Ако можем да мисля само за себе си, щях да дойда. — Тя се вкопчи в жакета му, като се мъчеше да го накара да разбере. — Не виждаш ли, че бих умряла бавно заради срама на семейството ми?

— Не, за Бога, не виждам защо да бъдеш моя жена ще е срам за семейството ти.

— Твоя жена? — едва чуто прошепна Серина, после отскочи, сякаш я бе ударил. — Брак?

— Разбира се, че брак. Ти какво мислеше... — И в този момент видя, ясно видя какво точно мислеше тя, че иска от нея. Гневът му се обърна навътре, докато се превърна в тъпа огнена болка в стомаха. — Това ли помисли, че имах предвид последния път, когато бяхме тук? Това ли трябваше да обмислиш? — Засмя се невесело. — Много добро мнение имаш за мен, Серина.

— Аз... — Краката не я държаха и тя се отпусна безсилно на един камък. — Аз мислех... Аз знам че мъжете си вземат любовници и...

— Правят го — отсеке Бригъм. — И аз съм го правил, но само един безмозъчен глупак би помислил, че ти предлагам нещо друго, освен сърцето и името си.

— Откъде можех да знам, че си мислил за брак? — Серина скочи и се изправи срещу него. — Никога не си ми казвал.

— Вече говорих с баща ти — отвърна той рязко и посегна да вдигне наметалото.

— Говорил са с баща ми? — повтори тя, като мереше всяка своя дума. — Говорил си с баща ми, без дори да говориш с мен?

— Приличието изисква да получа съгласието на баща ти.

— По дяволите приличието! — Серина грабна от него наметалото. — Не си имал право да се договаряш зад гърба ми с когото и да било, без да си ми казал и една дума.

Бригъм дълго гледа разрошената ѝ коса, устните ѝ, все още подпухнали от неговите целувки.

— Мисля, че съм направил повече, отколкото да ти кажа една дума, Серина.

Тя се изчерви и отиде да хвърли наметалото върху кобилата си.

— Не съм толкова неопитна, за да мисля, че това, което се случи тук, винаги води до брак. — Щеше да се метне на седлото, ако Бригъм не я бе извъртял към себе си.

— Да не мислиш, че имам навика да прелъстявам девственици и после да ги правя свои любовници?

— Не познавам навиците ти.

— Тогава научи този. Аз съм решил да станеш моя жена.

— Ти си решил. Ти си решил! — Серина го избута настрани. — Може би в Англия можеш да заповядваш, милорд, ала тук аз имам думата в своя собствен живот. А аз казвам, че няма да се омъжа за теб и ти трябва да си луд, за да го мислиш.

— Излъга ли ме, когато ми каза, че ме обичаш?

— Не. Не, но... — Устните му се притиснаха към нейните и думите угаснаха.

— Значи лъжеш, когато казваш, че няма да станеш моя жена?

— Не мога да бъда — възрази тя отчаяно. — Как мога да замина оттук и да дойда с теб в Англия?

Пръстите му се свиха върху раменете ѝ.

— Значи отново стигаме дотук.

— Ти трябва, трябва да разбереш какво би било. — Заговори много бързо и хвана ръцете му. — Ще живея там, защото те обичам, защото ти си ме помолил, а накрая ще посрамя и двамата ни. Ти ще ме намразиш, преди да е минала и една година. Аз не съм родена за съпруга на граф, Бригъм.

— Английска графиня — поправи я той.

Серина пое дълбоко въздух.

— Аз съм дъщеря на земевладелец, вярно, ала не съм такава глупачка, та да вярвам, че това е достатъчно. Няма да мога да понасям да съм затворена в Лондон, когато ми се иска да препускам по хълмовете. Ти самият неведнъж си ми казвал, че не съм дама. Бих била лоша съпруга на граф Ашбърн.

— Значи ще си лоша съпруга, но ще си моя съпруга.

— Не. — Тя избърса бузи с opakото на ръцете си. — Няма.

— Няма да имаш избор, когато отида при баща ти и му кажа, че съм те обезчестил.

Сълзите ѝ секнаха и на тяхно място се появи потрес, после гняв.

— Няма да посмееш.

— Ще посмея — закани се той мрачно.

— Баща ми ще те убие.

Бригъм само вдигна вежди. Очите му бяха тъмни и студени. Мъжете, с които се бе срещал в битка, биха разпознали този поглед.

— Не вярвам бащата да е толкова кръвожаден, колкото дъщерята. — Преди да бе успяла да му отговори, я вдигна на седлото. — Ако

откажеш да се омъжиш за мен, защото ме обичаш, ще се омъжиш за мен, защото ще ти бъде заповядано.

— По-скоро бих се омъжила за двуглава крастава жаба.

Той се метна на седлото до нея.

— Обаче ще се омъжиш за мен, мила моя, усмихната или разплакана, пътуването ми до Лондон ще ти даде време да помислиш разумно. Когато се върна, ще говоря с баща ти и ще уредя нещата. Серина му хвърли един яростен поглед и смушка кобилата си. Надяваше се по пътя към Лондон Бригъм да си счупи врата. А когато на следващата сутрин той замина, тя изплака разбитото си сърце във възглавницата.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Бе му липсвал Лондон, видът му, миризмата му. По-голямата част от живота си бе прекарал тук или в елегантната стара къща в имението на своите предци в провинцията. Бе известен във висшето общество и нямаше проблеми да си намери компания за игра на карти в някой от модните клубове или за интересен разговор на вечеря. Майките на дъщери за женене не пропускаха богатия граф Ашбърн от списъците на своите гости.

Бе прекарал в града шест седмици и пролетта бе дошла. Собствената му градина, една от най-хубавите в града, се славеше с тучни ливади и пъстри цветя. Дъждът, който валя почти непрекъснато от началото на април, бе извършил своята магия и сега на негово място бяха дошли уханни златни дни, които подмамваха в парковете и магазините красиви жени с копринени рокли и шапки с пера.

Имаше балове и събирания, партии игри на карти и приеми. Един човек с неговата титла, неговата репутация и неговата кесия би могъл да живее приятно тук, с малко неудобства и много удоволствия.

Лондон наистина му бе липсвал. Тук бе неговият дом. Бе му отнело по-малко от шест седмици, за да открие, че сърцето му вече не бе тук.

То сега бе в Шотландия. Ден не минаваше, без да си мисли за суровата зима в планините и как Серина я бе стоплила. Докато гледаше улиците, пълни с хора с шапки и палта за разходка по най-последната мода, той се чудеше каква е пролетта в Гленроу. И дали Серина някога седеше до езерото и мислеше за него.

Би се върнал седмици по-рано, ала работата му за принца отнемаше по-дълго време, отколкото бе мислил, а резултатите бяха по-малко удовлетворителни, отколкото можеше да предвиди.

Якобитите в Англия бяха многобройни, но доста по-малко бяха готовите да вдигнат меч за непознатия принц. По съвет на лорд Джордж, Бригъм говори с много групи, разказваше им за настроенията на планинските кланове и им съобщаваше новините, получени от

самия принц. Пътуваше чак до Манчестър и провеждаше съвещания и в собствения си хол.

Всичко това бе рисковано. Правителството бе неспокойно, а слуховете за война с Франция по-упорити от всякога. Симпатизантите на Стюартите не се приемаха добре, а активните поддръжници ги грозеше в най-добрия случай затвор. Още бяха пресни спомените за публични екзекуции и заточения.

След шест седмици Бригъм имаше надеждата, ала само надеждата, че ако Чарлз действа бързо и оглави бунта, английските му привърженици ще се присъединят към него.

Имаха толкова много да губят, помисли Бригъм. Колко добре го знаеше. Дом, земя, титла. Бе толкова трудно да се биеш за нещо отвлечено като една кауза, когато залагаш не само името и богатството, а и живота си.

Обърна се и се загледа в портрета на баба си. Той вече бе взел своето решение. Може би го бе взел още като ученик, когато седеше, опрял глава на коленете ѝ, а тя му разказваше приказки за крале в изгнание и за борба за справедливост.

Бе опасно да се бави още дълго в Лондон. Правителството умееше да разкрива бунтовниците и отвратително успешно да се справя с тях. Засега името му го държеше извън подозрение, но Бригъм знаеше, че се носят слухове. Сега, когато войната с Франция отново бе неизбежна, неизбежни бяха и приказките за ново якобитско въстание.

Бригъм никога не бе крил своите пътувания до Франция, до Италия, до Шотландия. Ако някой си направеше труда да се разрови в последните му няколко години, щеше да се получи много интересна картинка.

Значи трябваше да тръгва, помисли си и ритна едно тлеещо дърво в догарящия огън. Този път щеше да потегли сам и под прикритието на нощта. Когато следващия път се върнеше в Лондон, щеше да бъде със Серина. И щяха да застанат, където стоеше той сега, и да вдигнат наздравица за истинския крал и за неговия регент.

Връщаше се в Шотландия заради принца, както бе казала Серина. Ала се връщаше и за да вземе онова, което бе негово. Освен бунта, имаше още една битка, която бе твърдо решен да спечели.

Няколко часа по-късно, докато се приготвяше да отиде в любимия си клуб, го прекъсна неговият иконом.

— Простете, милорд. — Бийтън бе толкова стар, че човек почти чуваше как скърцат костите му, докато се покланя. — Граф Уайтсмаут иска да говори с вас. Изглежда е спешно.

— Покани го тогава. — Бригъм се намръщи на Паркинс, който се суетеше около сакото му. — Остави, човече. Ще ме докараш до припадък.

— Искам само милорд да се покаже в най-добрия си вид.

— Част от женското население би възразило, че за целта трябва да се съблека. — Паркинс остана с каменно лице и той въздъхна: — Ти изобщо нямаш чувство за хумор, Паркинс. Един Бог знае защо още те държа.

— Бриг! — В стаята влезе граф Уайтсмаут, дребен мъж с гладко лице, само с няколко години по-възрастен от Бригъм. Като видя лакея, спря. Един поглед бе достатъчен, за да се види, че Уайтсмаут бе вече развълнуван.

— Това ще е всичко за тази вечер, Паркинс. — Сякаш имаше всичкото време на света, Бригъм се приближи към масичката до камината и наля вино в две чаши. Изчака, докато чу как вратата тихо се затваря. — Какво има, Джони?

— Имаме проблеми, Бриг. — Той прие чашата и я пресуши на един дъх.

— Това вече го разбрах. От какво естество? Поуспокоен от виното, Уайтсмаут продължи:

— Днес следобед онзи плиткоумен Милтуей се напил до безпаметство с любовницата си и се раздрънкал.

Бригъм пое дълбоко въздух, отпи и посочи към фотьойла.

— Назовал ли е имена?

— Не можем да сме сигурни, но вероятно е изплюл поне няколко. Твоето на първо място.

— А любовницата му... Онази, червенокосата танцьорка?

— Същата никаквица — заяви Уайтсмаут грубо. — Отракана мадама, Бригъм, малко прекалено възрастна и прекалено опитна за хлапе като Милтуей. Лошото е, че идиотът има повече пари, отколкото ум.

Любовните похождения на Милтуей бяха последната грижа на Бригъм.

— Тя ще мълчи ли, ако ѝ се плати?

— Прекалено е късно. Затова съм дошъл. Вече е предала някаква информация, достатъчна, за да арестуват Милтуей.

Бригъм изруга злобно.

— Този млад глупак!

— Има голяма вероятност да те разпитат, Бригъм. Ако имаш нещо уличаващо...

— Аз не съм толкова млад — прекъсна го Бригъм и започна да разсъждава на глас. — Нито съм такъв глупак. — Замълча за момент, за да е сигурен, че решението му е разумно, а не импулсивно. — А ти, Джони? Ще успееш ли да се покриеш?

— Имам спешна работа в имението си. — Граф Уайтсмаут се усмихна. — Всъщност от няколко часа съм на път.

— Принцът няма да пропадне с хора като теб.

Уайтсмаут си наля още една чаша и вдигна наздравица към приятеля си.

— А ти?

— Аз заминавам за Шотландия. Тази вечер.

— Ако сега изчезнеш, ще се разкриеш. Готов ли си за това?

— Омръзнало ми е да се преструвам. Аз съм за принца.

— Тогава ще ти пожелая безопасно пътуване и ще чакам съобщения от теб.

— Добро пожелание, скоро ще ти се обадя. — Той взе ръкавиците си. — Знам, че си поел риск, като си дошъл да ми кажеш, когато вече можеше да си на път. Няма да го забравя.

— Принцът има и моята клетва — напомни му Уайтсмаут. — Моля се да не се забавиш прекалено дълго.

— Само колкото трябва. Съобщил ли си на някой друг за неблагоприятното на Милтуей?

— Добре казано — измърмори Уайтсмаут. — Реших, че ще е най-добре да дойда направо при теб.

Бригъм кимна:

— Ще прекарам няколко часа в клуба, както бях планирал, и ще имам грижата да предам съобщението. А ти по-добре напусни Лондон, преди някой да е забелязал, че не си наистина на път към имението си.

— Тръгвам. — Уайтсмаут взе шапката си. — Едно предупреждение, Бриг. Синът на курфюрста, Камбърленд. Не го

приемай несериозно. Вярно е, че е млад, ала очите му са студени, а амбициите му големи.

В клуба имаше много познати за Бригъм лица. Играеха се игри, бутилките вече се пресушаваха. Посрещнаха го весело и започнаха да го канят да се включи на карти или зарове. Той любезно поднасяше извиненията си и накрая седна до камината да изпие бутилка бургундско с виконт Лейтън.

— Нямах ли желание да опиташ късмета си тази вечер, Ашбърн?

— Не на карти. — Зад тях някой се оплака как са паднали заровете. — Чудесна нощ — добави той тихо. — Само за пътуване.

Лейтън отпи и макар че погледът му срещна очите на Бригъм, в него не се четеше нищо.

— Наистина. Непрекъснато се говори за бури на север.

— Имам чувството, че по-скоро ще има буря тук. — Играта на заровете стана по-шумна. Бригъм се възползва от това и се наведе да налее още вино. — Милтуей е споделил политическите си пристрастия пред своята любовница и е арестуван.

Лейтън измърмори под носа си нещо неласкателно за Милтуей и се облегна назад.

— Колко му е бил дълъг езикът?

— Не мога да бъда сигурен, но някои хора трябва да се пазят.

Лейтън започна да си играе с диаманта, забоден в дантелата на врата му. Обичаше такива дрънкулки и често го вземаха за човек, който предпочита лесния живот. И той като Бригъм бе взел своето решение трезво и безрезервно.

— Смятай, че е направено, скъпи мой. Искаш ли компания за пътешествието си?

Бригъм се изкушаваше. Виконт Лейтън, със своите розови жилетки и напарфюмирани ръце можеше да прилича на самовлюбено конте, ала Бригъм в битка не би предпочел никой друг пред него.

— В момента не.

— В такъв случай ще прием ли за хубавото време? — Лейтън вдигна чаша и с леко раздражение погледна над рамото на Бригъм. — Струва ми се, че ще трябва да се насочим към друг клуб, скъпи ми Бригъм. Тук са започнали да пускат кого ли не.

Бригъм без особен интерес се загледа в играта. Позна човека, който държеше банката, и повечето от останалите. Имаше обаче един слаб мъж, надвесен над масата. Погледът му бе мрачен, а до ръката му имаше преполовена чаша. Той не приемаше загубите си така, както бе прието във висшето общество.

— Не го познавам. — Бригъм отново отпи и си помисли, че може никога вече да не седи уютно край камината в този клуб и да пие с приятел.

— Аз съм имал съмнителното удоволствие. — Лейтън извади табакера за енфие. — Офицер. Предполагам, че скоро ще замине да кръстоса меч с французите, което ще накара жените да въздишат. Казвали са ми обаче, че вече не харесва нашите дами, въпреки романтичния образ, който се опитва да си създаде.

Бригъм със смях се приготви да си тръгва.

— Може би има нещо общо с липсата му на обноски.

— Може би има нещо общо с начина, по който се държа с Алис Бийсли, когато тя имаше нещастieto да му бъде любовница.

Бригъм вдигна вежди, но бе все още само смътно любопитен. Играта ставаше все по-шумна, времето напредваше, а Паркинс тепърва трябваше да опакова багажа му.

— Стендиш явно е мислил, че тя не е достатъчно сговорчива и вдигнал камшик срещу нея.

Бригъм отново погледна натам. В очите му се четеше отвращение.

— Има нещо особено в мъж, който... — Изведнъж замълча и пръстите му стиснаха здраво чашата. — Стендиш ли каза?

— Да. Полковник, струва ми се. Спечелил си е особено неприятна репутация в скандала с Портинъс през трийсет и пета. — Лейтън изчисти люспа енфие от ръкава си. — Изглежда, че много е обичал да граби, да пали и да плякосва. Предполагам, че затова е бил повишен.

— През трийсет и пета трябва да е бил капитан.

— Възможно е. — В очите на Лейтън проблесна любопитство. — Познаваш ли го, в края на краищата?

— Да. — Бригъм добре си спомняше разказа на Кол за капитан Стендиш и изнасилването на майка му, за изгорените къщи, за изстъпленията срещу беззащитните селяни. И Серина. Той се изправи

и макар че очите му бяха студени, в гласа му не се долавяше никакъв гняв. — Мисля, че трябва да се запознаем по-добре. Реших все пак да изиграя една игра.

— Става късно, Ашбърн.

Бригъм се усмихна.

— Наистина.

Нямаше нищо по-лесно, отколкото да се включи в играта. След двадесет минути бе откупил банката. Късметът не му изневеряваше, а на Стендиш, както бе решила съдбата или справедливостта, продължаваше да не му върви. Полковникът непрекъснато губеше и, предизвикван от мълчаливото презрение на Бригъм, правеше все по-големи залози. Към полунощ бяха останали само трима играчи. Бригъм, разположен удобно във фотьойла, направи знак да донесат още вино. Съзнателно пиеше колкото Стендиш. Нямаше намерение да убива човек, чиито реакции са по-малко остри от неговите.

— Заровете изглежда тази вечер не ви харесват, Стендиш.

— Или прекалено много харесват другите.

Думите на Стендиш бяха завалени от виното и от гняв. Бе човек, на когото му трябваша повече пари, отколкото осигуряваше заплатата му на военен, и също толкова силен бе стремежът му за място в обществото. Тази вечер мъката му произлизаше от провала и в двете. Следобед бе отхвърлено предложението му към една добре надарена — и физически, и финансово — млада дама. Стендиш бе сигурен, че онази кучка Бийсли е ходила да хленчи пред всеки, който би я слушал. Никаквица, помисли той и отново надигна виното. А мъжът има право да се държи с една никаквица както му харесва.

— Хвърляйте — заповяда той и преброи точките на заровете на Бригъм, после ги грабна, хвърли ги и отново загуби.

— Жалко — усмихна се Бригъм и отпи.

— Не съм съгласен да сменяме банката толкова късно. Това разваля късмета.

— Вашият късмет май цяла вечер беше лош, полковник. — Бригъм продължаваше да се усмихва, ала погледът му бе прогонил не един играч. — Може би смятате за непатриотично да обирам един кралски драгун, но тук сме само мъже, в края на краищата.

— Да играем ли сме дошли, или да говорим? — попита Стендиш нетърпеливо и направи знак да донесат още вино.

— В един клуб на джентълмени — отвърна Бригъм с омраза в гласа — правим и двете. Обаче вие, полковник, сигурно не попадате често в компанията на джентълмени.

Третият играч реши, че играта е малко прекалено напрегната като за неговия вкус. Няколко от другите посетители бяха оставили заниманията си и слушаха внимателно. Останалите игри бяха прекъснали и мъжете започнаха да се събират край масата. Лицето на Стендиш почервения. Не бе сигурен, ала му се струваше, че го обиждат.

— Прекарал съм по-голямата част от времето си да се бия за краля, не да безделнича по клубовете.

— Разбира се. — Бригъм отново хвърли и отново победи. — Което обяснява защо не ви бива във възпитаните игри, които разчитат на шанса.

— А вие изглеждате малко прекалено опитен, милорд. Откак седнахте, заровете работят за вас.

— Така ли? — Бригъм вдигна поглед към Лейтън, който лениво въртеше чашата в ръцете си. — Наистина ли?

— Много добре знаете, че е така. Струва ми се, че това не е само късмет.

Бригъм докосна дантелите на врата си. Зад тях клубът потъна в неловко мълчание.

— Сериозно? Може би ще ми обясните какво точно ви се струва.

Стендиш бе загубил повече, отколкото можеше да си позволи, и бе изпил повече, отколкото бе разумно. Той гледаше Бригъм и го мразеше заради това, което бе. Аристократи! Прииска му се да се изплюе. Заради такива нехранимайковци войниците се биеха и умираха.

— Обяснете на всички. Счупете заровете.

В тишината се разнесе ропот. Някой се пресегна и дръпна Бригъм за ръкава.

— Той е пиян, Ашбърн, и не си струва.

— Пиян ли сте? — Все още усмихнат, Бригъм се наведе напред. — Пиян ли сте, Стендиш?

— Не съм. — Бе напълно изтрезнял. Чувстваше всички погледи върху себе си. Гледаха го, помисли той. Надутите самохвалковци и глупаци с техните титли и маниери. Мислеха го за по-долу от тях, защото бе вдигнал камшик на една курва. Би искал да го вдигне срещу

всички тях, помисли той и лисна остатъка от виното. — Достатъчно съм трезвен, за да знам, че заровете не падат само за един човек, освен ако са нагласени за това.

Бригъм махна с ръка към заровете, но погледът му бе остър като стомана.

— Счупете ги, моля.

Надигнаха се протести, настъпи суетня. Бригъм не им обърна внимание. Не сваляше очи от Стендиш. Достави му голямо удоволствие да види, че по челото на полковника започна да избива пот.

— Милорд, моля ви да не действате прибързано. Не е необходимо. — Собственикът бе донесъл чука, както бе поискал Бригъм, ала стоеше и хвърляше разтревожени погледи към двамата.

— Уверявам ви, че е много необходимо. — Собственикът отново се поколеба и той вдигна пронизващите си очи към него. — Счупете ги.

С трепереща ръка човекът вдигна чука и го стовари върху масата. В настъпилата тишина всички видяха, че заровете са чисти. Стендиш само гледаше парчетата, разпилени върху зеленото сукно. Бяха го измамили, помисли той. Копелетата го бяха измамили. Искаше да ги види всичките мъртви, всички тези белолики любезни копелета.

— Изглежда ви е свършило виното, полковник. — И Бригъм плисна чашата си в лицето му.

Стендиш скочи. Виното капеше от бузите му като кръв. Опиянението и унижението бяха свършили работата си добре. Посегна към меча си, но другите го хванаха за ръцете. Бригъм, изтегнат във фотьойла, не помръдна.

— Ще се срещнете с мен, сър.

Бригъм огледа маншетите си, за да види дали не се бе опръскал с вино.

— Естествено. Лейтън, скъпи мой, ще ми бъдеш ли секундант?

Лейтън си взе щипка енфие.

— Разбира се.

Малко преди изгрев слънце стояха на една поляна на няколко минути път от града. В краката им се стелеше мъгла, а небето бе виолетово и беззвездно, защото бе на ръба между нощта и деня.

Лейтън въздъхна уморено, докато гледаше как Бригъм сваля дантелите си.

— Предполагам, че си имаш причини, скъпо момче.

— Имам.

Лейтън се намръщи към изгряващото слънце.

— Вярвам, че са достатъчно важни, за да забавят пътуването ти.

Бригъм помисли за Серина, за изражението ѝ, когато говореше за изнасилването на майка си. Помисли за Фиона с нейните малки тънки ръце.

— Да.

— Този мъж е свиня, разбира се. — Лейтън отново се намръщи, този път на влагата от росата върху блестящите му обувки. — И все пак, това едва ли е достатъчна причина да висиш в едно мокро поле в този час. Ала щом трябва, значи трябва. Имаш ли намерение да го убиеш?

Бригъм кръстоса пръсти.

— Да.

— Побързай, Ашбърн. Тази работа отложи закуската ми. — С тези думи той се отдалечи със секунданта на Стендиш, млад офицер, пребледнял и от страх, и от вълнение при мисълта за дуел. Решиха, че мечовете са приемливи. Бригъм взе единия, пхна ръка в дръжката и го претегли, сякаш смяташе да го купува, вместо да пролива кръв.

Стендиш стоеше готов, дори нетърпелив. Мечът бе негово оръжие. Ашбърн нямаше да е първият, когото бе убил с него, нямаше и да е последният. Макар че можеше да е най-приятният, помисли Стендиш, спомняйки си погледите и приказките предишната нощ. Той не се и съмняваше, че бързо ще съсече младия самодоволен позьор и ще се прибере тържествуващ вкъщи.

Поклониха се, без да откъсват очи един от друг. Докоснаха мечовете си като поздрав. После тихата ливада зазвънтя от ударите на метал в метал.

Бригъм прецени противника си от първия удар. Стендиш си го биваше с меча и очевидно бе опитен и се поддържаше в бойна форма. Но стилът му бе малко прекалено агресивен. Бригъм отби и изхвърли Серина от ума си. Предпочиташе да се бие без емоции. Това пък бе неговото оръжие.

Земята бе просмукана от влага и мъглата приглушаваше тропота на ботушите. Птиците бяха притихнали и се чуваше само песента на метала. Приблжиха се и мечовете се плъзнаха от върховете до дръжките. През смъртоносно кръстосаните остриета дъхът им се смеси като на любовници.

— Сръчен сте с меча, полковник — отбеляза Бригъм, когато се отдръпнаха да се завъртят. — Моите поздравления.

— Достатъчно сръчен, за да разреже сърцето ви.

— Ще видим. — Остриетата отново се докоснаха, веднъж, два, три. — Ала предполагам, че не ви трябваше меч, когато изнасилихте лейди Макгрегър.

От учудване Стендиш загуби концентрация, но успя да отбие удара на Бригъм. Осъзна, че са го водили за носа към този дуел и свъси вежди.

— Човек не изнасилва една курва. — Атакува, пламнал от гняв. — Какво ви интересува тази шотландска кучка?

Бригъм замахна с меча.

— Ще умрете, без да разберете.

Сега се биеха мълчаливо, Бригъм, студен като планински лед, Стендиш, разгорещен от ярост и объркване. Остриетата свистяха и звъняха и звукът се смесваше със задъханото им дишане. Стендиш дръзко излъга, докосна меча на Бригъм, извъртя се и върху рамото на Бригъм пламна кървава черта.

Някой по-хладнокръвен би се възползвал от раната. Стендиш видя само кръвта и надуши победата. Нападна ожесточено, сигурен, че само мигове го делят от триумфа. Бригъм отбиваше удар след удар и чакаше благоприятния момент, докато кръвта се стичаше по ръката му в изтъняващата мъгла. За момент спря и остави гърдите си открити. Блясъкът на победата пламна в очите на Стендиш и той се хвърли напред да прободне сърцето му.

Бригъм с мълниеносен удар изби оръжието му миг преди да го бе пронизало, после със скорост, за която по-късно Лейтън щеше да разказва, че бе накарала меча да се размаже пред очите му, се извъртя и заби острието в сърцето на полковника. Преди да го изтегли, Стендиш бе мъртъв.

До пребледнелия войник Лейтън огледа тялото.

— Е, уби го, Ашбърн. Най-добре тръгвай, докато аз се оправя с тази каша.

— Благодаря. — Бригъм му подаде меч с дръжката напред.

— Да ти превържа ли и раните?

Леко развеселен, Бригъм погледна към коня си. До него на друг кон стоеше достопочтеният Паркинс.

— Моят лакей ще има грижата.

Серина се събуди точно преди разсъмване. През последната седмица не бе спала добре — след един сън, от който се бе събудила с разтуптяно сърце. Тогава, кой знае защо, бе сигурна, че Бригъм е в опасност.

И сега страхът я обзе и засили болката, с която бе живяла, откакто той замина. Ала това бе глупаво, каза си тя. Бригъм бе в Лондон, в безопасност. Въздъхна и седна в леглото. Знаеше, че вече няма да може да заспи. Той бе в Лондон, повтори си Серина. Можеше и да е на другия край на света.

За малко си бе позволила да повярва, че Бригъм ще се върне, както бе казал. Но седмиците минаваха и тя престана да гледа към пътеката, когато чуеше коне. Кол и Меги се бяха оженили преди повече от седмица. Чак на тяхната сватба Серина бе позволила на надеждата най-последно да умре. Щом той не бе дошъл за сватбата на Кол, значи изобщо нямаше да дойде.

Тя го знаеше, напомни си Серина, докато се миеше и обличаше. Знаеше го, когато му се отдаде на брега на езерото. И се бе заклела, че няма да има никакви съжаления. Знаеше го, каза си сега, докато си завързваше косата. Знаеше го и получи всичко, което би могла да поиска.

Само дето следобедът, прекаран в прегръдките на Бригъм, не я бе оставил бременна. Надяваше се, макар да знаеше, че е лудост, да открие, че носи детето на Бригъм. Не било писано. Всичко, което ѝ оставаше, бяха спомените.

Все пак, имаше своето семейство, дома си. Те запълваха празнината. Бе достатъчно силна, за да преживее живота си без него. Може би никога повече нямаше да е истински щастлива, ала щеше да живее и да се задоволява с това.

Сутрешните занимания я разведряваха и ѝ помагаха да не мисли. Тя работеше сама или с жените от своето семейство. Заради тях и заради собствената си гордост не униваше. Серина Макгрегър нямаше да страда и чезне. Винаги, когато се изкушаваше да изпадне в депресия, си напомняше, че е имала един златен следобед.

Привечер излезе. Майка ѝ и Меги разделяха конци, а Гуен бе при един болен в селото. Обути в брич, успя да се измъкне, без да я види никой, освен Малкълм, когото подкупи с един бонбон.

Препусна към езерото. Това бе удоволствие, което, правилно или не, понякога си позволяваше. Когато имаше време, идваше тук, за да седне на брега и малко да си помечтае. И да си спомня. Така чувстваше Бригъм по-близо до себе си. Толкова близо, знаеше Серина, колкото изобщо можеше да бъде. Той си бе отишъл. Бе се върнал в Лондон, където му бе мястото.

Сега пролетта бе разцъфнала в цялата си прелест. Цветята се полюшваха от бриза, дърветата бяха потънали в зеленина, раззеленили се бяха и поляните. Слънцето се процеждаше между листата и рисуваше красиви плетеници върху меката пътека. През гората вървяха млади елени.

Край езерото земята бе мека и топла, въпреки че водата още седмици наред щеше да е ледена, а и през цялото лято щеше да е хладна. Доволна от ездата, тя легна на тревистото хълмче да почете и да помечтае. Търсеше усамотение. Намери спокойствие. Някъде от запад долетя скръбният вик на улулица.

До нея растяха диви теменужки, нежни и светлосиви. Серина откъсна няколко и небрежно ги втъкна в косите си, загледана в огледалното спокойствие на езерото. На скалите отгоре, като пурпурни звезди, растеше пирен и до нея долиташе деликатният му аромат. Понататък зъберите бяха отмити от дъжда и времето. Почти нищо не можеше да расте тук и за нея тези голи скали бяха красиви, приличаха ѝ на замък, охраняващ източния край на езерото.

Искаше ѝ се Бригъм да можеше да види това място, точно това място, сега, когато вятърът бе слаб, а водата толкова синя, че я заболяваха очите.

Скръсти ръце под главата си, затвори очи и се замечта за него.

Сякаш пеперуда бе кацнала на бузата ѝ. Тя сънливо я прогони. Не искаше да се събужда, не още. Не искаше да се озове сама. Скоро

щеше да се върне и да навакса за часовете, които бе откраднала за себе си. Не още, помисли Серина и се сгуши. Още мъничко щеше да полежи тук и да помечтае какво би могло да бъде.

Въздъхна, замаяна от съня, и почувства как нещо — пеперудата — изпърха върху устните ѝ. Усмихна се леко и помисли колко е сладко, как я стопля. Тялото ѝ се протегна срещу нежните пръсти на бриза. Като ръце на любовник. Като на Бригъм. Въздишката ѝ бе тиха и сънено възбудена. Гърдите ѝ изтръпнаха и сякаш се изпълниха. По цялото ѝ тяло кръвта се втурна към повърхността. В отговор устните ѝ се разтвориха.

— Погледни ме, Серина. Погледни ме, когато те целувам.

Тя машинално се подчини. Съзнанието ѝ още не се бе отърсило от съня, тялото ѝ бе разгорещено от него. Замаяно видя очите на Бригъм, взрени в нейните, докато устните ѝ бяха уловени в целувка, прекалено нетърпелива, прекалено силна като за какъвто и да било сън.

— Боже мой, колко ми липсваше. — Той я привлече по-близо. — Всеки ден, кълна ти се, всеки час.

Можеше ли това да е истина? Серина здраво обви ръце около него.

— Бригъм? — Държеше го здраво, страхуваше се, че ако го пусне, той ще изчезне. — Наистина ли си ти? Целуни ме пак — настоя тя, преди да бе успял да ѝ отговори. — И пак, и пак.

Бригъм го стори, прокара ръце през косите ѝ, после ги плъзна надолу по тялото ѝ, докато и двамата потрепериха. Искаше да ѝ каже как се бе почувствал, когато спря коня си и я видя заспала там, където за пръв път бяха заедно. Никога никоя жена не бе изглеждала по-красива от неговата Серина, обута в брич, легнала с подвити под главата ръце и с разпилени из косите ѝ цветя.

Ала не можеше да намери думите, а ако ги бе намерил, тя никога нямаше да му разреши да ги каже. Гладните ѝ устни се топяха срещу неговите. Когато по-рано я бе любил, Серина бе крехка, малко боязлива. Сега бе цялата страст. Пръстите ѝ задърпаха дрехите му, сякаш не можеше да търпи да има нещо между тях. Макар той да ѝ шепнеше нещо, макар да искаше да ѝ покаже някаква нежност в тази първа среща след толкова дълги седмици, Серина гореше като огън в ръцете му.

Бригъм не се сдържа, разтвори мъжките дрехи и намери своята жена.

Бе както по-рано, помисли Серина. И повече, много повече. Ръцете и устните му бяха навсякъде. Измъчваха я, носеха ѝ наслада. Кожата ѝ бе влажна и нищо не би доставило по-голямо удоволствие и на двамата. Каквато и свенливост да бе чувствала, когато за пръв път му се отдаде, сега бе пометена от желанието, толкова остро, толкова отчаяно, че тя докосваше и вкушваше места, които го караха да ахне от учудване и страст. Миришеше както при най-първата им среща — на пот, на коне, на кръв. От тази миризма ѝ се зави свят, събудиха се Най-първични желания, най-тъмни страсти.

— За Бога, Рина — едва успя да промълви Бригъм. Тя го водеше на места, където никога не бе ходил, места, които дори не бе подозирал, че съществуват. Някоя друга жена не го бе овладявала така, нито най-опитните френски куртизанки, нито най-светските английски дами. Той научаваше от тази шотландска дива котка повече за любовта, отколкото бе предполагал, че е възможно.

Кръвта пулсираше в главата му. Имаше болка, остра, ужасяваща болка. Самообладанието, с което живееше живота си, с което вдигаше меча или натискаше спусъка на пистолета, бе изчезнало, сякаш никога не бе съществувало. Той я придърпа към себе си. Пръстите му се вплетоха в косите ѝ, впиха се в нежната ѝ кожа.

— Сега! — Проникна дълбоко в нея. Серина извика и заби нокти в гърба му, но започна да се движи с него, отметнала задъхано глава назад. С някаква част от съзнанието си разбираше, че това бе нещо като умиране. После вече нямаше никаква мисъл. Макар очите ѝ да бяха отворени, не виждаше нищо, освен бял блясък. Тялото ѝ се напрегна.

Тръпките на удоволствието я разтърсиха. Ръцете ѝ паднаха безсилно на земята. Зрението ѝ бе замъглено — сякаш сънят продължаваше. Ала Бригъм лежеше върху нея, топъл и тежък. И той... Той трепереше, осъзна тя с някаква изненада. Значи не само тя се чувстваше слаба и уязвима, а и той.

— Ти се върна — прошепна Серина и намери сили да вдигне ръка към косата му.

— Казах ти, че ще се върна. — Отново я целуна, този път нежно. — Аз те обичам, Серина. Нищо не би могло да ме спре да се върна при

теб.

Тя обхвана с две ръце лицето му и се вгледа в него. Той говореше сериозно. От това Серина само още по-малко знаеше какво да направи.

— Толкова дълго те нямаше. Никакви съобщения.

— Прекалено много неща щях да рискувам, ако бях изпратил съобщение. Бурята идва, Рина.

— Да. И ти ще... — Внезапно замълча, защото видя по пръстите си кръв. — Бриг, ти си ранен! — Бързо скочи и се надвеси над просмукалата с кръв превръзка на рамото му. — Какво се е случило? Нападнаха ли те? Кембъллови?

— Не — засмя се той, като я чу как изръмжа името на противниковия клан. — Една дреболия в Лондон, преди да си тръгна. Няма нищо, Серина.

Но тя вече късаше маншета на ризата му, за да му направи нова превръзка. Бригъм въздъхна, като си помисли, че Паркинс ще го накара да си плати за това, ала кротко я остави да го превърже.

— Меч — отбеляза Серина.

— Драскотина. Няма да говорим сега за това. Слънцето залязва.

— О! — Тя премигна. Едва сега забеляза колко време бе минало. — Трябва да се връщам. Как ме намери тук?

— Мога да кажа, че следвах сърцето си, както трябваше да направя. Но Малкълм ми каза, че си тръгнала насам.

В косите ѝ, които почти покриваха гърдите, все още имаше няколко цветчета. Серина приличаше на вещица, или на кралица, или на богиня. Бригъм можеше да е сигурен само, че нямаше нужда от нищо друго, освен от нея. Хвана ръцете ѝ. Очите му отново бяха станали тъмни и настойчиви.

— Кажи ми, Рина.

— Обичам те, Бригъм. — Поднесе ръката му към бузата си. — Повече, отколкото мога да ти кажа.

— И ще се омъжиш за мен. — Тя сведе поглед и Бригъм избухна: — По дяволите, казваш, че ме обичаш, само дето не ме убиваш от страст, а когато заговоря, че ще станеш моя жена, се стряскаш.

— Казах ти, че не мога.

— Казах ти, че ще го направиш. — Грабна съсипаната си риза и ядосано я навлече върху рамото си, което вече започваше да го боли. — Ще говоря с баща ти.

— Не! — Серина вдигна рязко глава. Отметна косите от лицето си, като се опитваше да мисли. Как можеха да стигнат толкова далеч и отново да се озоват там, откъдето бяха започнали? — Моля те да не го правиш.

— Какъв избор ми оставяш? — Той навлече ризата ѝ през главата ѝ и едва запази спокойствие, когато тя отскочи от него, за да се облече. — Аз те обичам, Рина, и нямам никакво намерение да преживея живота си без теб.

— Тогава ще те помоля за време. — Серина го погледна. Знаеше, че трябва да се справи с това, което бе в сърцето ѝ и в главата ѝ. — Толкова много трябва да се направи, Бригъм. Толкова много неща ще се случват около нас, с нас. Когато войната започне, ти ще заминеш, а аз само ще чакам. Дай ми време. Дай и на двамата време, за да се справим с това, което трябва да стане.

— Само толкова, Серина. И само защото накрая няма да ти оставя никакъв избор.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Серина бе права. Около тях се случваха неща, които щяха да променят съдбата не само на двамата влюбени, а и на цяла Шотландия.

Дни след пристигането на Бригъм в Гленроу французите нанесоха на англичаните съкрушително поражение при Фонтеной. Макар че от това надеждите на Чарлз и на много от якобитите нараснаха, крал Луи все още не бързаше да даде подкрепа за бунта. Чарлз се бе надявал да се възползва от блясъка на френската победа, ала отново бе оставен да се оправя сам.

Този път обаче той действаше. Бригъм бе и негов довереник, и негов информатор. Той знаеше точно в кой ден Чарлз, с парите от залагането на рубините на майка си, екипира фрегатата „Дутел“ и започна да подготвя още един кораб, „Елизабет“. Докато в планините продължаваха усилията да се осигури подкрепа, принц Чарлз Едуард отплава от Нант към Шотландия и към своята съдба.

Когато се чу, че принцът е на път, бе разгарът на лятото.

„Елизабет“, заедно с всичките си хора и оръжия, бе принудена от преследващите я англичани да се върне в пристанището, но „Дутел“ с Чарлз на борда продължаваше да плава към шотландския бряг, където се подготвяха да го посрещнат.

— Баща ми казва, че не мога да отида — съобщи намусено Малкълм на Бригъм в конюшнията. — Казва, че съм много малък, обаче аз не съм.

Момчето току-що бе навършило единадесет години, ала Бригъм благодарумно реши да не му го напомня.

— Кол отива, аз също.

— Знам. — Малкълм се вторачи във върха на мръсния си ботуш и помисли, че това е връхът на несправедливостта. — Отнасят се с мен като с дете, защото съм най-млад.

— Би ли поверил баща ти дома си и семейството си на едно дете? — попита внимателно Бригъм. — Когато баща ти замине със

своите хора, в дома на Макгрегърови няма да има друг Макгрегър, освен теб. Кой ще пази жените, ако тръгнеш с нас?

— Серина — отсече той и говореше самата истина.

— Би ли оставил сестра си сама да защитава името и честта на семейството?

Момчето размърда рамене, но се замисли.

— Тя стреля с пистолет по-добре от мен, а всъщност и от Кол, макар че той не иска да си го признае. — При тази новина Бригъм вдигна вежди. — Обаче аз съм по-добър с лъка.

— Серина ще има нужда от теб. — Бригъм разроши непокорните му коси. — Всички ние ще имаме нужда от теб. Ако си тук, няма да се безпокоим дали жените са в безопасност. — Тъй като още бе достатъчно млад, за да разбира какво е да си момче, седна до Малкълм на купата сено. — Виж какво ще ти кажа, Малкълм, на един мъж винаги му е трудно да тръгне на война, ала тръгва с по-леко сърце, ако знае, че има кой да пази жените.

— Няма да позволя да им се случи нищо. — Малкълм небрежно сложи ръка на камата на кръста си и Бригъм помисли, че той изглежда съвсем като мъж.

— Знам. И баща ти го знае. Ако дойде време, когато в Гленроу вече няма да е безопасно, ти ще ги изведеш в планината.

— Да. — Тази идея поободри Малкълм. — Ще се погрижа всички да имат подслон и храна. Особено Меги.

— Защо особено Меги?

— Заради бебето. Нали знаеш, тя ще си има бебе.

За момент Бригъм го зяпна, после със смях поклати глава.

— Не, не знаех. А ти откъде знаеш?

— Чух госпожа Драмънд да говори така. Тя каза, че Меги още не е сигурна дали е бременна, но госпожа Драмънд беше сигурна и каза, че детето ще се роди напролет.

— Ти май всичко чуваш, а?

— Да. — Малкълм също се засмя. — Знам, че Гуен и Меги все говорят как ти ще се ожениш за Серина. Ще се ожениш ли за нея, Бриг?

— Ще се ожения. — Той разроши косата на момчето. — Ала тя още не го знае.

— Значи ще станеш Макгрегър.

— Донякъде. Серина ще стане Ленгстън.

— Ленгстън... Това ще ѝ хареса ли?

Смехът в очите на Бригъм угасна.

— Ще свикне. А сега, ако наистина искаш да поюздим, по-добре да тръгваме.

Малкълм скочи. Мисълта за коне винаги го развеселяваше.

— Знаеш ли, че Паркинс ухазва госпожа Драмънд?

— Боже мили! — Бригъм спря и се обърна към момчето. — Някой трябва да ти издърпа ушите. — Малкълм само се засмя и той не можа да се сдържи и сложи ръка на рамото му. — Наистина ли?

— Вчера ѝ донесе цветя.

— Господи...

От прозореца на гостната, от който уж бършеше праха, Серина ги гледаше как препускат. Колко красив изглеждаше Бригъм, толкова висок, толкова изправен. Тя се надвеси през прозореца и ги проследи с поглед, докато се скриха.

Той нямаше да чака още дълго. Това бяха думите му последния път, когато си откраднаха един час заедно край езерото. Искаше да се оженят. Искаше да я направи лейди Ашбърн от имението Ашбърн. Лейди Ашбърн от лондонското общество. Тази мисъл бе направо ужасяваща.

Серина сведе очи към светлосинята си домашно тъкана рокля и прашната престилка върху нея. Краката ѝ бяха боси — нещо, от което Фиона би въздъхнала. Лейди Ашбърн никога не би тичала боса през бърдата или горите. Лейди Ашбърн вероятно никога не би тичала.

Ръцете ѝ. Тя ги завъртя и критично ги огледа от всички страни. Сигурно бяха достатъчно гладки, защото майка ѝ настояваше всяка вечер да ги маже с крем. Но това не бяха ръце на дама, както и сърцето ѝ не бе сърце на дама.

Ала, Господи, Серина го обичаше. Сега разбираше, че сърцето наистина може да говори по-силно от разума. Англичанин или не, тя щеше да бъде негова. Дори бе разбрала, че по-скоро би изоставила любимата си Шотландия заради неговата Англия, отколкото да живее без него. И въпреки това...

Как можеше да се омъжи за мъж, който заслужаваше най-изисканата дама? Дори майка ѝ бе вдигнала безпомощно ръце след опитите на Серина да се научи да свири на клавесин. Не можеше да

бродира, знаеше само най-основните бодове. Можеше, разбира се, да върти къща, но от Кол знаеше, че къщата на Бригъм в Лондон и имението му в провинцията нямаха нищо общо с това, с което бе свикнала. Щеше съвсем да се оплете, ала дори и това почти би понесла. Знаеше обаче колко зле се бе справила при единствения си досег до обществото — няколкото месеца, които бе прекарала в манастирското училище.

Нямаше какво да си каже с жени, които си прекарваха дните, като търсеха да купят подходящия цвят панделка и си правеха посещения на вежливост. След няколко седмици такъв живот щеше да полудее, и то не толкова тихо, а Бригъм щеше да я намрази.

Не можем да променим това, което сме, помисли тя. Бригъм не можеше да остане тук и да живее нейния живот, Серина не можеше да отиде е него в Англия и да живее неговия.

И въпреки това... Бе започнала да разбира, че животът без него изобщо не би бил живот.

— Серина.

Обърна се бързо и видя майка си, застанала на вратата. — Почти свърших — съобщи Серина и отново започна да размахва кърпата. — Бях се замислила. Фиона затвори вратата зад гърба си.

— Седни, Серина.

Рядко говореше с този тих, но загрижен глас. Обикновено той означаваше, че е разтревожена или недоволна.

Серина се подчини, като се чудеше в какво се е провинила. Наистина, малко прекалено свободно носеше брич, когато излизаше да язди, ала майка ѝ обикновено си затваряше очите. Бе скъсала новата си зелена рокля, но Гуен я бе зашила така добре, че почти не си личеше. Седна, като мачкаше кърпата в пръстите си.

— Направила ли съм нещо, с което да те ядосам?

— Разтревожена си — започна Фиона. — Мислех, че е защото Бригъм го няма и ти липсва. Той обаче от няколко седмици е отново тук, а ти си още разтревожена.

Серина скри босите си крака под полата. Пръстите ѝ мачкаха кърпата.

— Не съм разтревожена. Просто си мислех какво ще стане, когато принцът дойде.

Това бе истина, помисли Фиона, но не цялата истина.

— Едно време си говореше с мен, Серина.

— Не знам какво да ти кажа.

Фиона нежно сложа ръка върху нейната.

— Каквото ти е на сърце.

— Обичам го. — Серина се отпусна на пода и облегна глава в скута на майка си. — Мамо, обичам го и толкова ме боли.

— Знам, че боли, миличка. — Тя я погали по косите и усети в сърцето си болката, която само майките разбират. — Да обичаш един мъж е голямо нещастие и голяма радост.

— Защо? — попита страстно Серина и вдигна очи. — Защо това трябва да носи нещастие?

Фиона въздъхна. Искаше ѝ се да имаше прост отговор.

— Защото когато сърцето се разтвори, то усеща всичко.

— Не исках да го обичам — прошепна Серина. — А сега не мога да не го обичам.

— А той обича ли те?

— Да. — Тя затвори очи, успокоена от познатата миризма на лавандула, която се разнасяше от полата на майка ѝ. — Мисля, че и той не го искаше.

— Знаеш ли, че е помолил баща ти за ръката ти?

— Да.

— И че баща ти, след дълги размишления, е дал съгласие?

Това не бе знаела. Серина вдигна глава. Страните ѝ бяха бледи.

— Но аз не мога да се омъжа за него. Не виждаш ли? Не мога.

Фиона се намръщи и хвана с две ръце лицето ѝ. Откъде идваше този страх, изписан толкова ясно в очите на дъщеря ѝ?

— Не, не виждам, Рина. Знаеш, че баща ти никога не би те принудил да се омъжиш за човек, когото не обичаш Ала ти току-що ми каза, че го обичаш и че любовта ти е споделена.

— Наистина го обичам, прекалено много, за да се омъжа за него, прекалено много, за да не се омъжа.

Фиона започваше да разбира. Усмихна се:

— Горкото малко агънце. Не си първата, която е имала тези страхове, няма да си и последната. Разбирам, когато казваш, че го обичаш прекалено много, за да не се омъжиш за него. Но как можеш да го обичаш прекалено много, за да се омъжиш?

— Не искам да бъда лейди Ашбърн.

Фиона премигна, изненадана от страстта в думите на дъщеря си.

— Защото е англичанин?

— Да... Не. Не, защото не искам да бъда графиня.

— Семейството е добро. Почтено.

— Става дума за титлата, мамо. Самият звук ме ужасява. Лейди Ашбърн трябва да живее в Англия, да живее пищно. Тя трябва да умее да се облича по модата, да се държи с достойнство, да сервира изискани вечери и да се смее на умни шеги.

— Е, никога не съм си представяла, че ще доживея деня, в който дивата котка на Иън Макгрегър ще скимти уплашено в ъгъла.

Серина изведнъж пламна.

— Страхувам се, признавам. — Тя се изправи, сплела пръсти. — Ала се страхувам не само за себе си. Аз бих се старала да бъда съпругата, от която Бригъм има нужда, да бъда най-добрата лейди Ашбърн, която някога е управлявала имението Ашбърн. И бих мразила това. Никога да не бъда свободна, никога да нямам един миг, в който да мога да си поема въздух. — Замълча, като подбираше думите си. — Ако Бригъм ме обича, той ме обича такава, каквато съм. Ще обича ли жената, която трябва да стана, за да бъда негова съпруга?

Фиона дълго мълча. Момичето определено бе станало жена, с женски мисли, женски чувства и женски страхове.

— Много си мислила за това.

— От седмици не мисля за нищо друго. Ще стане както Бригъм иска, сигурна съм. Но започвам да се чудя дали няма и двамата да съжаляваме.

— Помисли за това. Ако той те обича заради самата теб, няма нито да иска, нито да те моли да бъдеш това, което не си.

— По-скоро бих го загубила, отколкото да го посрамя.

— Ще ти кажа, че няма да направиш нито едното, нито другото — заключи уморено Фиона и стана. — Ала трябва сама да го разбереш. — Сега тя бе тази, която сплете пръсти. — В кухнята се носи една клюка. — Устните ѝ леко трепнаха, като видя изражението на Серина. — Да, Паркинс и госпожа Драмънд. Случайно ги дочух, докато работех в градината пред кухнята.

— Да, майко? — Серина едва сдържаше смеха си, като си представяше как майка ѝ подслушва камериера и готвачката.

— Изглежда сутринта преди да тръгне от Англия, Бригъм е имал дуел с един офицер от кралската армия. Един офицер на име Стендиш.

При това име всичкият смях изчезна от лицето на Серина, както и цветът ѝ.

— Бригъм. — Спомни си за раната на рамото му, раната, за която той твърдо бе отказал да говори. — Стендиш — повтори шепнешком. Виждаше го пред очите си, както преди почти десет години, как замахва към лицето на майка ѝ. — Боже мили, как се е случило? Защо се е случило?

— Знам само, че дуелът се е състоял и че Стендиш е бил убит. Господ да ми е на помощ, но аз съм доволна. Мъжът, когото обичаш, е отмъстил за честта ми и аз никога няма да го забравя.

— Аз също — промълви Серина.

Тази нощ отиде при него. Бе късно, къщата бе притихнала. Тя отвори вратата и го видя, огрян от свещта и луната, седнал пред бюрото да пише писмо. Въздухът, който нахлуваше през отворения прозорец, бе горещ и Бригъм бе само по брич, праметнал небрежно ризата на облегалката на стола.

Мина само миг, преди той да вдигне поглед и да я види, само миг, когато можеше да го наблюдава незабелязано. Ала този миг се запечата в съзнанието ѝ, безценен като целувка.

Светлината падаше върху кожата му и ѝ напомняше за мраморните статуи, за които Кол ѝ бе разправял след пътуването си до Италия. Косата му, гъста и черна, бе вързана назад и леко разрошена, сякаш бе прокарал ръка през нея. Очите му също бяха тъмни и в тях се четеше съсредоточаване и тревога.

Докато стоеше до вратата, сърцето ѝ започна да танцува в гърдите. Това бе мъжът, когото обичаше, човек на действието и верността. Мъж едновременно неспокоен и решителен, дързък и състрадателен. Човек на честта.

Бригъм вдигна очи и я видя. В гората избуха бухал. Звукът се извиси във въздуха и угасна като дух. Той остави перото и стана. Серина затвори вратата зад гърба си. От течението пламъкът на свещта се залюля.

— Серина?

— Имах нужда да те видя насаме.

Бригъм издиша мъчително. Много му струваше да не се втурне към нея и да я притисне към себе си. Тя бе облечена само с една тънка бяла ленена нощница, а косите ѝ се спускаха буйно върху раменете и гърба ѝ.

— Не трябваше да идваш тук така.

— Знам. — Серина облиза устни. — Опитах се да заспя, но не можах. Ти утре заминаваш.

— Да. — Погледът му се смекчи, гласът му също. — Любов моя, трябва ли отново да ти казвам, че ще се върна?

Сълзите заплашваха да избликнат, ала тя ги сдържа. Нямаше да го остави със спомена за една слаба, разплакана жена.

— Не, но аз имах нуждата да ти кажа, че ще те чакам. И че когато се върнеш, ще съм горда да бъда твоя жена.

За момент той не каза нищо, само я гледаше, сякаш се опитваше да разчете лицето ѝ, да се увери, че бе чул правилно. Серина стоеше, сплела ръце. Ала не бе смирена. В очите ѝ гореше огън, главата ѝ бе вдигната. Бригъм се приближи и хвана ръката ѝ.

— Баща ти ли ти заповяда?

— Не, решението е мое, само мое.

Това бе отговорът, който той искаше, отговорът, на който се бе надявал. Нежно целуна пръстите ѝ.

— Аз ще те направя щастлива, Рина. Кълна се в честта си.

— Аз ще бъда съпругата, от която имаш нужда. — По някакъв начин, помисли тя в сърцето си. — Кълна се.

Бригъм се наведе и я целуна по челото.

— Ти си съпругата, от която имам нужда, любов моя. — Направи крачка назад и свали пръстена с изумруда. — Този пръстен е бил носен от Ленгстънови повече от сто години. Моля те да го пазиш, докато се върна и ти дам друг. — Сложи го на пръста ѝ. Серина несъзнателно стисна юмрук да го задържи. — Веднага щом Господ разреши, ще ти дам друг пръстен и името си.

— О, Бригъм, пази се! — Тя се хвърли в прегръдките му. Никога досега не ѝ се бе случвало толкова трудно да сдържа сълзите си. — Ако те загубя сега, няма да го преживея. Знай, че ако ти си ранен, ранена съм и аз. И се пази.

— Какво е това? — Той със смях я погали по косите, но бе трудно да не усеща как тъничкото ѝ тяло се притиска към неговото. —

Никога не казвай, че се тревожиш за мен, Рина.

— Ще го кажа — прошепна тя в рамото му. — Ако позволиш да те убият, винаги ще те мразя.

— Значи много ще внимавам да остана жив. Върви сега, преди да си ме накарала да се почувствам прекалено жив.

Серина се засмя тихо.

— Мисля, че вече съм го сторила, милорд. — Размърда се игриво, за да докаже, че между тях няма тайни. Трябваше само да се повдигне на пръсти, за да се намести безпогрешно срещу него. Страст срещу страст. — Това, че си близо до мен ли прави това с теб?

— Прекалено често — засмя се Бригъм напрегнато, като се мъчеше да се пребори с опиянението от нейния аромат, от тялото ѝ.

— Радвам се. — Тя вдигна глава и го погледна закачливо. — Много се радвам.

Това го накара отново да се разсмее.

— Ти разцъфна пред очите ми, Рина. Под ръцете ми. — Целуна я нежно, въпреки че устните ѝ го изкушаваха. — Чудя се дали една жена може да даде на мъжа по-ценен подарък.

— Тази нощ бих ти дала друг подарък. — Привлече главата му и целувката ѝ не бе толкова нежна. — Бих споделила леглото ти, Бриг, любовта ти и съня ти. Не — прошепна в устните му, преди да бе възразил. — Не ми казвай защо не бива, само ми покажи защо трябва. — Плъзна длани нагоре по гърба му, вплете ги в косите му, а устните ѝ неспокойно се движеха върху неговите. — Люби ме, Бригъм. Люби ме така, че да живея с това през всичките празни дни, които ме очакват.

Той не можеше да ѝ откаже. Не можеше повече да отказва и на себе си. Тялото ѝ трепереше срещу неговото, вече не от страх, вече не от съмнения, а само от желание. С приглушен стон я грабна на ръце. На разсъмване щеше да замине. Между тогава и сега можеше да подари на нея и на себе си няколко прекрасни часа.

Тялото ѝ бе прохладно, меко, податливо, очите ѝ ярки и горещи като блясъка на изумруда, преминал от неговия на нейния пръст. Тя бе обвила ръце около врата му, докато я полагаше на леглото, така че и Бригъм легна с нея и, обхванал с длани лицето ѝ, започна да люби устните ѝ.

Струваше ѝ се, че би могла да се отнесе само от тази сладост. Бе като облак, нежна и призрачна. Устните му отново и отново срещаша

нейните в бавен сладостен танц и тялото ѝ олекна. Още един менует, помисли Серина. Елегантен, хармоничен и красив. С въздишка усети как той смъкна нощницата ѝ и го чу как рязко пое въздух, като откри, че под нея няма нищо.

— Толкова си прекрасна. — Докосна устни до пулса на шията ѝ. — Тук — прошепна и погали гърдите ѝ с върховете на пръстите си. — Тук. — И отново, докато умелите му ръце се плъзгаха по нея. — Тук.

Усети замайване, замайване и удоволствие.

— Затова ли се влюби в мен, сесънек? Заради тялото ми?

Бригъм се отдръпна дотолкова, че бавно, внимателно да я разгледа.

— То имаше голямо влияние.

Тя се изчерви, засмя се и го ощипа. После смехът ѝ премина в стон, когато той наведе глава и погъделичка с език втвърдяващото се зърно.

— Обичам всичко в теб, Серина. Характера ти, ума ти, сърцето ти и, о, да... — Зъбите му се затвориха. — И тялото ти.

— Покажи ми — прошепна тя задъхано.

Бригъм ѝ показа — с нежност, с плам, със самообладание и с безумие. Всяко чувство, което бяха споделяли стана част от тази безкрайна любовна нощ. Имаше и нови начини. Той я водеше, наслаждавайки се на желанието, с което Серина учеше, на страстта, която тя даваше и получаваше. В нея нямаше никакъв свян. Дойде при него с такова доверие, че само това бе достатъчно да го докара до края.

Никакъв ветреца не появяваше през прозореца. Високо над хълмовете се разнесе тътен на гръмотевица. По-близо, в гората, избуха бухал. Тържествуващият му вик се сля с писъка на неговата жертва. Свещта премигна и се стече.

Не усещаха нищо друго, освен себе си, нищо, освен света, който създаваха върху мекия дюшек.

Серина го правеше слаб, после силен. Караше го да се смее, а след това да стене. В един момент бе задъхан, задоволен, в следващия — нямаше търпение да я погълне като умиращ от глад.

В най-дълбоките часове на нощта заспаха за малко, само за да се събудят с наново надигнало се желание.

Нямаше част от нея, която Бригъм да не можеше да накара да боли или да трепери. Тя чуваше само песента на кожата си, където той

я докосваше. Тялото ѝ натежа от удоволствие, което се надигаше и надигаше, докато се стовари върху нея като гръмотевицата над далечните планини. След това бе лека, безтегловна, плъзгаше се по него като фантазия. През нея струеше енергия.

Серина се изправи над него. Косите ѝ бяха посребрени от залязващата луна, влажната ѝ кожа блестеше, лицето ѝ бе побледняло от изтощението, което още не чувстваше. Прие го в себе си и изви гръб, когато през нея се разнесе трескаво удоволствие. Страстта кипеше под кожата ѝ, бедрата ѝ бързо се движеха. Простена името му и объркано плъзна длани нагоре по тялото си, по треперещия си корем, до гърдите си и после обратно надолу, докато срещнаха неговите.

Най-после се отпусна безсилна и задъхана в ръцете му.

— Чудя се — обади се, когато отново можеше да говори, — дали винаги е така. Това ме кара да разбера как човек може да убие от любов.

— От любов. — Бригъм се размърда, за да я прегърне по-здраво. — Не е винаги така. За мен само с теб е така.

Тя обърна глава, за да види лицето му. Светлината почти бе угаснала в този час на нощта, преди денят да си пробие път.

— Наистина ли?

Той поднесе съединените им ръце към устните си.

— Наистина.

Серина се усмихна доволно:

— Ако си вземеш любовница, след като се оженим, ще я убия. После теб. Ала теб ще те убия по-ужасно.

Бригъм се засмя и бързо захапа долната ѝ устна.

— Вярвам го. Дори да се изкушавах, ти така ме изтощаваш, че нямам сили за любовница.

— Ако вярвах, че се изкушавах, щях да се погрижа да не можеш да имаш никаква любовница. — Плъзна многозначително ръка по бедрото му.

Той отново се засмя, но видя изражението ѝ и вдигна вежди:

— За Бога, мисля, че наистина можеш да го направиш. Трябва ли да ти напомня, че и твоето удоволствие... Ще приключи?

— Жертвата ще е голяма. — Прокара пръсти по него и с удоволствие го усети как потрепери. — Удовлетворението е по-голямо.

— Може би трябва добре да си помисля, преди да взема за жена една ревнива дива котка.

Смехът изчезна от очите ѝ.

— Трябва. Ала ми се струва, че няма да го направиш.

— Няма. За мен има само една жена. — Целуна я отново и я намести удобно на рамото си. — Някой ден ще те заведе в имението Ашбърн, за да ти покажа това, което е мое, което е наше, което ще бъде на нашите деца. Красиво е, Рина, елегантно, извън времето. Вече си те представям в леглото, в което съм роден.

Тя понечи да възрази, но пръстите ѝ напипаха белега на рамото му.

— Значи първото ни дете ще се роди там. — Зарови лице във врата му. — О, Бригъм, искам по-скоро твоето дете в мен.

Потресен и дълбоко трогнат, той отново вдигна лицето ѝ.

— Боже мой, ти ме убиваш. Ако искаш, ще имаме десет деца, пък ако ще да са всичките проклети като майка си.

Това я накара отново да се усмихне.

— Или нахални като баща си. — Отпусна се до него. Времето им бе към края си. Вече се долавяше как мракът се разсейва. Бе имало време за любене. Сега бе дошло времето за истините.

— Бригъм, искам да те попитам нещо.

— В момента можеш да ме питаш каквото искаш.

— Защо се би с онзи английски офицер, Стендиш?

Първо дойде изненадата, после се сети, че Паркинс и госпожа Драмънд не само служат, а и клюкарстват.

— Беше въпрос на чест... Той ме обвини, че играя с фалшиви зарове.

Серина за момент не каза нищо, после се опря на лакът и се взря в лицето му.

— Защо ме лъжеш?

— Не лъжа. Той загуби, после загуби още и реши, че трябва да има друга причина, освен че няма късмет.

— Искаш да ми кажеш, че не си знаел кой е той? Какво значеше той... За мен?

— Знаех кой е. — Бе се надявал да запази тази история в тайна. Тъй като не се бе получило, реши да обясни бързо и да приключи с

въпроса. — Човек би могъл да каже, че го предизвиках да ме обвини, за да се бием на дуел.

Очите ѝ бяха много настойчиви.

— Защо?

— Това също беше въпрос на чест.

Серина затвори очи, после почти благоговейно целуна раната му от меча.

— Благодаря ти.

— Няма нужда от благодарности за убиването на едно зло псе. — Ала изведнъж се напрегна, въпреки че ръката ѝ бе върху бузата му. — Ти знаеше. Затова ли дойде при мен тази нощ, затова ли се съгласи да станеш моя жена?

— Да. — Бригъм понечи да се отдръпне и тя го притисна още по-силно. — Недей. Нека ти кажа всичко. Не от благодарност дойдох, макар да съм ти благодарна. И не по задължение, макар че никога няма да мога да платя дълга си.

— Ти нищо не ми дължиш.

— Всичко — възрази Серина разгорещено. — Когато сънувам сега онази нощ, когато виждам очите на майка си след онова, което той направи с нея, когато я чувам как плачеше, ще знам, че той е мъртъв и че е умрял от твоята ръка. Като знам това, няма нищо, което бих ти отказала.

— Не съм го убил заради твоята благодарност или за да те карам да се чувстваш задължена. — Гласът му бе скован. — Искам да бъдеш моя жена, Серина, възнамерявам да те имам, но не защото се чувстваш задължена.

— Знам. — Тя коленичи до него, обви ръце около раменете му и зарови лице във врата му. — Не ти ли казах вече, че дойдох при теб по своя воля? Можеш ли да се съмняваш след това, което споделихме? — Притисна устни към кожата му, после ги плъзна към неговите. — Когато ми казаха за дуела, бях доволна, уплашена, объркана. Тази вечер, когато си легнах в леглото, всичко си дойде на мястото. Въпросът не беше в тази битка, любов моя, не беше в твоето семейство, в твоята майка. Ала всички тези неща те правят това, което си. Той е можел да те убие.

— Имаш лошо мнение за уменията ми да държа меч.

Серина поклати глава и леко се отдръпна. По лицето ѝ Бригъм виждаше, че няма лесно да се измъкне.

— Аз превързах раната ти. Кръвта ти беше върху ръката ми, както кръвта на майка ми през онази нощ преди толкова много години. — Вдигна ръка. — Ти си пролял кръв заради моето семейство. Ще помня това, докато съм жива. Обичах те и преди, Бригъм. Вече бях разбрала, че никога няма да обичам друг. Но тази вечер разбрах, че си оказал на моето семейство такава чест, каквато един мъж оказва на собственото си семейство. Ако ми разрешиш, аз ще окажа чест на твоето семейство.

Той взе протегнатата ѝ ръка и я обърна така, че изумрудът блестеше върху пръста ѝ.

— Оставям ти сърцето си, Серина. Когато се върна, ще ти дам и името си.

Тя разтвори ръце.

— Тази нощ ми дай още веднъж любовта си.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Принц Чарлз стъпи на каменистата шотландска земя през лятото, но не победоносно, както се бяха надявали и той, и мнозина други. Когато слезе на брега на остров Ерискей, Макдоналд от Бойсдейл го посъветва да си отиде у дома. Отговорът му бе лаконичен и многозначителен:

— Аз си дойдох у дома.

От Ерискей принцът и седмина други мъже, които бяха плавали с него, замина за сушата. И там якобитите бяха изпълнени повече с тревога, отколкото с ентузиазъм. Подкрепата идваше бавно, ала Чарлз изпрати писма до планинските вождове. Камерън от Локийл бе между тях и макар че даде подкрепата си неохотно и може би с натежало сърце, все пак я даде.

И така на деветнадесети август хиляда седемстотин четиридесет и пета, пред около деветстотин верни мъже, знамето бе издигнато в Глефинън. Бащата на Чарлз бе провъзгласен за Джеймз Осми на Шотландия и Джеймз Трети на Англия, а младия принц — за регент.

Малката войска пое на изток, като набираше сили. Клановете се вдигаха, даваха се клетви, мъжете се прощаваха със своите жени и се присъединяваха към отряда.

Пътуванията на Бригъм през Шотландия с Иън и Кол му бяха помогнали да опознае тази страна. Напредваха бързо, и то точно по един от онези пътища, които бяха построени, за да осуетят шотландския бунт. Като се възползваха от него и от скалистите хълмове, заобиколиха кралските гарнизони във Форт Уилям и Форт Огъстъс.

Духът бе висок, а мъжете груби и решителни като своята земя. Както Бригъм си бе представял, бе нужна само енергията и силата на младия принц, за да ги обедини. Когато мислеха за предстоящите битки, хората мислеха не за смъртта, а за победата и за справедливостта, която толкова дълго им е била отказвана.

Някои бяха млади. Бригъм виждаше бъдещето в нетърпеливите им лица, в начина, по който се смееха и гледаха принца, облечен в традиционната носия на планинците и с бяла кокарда на синята си барета — символ на неговата династия.

Други бяха стари и се виждаше миналото, неостаряващата гордост, вече загубените и спечелените битки. Те гледаха на принца с неговата свежа кръв на Стюартите като на здравата спойка, която ще скрепи заедно клановете.

Но млади или стари, нетърпеливи или с натежало сърце, Чарлз ги увличаше със силата на самата си личност. Това бе неговото време и неговото място. Той искаше да победи.

Времето бе хубаво, вятърът топъл. Някои казваха, че сам Бог е благословил начинанието. За момента наистина изглеждаше така. Хората и оръжията, загубени за якобитите, когато „Елизабет“ бе принудена да се върне, бяха забравени. Имаше достатъчно торф за огньовете, а водата от ледените планински потоци бе свежа. Свиреха гайди, пиеше се уиски и нощем спяха със здравия сън на мъже, започнали приключение.

До Бригъм достигна вестта, че кралската армия, предвождана от генерал сър Джон Коуп, се е насочила на север. Бригъм занесе новините направо на принца, докато мъжете събираха лагера и се подготвяха за днешния поход. Видя как пълните, почти момичешки устни трепнаха в съвсем мъжка усмивка.

— Значи най-последно ще се бием.

— Така изглежда, Ваше височество.

Утрото бе топло, меката, прозрачна зора на Шотландия набираше сила. В лагера се носеше миризмата на коне, войници и пушек. Назъбените хълмове бяха смекчени от пролетната зеленина на пирена. В небето се рееше подранил орел.

— Добър ден за бой — отбеляза Чарлз, вгледан в лицето на Бригъм. — Ти би предпочел лорд Джордж да беше с нас.

— Лорд Джордж е отличен командир, Ваше височество.

— Наистина. Ала имаме О'Съливан. — Той посочи към ирландския наемник, който организираше днешния поход.

Бригъм вече имаше някои съмнения. Той не се съмняваше във верността на ирландеца, но чувстваше в него повече плам, отколкото предпазливост. — Щом сме тръгнали на бой, ще се бием.

— Нямам търпение. — Чарлз докосна дръжката на меча си и се огледа наоколо. Изпитваше някакви чувства към тази земя, нещо дълбоко и истинско. Когато станеше крал, щеше да се постарее Шотландия и нейния народ да бъдат възнаградени. — Изминахме дълъг път, Бригъм. Дворът на Луи и всички онези красавици са много далеч оттук.

— Дълъг беше, Ваше височество — съгласи се Бригъм. — Но си струваше.

— Мога да ти кажа, че когато ти замина, някои от онези красавици бяха облени в сълзи. Успя ли да разбиеш някое сърце и в Шотландия?

— Сега за мен има само едно лице, сир, и само едно сърце, което много ще внимавам да не разбия.

Тъмните очи на принца светнаха весело.

— О, изглежда блестящият лорд Ашбърн се е влюбил в някое планинско девойче. Кажете ми, мон ами, хубава ли е тя като сладката Ан-Мари?

Бригъм успя да се усмихне накриво.

— Бих помолил Ваше височество да не прави сравнения, особено пред планинското девойче. Тя има опасен нрав.

— Така ли? — засмя развеселено се Чарлз и направи знак да му доведат коня. — Изгарям от нетърпение да се запозная с нея и да видя каква жена е хванала в капана си най-търсения мъж във френския двор.

Чуваха се гайди, ала войските на Коуп не се виждаха. Говореше се, че се е насочил към Инвернес. Пътят за Единбург бе открит. Трихилядната бунтовническа войска завладя Пърт след кратка, ожесточена битка, после победоносно продължи на юг, като нападна и разгроми два драгунски полка.

Боят възпламени бунтовниците. Най-после действаша, вместо само да приказват, най-после имаше дела, а не само планове. Въоръжени с мечове и гайди, щитове и секири, те бяха като виелица. Оцелелите щяха да разказват истории за безумната им ловкост и дързост, които сами по себе си щяха да са оръжие.

В Пърт към тях се присъедини лорд Джордж Мъри, после заедно с него влязоха в Единбург и го завладяха.

Градът бе в паника. Новините за нападението бяха изпреварили войските на планинците. Носеха се слухове за варвари, канибали и

убийци. Градската стража бе избягала и докато Единбург спеше, дружината на Камерън нападна часовите и взе властта.

По заповед на принца нямаше грабежи и плячкосване. Хората в Единбург получиха справедливост и съчувствие, както подобаваше на поданиците на истинския крал.

Бе минал само месец, откак знамето бе издигнато в Гленфинън и Джеймз бе провъзгласен за крал, а неговият син и регент вече се гласеше да открие кралски двор в Холируд.

Кол бе до Бригъм, когато принцът дойде в Холирудския парк на своя сив кон. Събра се тълпа да го гледа. Следваха ги викове и приветствия, защото хората се радваха на младия мъж с карирано сако и синя барета. Може би той още не бе принцът на Англия, но бе техният принц.

— Чуй ги. — Кол се наведе напред на седлото и се усмихна. — Тук е нашата първа истинска победа, Бригъм. И, за Бога, много е приятно.

Бригъм укроти коня си, докато се провираше през тесните претъпкани улици.

— Бих се заклеял, че той не може да ги поведе към Лондон единствено със слова. Мога само да се надявам, че доставките и хората, които ни трябват, ще пристигнат, преди да е дошъл моментът.

— Днес те може да са десет пъти повече от нас, и въпреки това никога да не изпитаме вкуса на поражението. Ще бъде както в Пърт и, да, в Колтбридж. — Ранният есенен ветреца утихна и Кол се намръщи: — Обаче, за Бога, колко е мръсно тук. На мен ми дай откритите планини и хълмовете. Как може човек да диша, когато няма място да си поеме въздух?

Единбург бе пълен с къщи и магазини, някои все още от пръст и дърво. Каменните постройките се извисяваха като орлови гнезда със своите пет или шест етажа отпред, а отзад с по девет или десет етажа надолу по стръмните склонове.

— По-лошо от Париж — съгласи се Бригъм. От претъпканите улички се носеше смрад, а боклукът затрупваше тротоарите, ала хората, които поздравяваха принца, сякаш не забелязваха всичко това.

Над бедняшките квартали, над мръсотията на сокаците и калта на улиците, се простираше Кралският път. Единбургският замък, величествен, вече прославен от години и история, стоеше на страж в

единия край на тази велика улица. В другия край бе Холируд, където дворецът и абатството се открояваха елегантно на фона на зъберите. Той вече много пъти се бе оказвал сцена на сътресения и страсти. Най-прочутият му и нещастен обитател бе Мери, кралицата на Шотландия. Тя бе живяла тук, в Холирудското абатство се бе омъжила за своя братовчед Хенри Стюарт от Дарнли и той пред очите и бе убил любимия ѝ Рицио в малката столова в нейните покои. Синът ѝ Джеймз се бе родил в замъка, бе преживял тревожно и размирно детство и бе станал крал на Англия и Шотландия.

Тук, в това място на великолепиe и интриги Чарлз, правнукът на Джеймз, щеше да създаде своя двор и отново да съживи Холируд.

Той яздеше към замъка, в който бяха живели неговите предци. Слезе от коня, бавно мина през арката и след малко се появи на прозореца на новото си жилище, за да помахна на приветстващата го тълпа.

Единбург владееше принца, а той владееше Единбург. Отпочинали и жадни за победа, якобитите се срещнаха с кралската армия на изток от град Престънпенз. От едната страна бяха драгуните с червени мундири, от другата планинците, стегнати за бой с карирани полички или с тесни карирани панталони. Бригъм, с кожен щит в едната ръка и меч в другата, бе при Макгрегърови. За момент над полето надвисна призрачна тишина. Само глухият писък на гайдите се разнасяше в мъглата. Като ударите на сърцата на мъжете, помисля Бригъм, мъжете, които бяха готови да умрат. Противниковите знамена се развяваха от утринния ветрец.

Първият залп стресна птиците и те с писък излетяха. Пехотата се сблъска със страховития трясък на мечове и секири. Тук, както по време на похода им на юг, шотландците се биеха като дяволи, сечеха с остриета, налитаха, дори да бяха облени в кръв. И както се бе случило и по-рано, английската пехота не издържа на яростта на планинците. Червеният строй се разколеба и се разкъса.

Кавалерията се понесе напред с яростен тропот на копита и блестящи копия. Бригъм се срещна със своя противник, без да обръща внимание на виковете и ругатните около себе си. Край ухото му изсвири изстрел, ала очите му останаха ледено решителни. Кембъллови биха познали този поглед. Бригъм бе човек, готов да умре, който обаче бе сигурен, че няма да падне.

Димът от топовете и катапултите бе толкова гъст, че мъжете и от двете страни се биеха като в мъгла. Битката се разгорещи и потта се лееше обилно както кръвта и въздухът смъдеше от смесената им миризма. Лешоядите, привлечени от грохота на боя, вече се рееха над бойното поле.

Докато си проправяше път през остатъците от английските редици, Бригъм виждаше белите кокарди на якобитите и карираните наметала на Макгрегърови, Довалдови, Камерънови. Край него падаха жертви на щикове или мечове, отново и отново земята избухваше от ударите на катапултите и се разпиляваха камъни, пръст и смъртоносен метал. Някои воители падаха с вик, други умираха мълчаливо.

За десет минути битката свърши. Драгуните потърсиха спасение в бягството и се впуснаха към околните хълмове на коне или спешени. Кръвта аленееше по хилавата трева и върху скалите. По земята бяха разпръснати телата на убитите и ранените. Този ден гайдите свиреха победоносно и знамето на Стюартите се развяваше гордо.

— Защо седим сврени в Единбург, когато трябва да вървим към Лондон? — попита Кол, когато влезе в двора на Холируд, увит в наметалото си да го пази от мразовития вечерен въздух.

Като никога Бригъм бе съгласен с неговото нетърпение. Вече почти от три седмици бяха в новосъздадения двор на Чарлз. Самият двор бе бляскав, с приеми и съвети в двореца, но принцът не бе забравил своите бойци и делеше времето си между Холируд и лагера в Дъдингстъв. Бойният дух бе висок, въпреки че мнозина споделяха чувствата на Кол.

Баловете и приеми можеха да почакаат.

— Победата в Престънпенз ни спечели допълнителна подкрепа. — Бригъм отметна пелерината си назад, като се наслаждаваше на влажния вечерен вятър. — Не вярвам да се бавим дълго тук.

— Съвети! — изсумтя Кол. — Всеки божи ден съвети. Ако тук има някакви проблеми, момчето ми, те са между лорд Джордж и О'Съливан. Обзалагам се, че ако единият каже, че нещо е бяло, другият ще се закълне, че е черно.

— Знам. — Бригъм се безпокоеше не по-малко от него за това. — Честно казано, Кол, О'Съливан ме тревожи. Предпочитам командирът да е малко по-твърд, да се интересува от пораженията по-малко, отколкото от крайната победа.

— Няма да постигнем нито поражения, нито победи, ако си губим времето в двора.

Бригъм се усмихна, ала се вгледа в спускащата се нощ.

— Липсват ти планините и жена ти, Кол.

— Да. Няма и два месеца, откак напуснахме Гленроу, обаче прекарахме много малко време заедно. А сега, когато чакаме и дете, се тревожа.

— Човек има право да се тревожи за хората, които обича.

— Много от мъжете, които са с нас, знаят, че след като започне походът, може да мине и година, преди отново да видят своите домове и семействата си. — Тъй като не искаше да изпада в мрачно настроение, Кол тупна Бригъм по рамото. — Тук поне ти имаш на какво да се радваш. Жените са много хубави. Чудя ти се защо не си избереш някое моме. Обзалагам се, че си разбил поне десетина сърца с безразличието си през последните няколко месеца.

— Може да се каже, че имам нещо наум. — Някоя, помисли Бригъм. Единствената. — Какво ще кажеш да пресушим една бутилка и да изиграем по една игра? — Кол кимна и двамата тръгнаха през двора.

Бригъм забеляза жената, която излезе от сенките на сводовете, но очите му се плъзнаха по нея и отминаха без интерес. Направи само три крачки и спря. Обърна се бавно да я погледне. Светлината бързо избледняваше и той видя само, че бе висока и много тънка. Главата и раменете ѝ бяха скрити под карирано шотландско наметало. Можеше да е прислужница или някоя от дамите в двора, излязла да вземе малко въздух. Защо обаче една непозната трябваше толкова силно да му напомня за неговата порцеланова пастирка?

И макар че не можеше да види лицето ѝ, бе сигурен, че и тя го гледа също толкова настойчиво.

Внезапното привличане бе съвсем неочаквано. Раздразнен от себе си, Бригъм се обърна и продължи, ала нещо съвсем необяснимо го накара да спре и отново да се обърне. Тя бе все още там, сплела ръце, вдигнала високо глава.

— Какво, по дяволите, ти става? — Кол спря и също се обърна. Като забеляза фигурата под свода, се засмя: — Е, ако това е всичко, не вярвам сега да искаш да играеш с мен на зарове.

— Не, аз... — Бригъм замълча, защото жената вдигна ръце и отметна плаща от главата си. Последните слънчеви лъчи паднаха върху косата ѝ и тя заблестя като залеза. — Серина? — Вторачи се невярващо в нея. Тя пристъпи към него и той видя усмихнатото ѝ лице. Бригъм се втурна през двора и преди да бе успяла да произнесе името му, я грабна в прегръдките си и я завъртя.

— Такава, значи, била работата — измърмори Кол, като видя как приятелят му привлече сестра му за дълга опустошителна целувка.

— Какво правиш тук? Как дойде? — После Бригъм отново я целуна и погълна отговора ѝ.

— Дай път, човече. — Кол измъкна Серина от прегръдките на Бригъм, целуна я силно и я остави да стъпи на краката си. — Какво правиш в Единбург и къде е Меги?

— Тук е. — Задъхана, Серина отново се озова притисната към Бригъм. — И майка, и Гуен, и Малкълм. — Протегна ръка и сестрински дръпна Кол за брадата. — Принцът ни покани в двора. Пристигнахме преди почти един час, но не знаехме къде да ви намерим.

— Меги е тук? Добре ли е? Къде е? — С присъщото си нетърпение Кол се обърна и хукна сам да провери.

— Бригъм...

— Не казвай нищо. — Той прокара пръсти през косите ѝ, като се наслаждаваше на усещането, на аромата. — Не казвай нищо — повтори и наведе глава.

Държа я така, притиснал устни към устните ѝ, тяло към тялото ѝ, докато сенките се сгъстиха. Седмиците на раздяла се стопиха. Ръцете му нетърпеливо се плъзнаха по гърба ѝ, по бедрата ѝ, нагоре към лицето ѝ, докато устните му, пламнали от желание, я караха да стене и да се притиска към него.

— Красива си, всеки път си все по-красива, Серина. Един мъж може да умре от това, че му липсваш.

— Всеки ден мислех за теб и се молех. Когато чухме за битките, едва не полудях, докато чаках писмата ти, за да разбера, че си жив и здрав. — Най-после се отдръпна да го погледне. Тъй като двамата е Кол бяха дошли от военния лагер, Бригъм още не се бе преоблякъл в дворцовите си дрехи. С известно облекчение Серина забеляза, че това бе същият мъж, който бе тръгнал от Гленроу преди почти три месеца.

— Страхувах се, че по някакъв начин ще се промениш, като си тук. — Тя облиза устни и огледа сградите. Никога не бе виждала нищо по-великолепно от този дворец с неговите кули и камбанарии, със светлините, блещукащи зад високите прозорци. — Всичко тук е толкова хубаво. Дворецът, абатството.

— Където и да съм, нищо между нас не се променя, Серина.

Тя отново го прегърна и отпусна глава на рамото му.

— Страхувах се, че ще се промени. Всеки ден се молах да си жив и здрав. И всеки ден се молах да не потърсиш утеха в прегръдките на някоя друга жена. Той се засмя и целуна косите ѝ.

— Няма да те питам за кое си се молила по-пламенно. Любов моя, няма никоя друга. Не може да има никоя друга. Тази вечер аз ще намеря в прегръдките ти не само утеха.

Серина се усмихна и плъзна устни към бузата му.

— Де да можеше. Честно казано, освен да те намеря жив и здрав, следващото ми най-голямо желание беше да прекарам една нощ в любов с теб.

— Значи трябва да постарая и двете ти желания да се сбъднат.

Тя отново го целуна и се позасмя: — Ще спя в една стая с Гуен. Няма да е прилично, ми лорд, да дойдеш в моето легло, както и аз да тръгна по коридорите да търся твоята стая.

— Тази нощ ти ще спиш в моята стая като моя жена. Серина отвори изненадано уста и се измъкна от прегръдките му.

— Това е невъзможно.

— Много е възможно. И ще стане. — Без да ѝ даде възможност да отговори, я повлече през арката.

Принцът бе в своите покои и се подготвяше за приема тази вечер. Въпреки че молбата на Бригъм да го приеме в този час го изненада, той се съгласи.

— Ваше височество — поклони се Бригъм, като влезе в гостната на Чарлз.

— Добър вечер, Бригъм. Мадам — обърна се той към Серина, която се наведе в реверанс. Би убила Бригъм, помисли си тя, задето я домъкна пред принца, без дори да я остави да се измие от прахта от пътя и да се срещне. — Вие трябва да сте госпожица Макгрегър. — Чарлз я вдигна на крака и ѝ целуна ръка. — Разбирам защо лорд Ашбърн вече не забелязва дамите в двора.

— Ваше височество, много мило от ваша страна, че позволихте на мен и на моето семейство да дойдем.

— Аз съм много задължен на Макгрегърови. Те поддържаха баща ми, поддържат и мен. Такава вярност е безценна. Няма ли да седнете? — Принцът ѝ предложи стол.

Серина никога не бе виждала такава стая. Високият таван бе украсен с къдрици и гроздове от плодове и цветя, а от средата му висеше полилей. По стените имаше фрески, изобразяващи бойните победи на Стюартови. В камината близо до стола ѝ пращеше огън. От клавиатура в центъра на стаята се лееше музика. — Сир, искам да ви помоля за една услуга. Чарлз седна и посочи на Бригъм един стол.

— Сигурен съм, че ти дължа повече от една услуга. — Няма отплата за верността, Ваше височество. Очите на Чарлз се смекчиха. Серина разбра защо го наричаха Красивия принц — заради лицето и фигурата му, заради сърцето му.

— Не, ала може да има благодарност. За какво искаш да ме помолиш?

— Бих искал да се оженя за госпожица Макгрегър. Чарлз се усмихна широко и забарабани с пръсти по облегалката на фотьойла.

— Това вече го подозирах. Да ви кажа ли, госпожице Макгрегър, че в Париж лорд Ашбърн беше много щедър към дамите в двора? В Холируд се прояви като по-голям егоист.

Ръцете на Серина останаха целомъдрено сплетени в скута ѝ.

— Вярвам, че лорд Ашбърн е мъдър воин, сър. Той поне донякъде познава необуздания и ужасен характер на клана Макгрегърови.

Силно развеселен, Чарлз се разсмя.

— Е, пожелавам ви всичко най-хубаво. Може би ще искате да се ожените тук, в двора.

— Да, сир, и то тази вечер — отвърна Бригъм. Русите вежди на Чарлз се вдигнаха.

— Тази вечер ли, Бригъм? Такова бързане е... — Погледна отново към Серина. Светлината на огнището играеше изкусително в косите ѝ. — Разбираемо — реши той. — Имате ли разрешението на Макгрегър?

— Да, сир.

— Добре тогава. И двамата ли сте католици? — Те кимнаха и принцът се замисли. — В абатството ще бъде подходящо. Би трябвало да има църковен обряд и така нататък, но мисля, че ако човек не може да се справи с такива неща, той едва ли може да се надява да спечели трона. — Изправи се и Бригъм и Серина също станаха. — Тази вечер ще ви оженя.

Бледа и съвсем несигурна, че не сънува, Серина намери родителите си в тяхната стая.

— Серина... — въздъхна Фиона, като видя, че дъщеря ѝ още не бе сменила пътния си костюм. — Трябва да се преоблечеш. Дворът на принца не е място за кални ботуши и изпоцапани поли.

— Мамо, аз ще се омъжвам.

— По дяволите, момиче! — Иън целуна разрошените ѝ коси. — Ние знаем това.

— Тази вечер.

— Тази вечер?! — Фиона стана от стола си. — Но как...

— Бригъм отиде при принца. Взе ме, ето така. — Серина разпери окалялата си пола, като знаеше, че майка ѝ ще разбере чувствата ѝ.

— Разбирам — промълви Фиона.

— И той тогава... — Тя погледна от майка си към баща си, после обратно. — Мамо...

— Ти искаш ли да се омъжиш за него?

Серина се поколеба, почувствала как старите съмнения се надигат в душата ѝ. Инстинктивно вдигна ръка към гърдите си. На тежка верига под роклята ѝ висеше изумрудът, който Бригъм ѝ бе дал.

— Да — успя само да каже. — Обаче всичко стана толкова бързо. — Той отново щеше да тръгне, помисли тя, Да замине, за да се бие. — Да — повтори по-твърдо. — Нищо не искам повече, отколкото да му принадлежа. Фиона обви ръка около раменете ѝ.

— Значи ще имаме много работа. Иън, остави ни, моля те, и изпрати един слуга да повика Меги и Гуен.

— Изхвърляш ли ме, милейди?

Фиона протегна ръка към него, а Серина хвана другата му ръка.

— Боя се, че никак няма да ти хареса женската работа, която ще трябва да се свърши през следващите няколко часа.

— Да, с удоволствие ще изляза. — Той спря за момент и привлече дъщеря си към себе си. — Ти винаги си ме карала да се

гордея с теб. Тази вечер ще те дам на друг мъж и ти ще приемеш неговото име. Ала ти винаги ще бъдеш Макгрегър. — Целуна я. — Кралски е нашият род, Серина, и справедлив.

Серина нямаше време за мислене и определено нямаше време да се задълбава в грандиозността на стъпката, която щеше да предприеме, преди нощта да бе изтекла. Слугите тичаха напред-назад с кани топла вода, която Фиона ароматизираше за банята на дъщеря си. Гуен и Меги бърбеха, докато преправяха роклята, която Серина щеше да носи на сватбата си.

— Романтично е — въздъхна Гуен и огледа критично своите шевове.

— Това е лудост. — Меги хвърли един поглед към паравана, зад който се потеше Серина. — Рина трябва да е направила някаква силна магия, за да накара Бригъм да се разбърза толкова. Той може и да не е толкова задръстен, колкото ми се струваше.

— Само си представи. — Гуен внимателно премести нежния млечнобял атлаз. — Да отиде при принца. Така и не успяхме да разопаковаме багажа след пътуването, и ето вече преправяме балната рокля на мама за сватбата на Серина.

Меги седна и опря ръка на корема си. Бебето, което носеше, нощем винаги ставаше по-палаво. Разопаковането трябваше да почака, помисли си, както и тя и Кол трябваше да почакаат, докато истински се срещнат. Потуши смеха си, като си спомни как ги прекъснаха точно в момента, когато се преоткриваха. Погледна към Серина, която излезе, увита в кърпи и с капеща коса.

— Роклята ще стане много красива — увери я Меги и преглътна сълзите си, като си спомни за своята сватба. — И ти също.

— До камината — нареди Фиона, въоръжена с четка. Знаеше, че треперенето няма нищо общо със студа и започна да успокоява дъщеря си, докато изсушаваше косата ѝ. — За жената сватбата е един от най-прекрасните моменти. След години, когато погледнеш назад, това, което сега ти се струва сън, ще бъде много ясно.

— Трябва ли толкова да се страхувам?

Фиона се протегна през рамото на Серина и хвана ръката ѝ.

— Винаги съм мислила, че колкото повече обича една жена, толкова повече се страхува.

Серина се засмя слабо.

— Значи трябва да го обичам повече, отколкото си представям.

— Не бих могла да си пожелаая по-добър мъж за теб, Рина. Когато битката свърши, вие ще живеете щастливо заедно.

— В Англия — успя да произнесе Серина.

Фиона започна да я разресва, както бе правила толкова пъти преди това. Мислеше си, че това малко удоволствие скоро ще свърши и ръцете ѝ бяха нежни.

— Когато се омъжих за баща ти, аз напуснах своето семейство и своя дом. Бях израснала със звука на морето, с аромата му. Като момиче обичах да се катеря по скалите и да гледам как вълните се разбиват под мен. Горите на Гленроу ми бяха непознати и ме плашеха. Не бях сигурна, че ще преживея да съм далеч от всичко, което познавах и обичах.

— И как успя?

— Като обичах баща ти повече.

Нагласиха косите ѝ разпуснати, така че да струят по гърба ѝ като светлината на свещите. Корсажът на роклята ѝ бе прилепнал и обгръщаше гърдите ѝ, оставяйки ги да се издигат меко над перлената огърлица. Ръкавите горе бяха бухнали, а към китките се стесняваха. Върху полата, където се разширяваше върху обръчите и фустите, блестяха перли. На кръста ѝ имаше венец от бледорозови диви рози. С разтуптяно сърце Серина пристъпи в абатството.

Това бе място на легенди, на радости и отчаяния, на чудеса. Тук тя щеше да се омъжи.

Той я чакаше. В примигващата светлина на фенерите и свещите Серина се приближи към него. Винаги бе мислила, че бе най-елегантен в черно, но никога не го бе виждала да изглежда по-красив. Сребърните копчета блестяха и придаваха пищност на строго скроеното му сако. За пръв път, откак го познаваше, бе с перука. Мекият бял цвят правеше лицето му по-романтично и царствено контрастираше с тъмносивите му очи.

Не видя принца, нито църквата, препълнена с лордове и дами, които бяха дошли да гледат церемонията. Виждаше само Бригъм.

Когато ръката ѝ докосна неговата, спря да трепери. Двамата заедно се обърнаха към свещеника и се врекоха един на друг.

Часовникът удари полунощ.

Принцът бе решил, че една сватба, колкото и набързо да е направена, заслужава да бъде отпразнувана. Минути след като се превърна в лейди Ашбърн, Серина бе отведена в картинната галерия на двореца, където Чарлз бе дал първия си голям бал в нощта, в която бе превзел града.

Дългата и широка стая вече бе изпълнена с музика. Целуваха я и я поздравяваха непознати, дамите ѝ завиждаха, мъжете я оглеждаха. Главата ѝ се още въртеше от първия път, когато ѝ дадоха чаша шампанско. Тя отпи и почувства как мехурчетата оципаха езика ѝ.

Използвайки привилегиите си, Чарлз я покани на танц.

— Вие сте прекрасна младоженка, лейди Ашбърн. Лейди Ашбърн!

— Благодаря ви. Ваше височество. Как мога да ви се отблагодаря, че направихте това възможно?

— Аз много ценя вашия съпруг, милейди, и като воин, и като приятел.

Нейният съпруг...

— Можете да разчитате на неговата вярност, сър, както и на моята, и като Ленгстън, и като Макгрегър.

След края на танца я покани Бригъм, като пренебрегна възмущението на другите, които искаха да танцуват с младоженката.

— Забавляваш ли се, любов моя?

— Да. — Глупаво бе да се смущава, помисли Серина, ала усети как се изчервява, докато му се усмихваше. Той изглеждаше различен с перуката и с диамантите. Съвсем не като мъжа, който би я метнал през рамо и би я заплашил, че ще я хвърли в езерото. Изглеждаше блестящ като самия принц. И почти толкова непознат. — Красива зала.

— Виждаш ли портретите? — попита Бригъм и нежно я поведе под ръка да ги разгледа. — Те са осемдесет и девет, всичките на шотландски крале. Чувал съм че са поръчани от Чарлз Втори, въпреки че той никога не е влизал в Холируд след Реставрацията.

Тя знаеше своята история, но се опита да покаже някакъв интерес.

— Да. Това е Робърт де Брус, неудържим боец и обичан крал.

— Би трябвало да се сетя, че една жена, начетена като теб, ще познава историята и политиката на своята страна. — Наведе се близо до ухото ѝ. — А какво знаеш за военната стратегия?

— За военната стратегия ли?

— А, значи все пак има нещо, на което мога да те науча. — Преди да има време да отговори, Бригъм я измъкна грубо през вратата. Едва успя да изпищи приглушено, и той я грабна на ръце и се втурна по коридора.

— Какво правиш? Пак си полудял.

— Бягам. — Музиката зад тях заглъхна и Бригъм забави крачка. — И полудях от момента, в който ти влезе в абатството. Остави ги да танцуват и да пият. Аз ще отнеса жена си в леглото.

Изкачи едно стълбище, без дори да си прави труда да кимне на един слуга, който с разширени от учудване очи се отмести с поклон от пътя му. Все още със Серина на ръце, ритна вратата на стаята си, после отново с ритник я затвори зад гърба си и безцеремонно стовари Серина на леглото.

Тя се опита да изглежда възмутена.

— Така ли се отнасяш с жена си, милорд?

— Още не съм и започнал. — Бригъм се обърна да заключи вратата.

— Може би ми се искаше да изтанцувам още един-два танца.

— О, ще танцуваме, бъди спокойна. Отсега до изгрев слънце, че и после.

Серина му се усмихна:

— Има танцуване и танцуване, сесънек.

— Да — имитира я той шеговито. — Нямах предвид менует.

Тя приглади измачканата си пола.

— Какво тогава имаше предвид? — Вдигна вежди, като се чудеше дали Бригъм чува колко бързо и силно бие сърцето ѝ. — Гуен мисли, че си романтичен. Съмнявам се дали ще продължи да мисли така, като ѝ кажа как си ме хвърлил на леглото като торба с картофи.

— Романтика ли? — Той запали свещите край леглото. — Това ли искаш, Рина?

Тя размърда почти голото си рамо:

— Това е, за което Гуен си мечтае.

— Ала не и ти? — Бригъм се засмя, съблече сакото си и го хвърли на един стол. Ако го бе видял, Паркинс щеше да потрепери. — Една жена има право на романтика през първата си брачна нощ. — За нейна изненада коленичи до леглото и свали обувките ѝ. — Нямах

възможност да ти кажа колко беше великолепна, когато стоеше до мен под светлината на фенерите в абатството. Или как, когато те видях там, всичките ми мечти се сбъднаха.

— Аз си помислих, че приличаш на принц — промълви Серина и потрепери, когато той прокара пръсти по стъпалото ѝ.

— Тази нощ аз съм само един мъж, влюбен в жена си. — Докосна устни до глезена ѝ. Уханието от банята ѝ се завъртя изкусително в главата му. — Омагьосан от нея. — Бавно плъзна устни нагоре по прасеца ѝ да усети пулса под коляното. — Покорен от нея.

— Страхувах се. — Тя протегна ръце и го привлече към себе си. — От момента, в който влязох в църквата, се страхувах. — Въздъхна, защото Бригъм обсипа с целувки ръба на корсажа ѝ и разгорещи кожата.

— Още ли се боиш? — С уверени пръсти разкопча роклята ѝ и я остави безшумно да се спусне до кръста ѝ.

— Не. Престанах да се боя, когато ти ме грабна и хукна по коридора. — Усмихна се и със също толкова уверени ръце свали жилетката от раменете му. — В този момент разбрах, че отново си моят Бригъм.

— Винаги съм твой, Рина. — Той я положи нежно на леглото и ѝ показа колко са правдиви думите му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Останаха в двореца още три седмици. Нищо не би могло да е толкова хубаво, колкото Холируд на принц Чарлз. Храната бе разкошна, както и музиката, развлеченията хората. Това бе златно и бляскаво време, когато големите зали ехтяха от смях и танци, когато с еднакво увлечение се разиграваха безгрижни игри и любовни истории.

От пялата страна пристигаха елегантни мъже с напудрени перуки и великолепно облечени жени, които флиртуваха с тях. Холируд бе весел и блестящ и през тези седмици Чарлз живееше в него като истински принц. Това бе време и място, което никога не можеше да бъде забравено.

Серина наблюдаваше Бригъм в този свят, за който той бе роден, докато тя, поддържана повече от своята решителност, отколкото от самоувереност, се опитваше да се приспособи към живота на красотата и блясъка.

Трябваше да научи нови правила, нов начин да преживява дните и нощите си. Тук, в първия двор, който украсяваше Шотландия, Серина откри какво значи да е лейди Ашбърн. Имаше слуги, които я обслужваха, независимо дали искаше, или не. Поради положението на Бригъм те получиха великолепна стая, окичена с гоблени и обзаведена с елегантни мебели. За няколко седмици тя се запозна с повече хора, отколкото бе познавала през целия си живот. Много от тях идваха от любопитство, ала много заради своята лоялност.

Животът в двора продължаваше да я притеснява и често да ѝ досажда, но хората, от които се състоеше той, я караха да се чувства горда със своя произход и със съпруга си.

Серина за пръв път доби истинска представа за богатството на Бригъм, когато той ѝ подари изумрудите на Ленгстънови. С помощта на своите връзки в Лондон Бригъм уреди да му ги изпратят от имението Ашбърн и ѝ ги даде по-малко от седмица, след като се бяха врекли един на друг.

Колието бе внушително като името си и блестеше с камъни, зелени като езерата в неговото имение. Към него имаше гривна и обици, от които Меги зяпна. За да ги подчертае, Бригъм бе наел шивачка. Серина се сдоби с рокли от коприна и атлаз, фин лен и нежни дантели. Тя откри какво е да носи диаманти в косите си и кожата ѝ да ухае на най-нежните френски парфюми.

Би се отказала от всичко това, за да прекара една седмица насаме с Бригъм на някоя планинска поляна.

Бе невъзможно да не се наслаждава на великолепието, да не са ѝ поне малко приятни завистливите погледи на дамите, когато влизаше в някоя зала с Бригъм. Серина носеше роклите и скъпоценностите си, правеше си прически и се чувстваше красива. Ала дните минаваха и тя не можеше да се отърси от усещането, че всичко това прилича на сън. Светлините, блясъкът, звънливият смях на дамите, плавните поклони на мъжете, собствените ѝ непосредствени отношения с принца.

Но нощите бяха реални. Серина се вкопчваше в тях, както се вкопчваше в Бригъм в усамотението на брачното им ложе. Знаеше, че това бе временно и че продължението му бе в ръцете на Бога. Бе само въпрос на време Бригъм да замине. Не говореха за това. Нямаше нужда да си казват нещо, което и двамата разбираха. Ако силата на желанието можеше да ѝ го върне жив и здрав, тя щеше да е щастлива.

През нощта можеше свободно да е негова съпруга — със сърцето, ума и тялото си. През деня често се чувстваше като измамница, маскирана в модни дрехи като лейди, докато в сърцето си оставаше планинка, която копнее да запретне пол и да се втурне през есенните гори, обграждащи парка, докато вятърът отскубва листата им и ги запраща в шеметен танц. Вместо това вървеше спокойно с другите жени, докато мъжете провеждаха съвещания или язدهа до лагера.

Тъй като обичаше Бригъм, с цялата си душа и сърце се опитваше да бъде съпругата, която му бе нужна. Отчаяно се стараше да внимава по време на музикалните вечери. Макар да ѝ се струваше абсурдно, никога не се оплакваше, че трябва да се преоблича от сутрешна в обедна рокля, а после във вечерна. Само веднъж, когато бе сигурна, че никой няма да забележи, отиде с Малкълм до конюшните да се порадва на конете.

Завиждаше на по-малкия си брат за свободата да язди диво, ала стискаше зъби и се мъчеше да намери някакво удоволствие в

спокойната благопристойна езда.

— Прави това, прави онова — измърмори Серина, докато крачеше сама из спалнята си. — Не прави това, не прави онова. — Изруга и ритна стола с върха на прекрасната си пантофка в тон с виолетовата утринна рокля. — Човек може да се побърка, докато се опитва да запомни правилата и съвсем да превърти, докато се опитва да живее според тях.

Изсумтя и се отпусна на един стол. Мечтаеше за планинското езеро, за неговото спокойствие. Не искаше просто да гледа отдалеч хълмовете и чукарите, искаше да се изкачи на тях. Искаше своя брич и ботушите си, искаше...

Въздъхна, опря лакти на коленете си и скри лице в дланите си. Такива мисли не подхождаха на лейди Ашбърн, но в момента не се чувстваше лейди Ашбърн. Бе неблагоприятна егоистка, каза си тя. Бригъм ѝ даваше веща, за които много други жени можеха само да примират. Предлагаше ѝ живот, от който само глупачка би се отказала.

И наистина бе глупачка, реши Серина, защото би направила точно това, ако то не означаваше да загуби и Бригъм. Да живее достойно и благоприлично бе малка цена за любовта. Обаче, о, вече поне десетина пъти едва не бе оплескала всичко, а бяха женени само от три седмици.

Чу, че вратата се отваря, скочи като пружина и приглади полата си. Видя, че това бе Бригъм и въздъхна от облекчение. Не би понесла слугите да клюкарстват под стълбите как лейди Ашбърн се муси, опряла лакти на коленете си.

Бригъм я погледна и вдигна вежди. Би могъл да се закълне, че с всеки ден ставаше все по-красива, макар да му се искаше от време на време да я вижда с разпуснати коси, за да може на воля да зарови ръце в тях.

— Мислех, че си отишла на разходка със сестра си и с Меги.

— Тъкмо се гласях. — Несъзнателно вдигна ръка да приглади косата си. Не бе сигурна дали от нервното крачене старателно подредената прическа не се бе развалила. — Не те чаках толкова рано. Свърши ли съветът?

— Да. Изглеждаш възхитително, Рина. Като дива теменужка.

Със смях, който бе наполовина ридание, тя се хвърли в прегръдките му.

— О, Бриг, обичам те, толкова те обичам.

— Какво е това? — прошепна той и зарови лице в шията ѝ. — Плачеш ли?

— Не... Да, мъничко. Просто всеки път, като те видя, те обичам все повече и повече.

— Значи ще гледам по няколко пъти на ден да излизам и да се връщам.

— Не ми се смей.

— Да ти се смея? И да рискувам да ме убиеш? — Вдигна главата ѝ, за да може да я целуне както трябва. — Не, мила моя, няма да ти се смея.

Серина го видя в очите му и разбра, че го бе видяла още в момента, в който Бригъм влезе в стаята. Смелостта, която си бе обещала, се разколеба, ала тя си наложи да е храбра.

— Време е, нали?

Той поднесе ръката ѝ към устните си. — Ела, седни.

— Няма нужда — отвърна Серина твърдо. — Просто ми кажи.

— Тръгваме след няколко дни. Утре ти трябва да заминеш за Гленроу.

Страните ѝ побледняха, но гласът ѝ бе спокоен.

— Бих останала, докато ти заминеш.

— Бих заминал с по-леко сърце, ако знам, че си в безопасност в Гленроу. Пътуването ще е по-дълго заради Меги.

Тя знаеше, че е прав, знаеше, че това е необходимо и се опита да го преглътне.

— Към Лондон ли тръгвате?

— Ако е рекъл Господ.

Серина кимна и отстъпи крачка назад, ала без да пуска ръката му.

— Тази битка е колкото твоя, толкова и моя, два пъти повече сега, след като съм твоя жена. Бих дошла с теб, ако ми разрешиш.

— Не. Мислиш ли, че си представям жена ми да върви след войската? — Погледът, много познатият поглед в очите ѝ го предупреди да смени тактиката. — Семейството ти има нужда от теб, Серина.

А някой интересува ли се от какво имам нужда аз?

Думите бяха на върха на езика ѝ, но тя ги преглътна. Нямахше да му помогне, ако го следваше в битките. Погледна ръката си и я прокле,

задето бе прекалено слаба да държи меч, да го защити, както Бригъм би защитил нея.

— Прав си. Знаем. Ще те чакам.

— Аз ще те взема със себе си. Тук. — Вдигна съединените им ръце към сърцето си. — Искам да те помоля за нещо. Ако работите тръгнат на зло... — Серина поклати глава, ала погледът му спря протестите ѝ. — В стаята ми има едно ковчеже и един сейф. В сейфа има злато и диаманти, достатъчни, за да купят безопасността ти, твоята и на твоето семейство. В ковчежето има нещо по-ценно и аз ще те помоля да го пазиш.

— Какво е то?

Той прокара пръст по брадичката ѝ.

— Ще разбереш, когато го видиш.

— Няма да забравя, но няма да се наложи. Ти ще се върнеш. — Тя се усмихна. — Помни, че си ми обещал да ми покажеш имението Ашбърн.

— Помня.

Серина вдигна ръце и започна да разкопчава корсажа си.

— Какво правиш?

Все още усмихната, тя разтвори дрехата.

— Това, което няма да направя, е да отида на разходка със сестра си. — Развърза атлазените панделки на кръста си. — Неприлично ли е да прелъстя съпруга си по това време?

— Вероятно. — Бригъм се усмихна докато Серина смъкваше сакото от раменете му. — Ала това ще бъде наша тайна.

Правиха любов върху красивата покривка на леглото, под високия балдахин, огрени от струящото през прозорците слънце. Благопристойната утринна рокля лежеше като виолетова купчина. Тя коленичи до него, тъпичка и с играещи върху кожата ѝ светлина, и извади фибите от прическата си. Косата падна върху голите ѝ рамене и гърди като огнево злато. Бригъм протегна ръце, уви кичурите около китките си, сякаш да се окове, и бавно я привлече към себе си.

Телата им се сляха.

И двамата си спомниха планинското езеро и една друга слънчева утрин, изпълнена с любов и страст. Споменът за нея и мисълта за облачното несигурно бъдеще ги доведе нежно един при друг. Безкористно даваха, красиво получаваха.

С въздишка той проникна в нея. Устните им се срещнаха и притиснаха. Дватамата си показаха една нова висота на удоволствието, която може да се достигне само чрез чистотата и страстта на безусловната любов.

Когато походът най-после започна, бе първи ноември. Мнозина, между тях и Бригъм, увещаваха принца да започне настъплението по-рано и да се възползва от предимствата, които им даваше завземането на Единбург. Чарлз обаче продължаваше да се надява на активна подкрепа от Франция. Наистина, бяха пристигнали пари и снаряжение, но не и войски. Силите на Чарлз възлизаха на осем хиляди, от тях три хиляди конници. Той знаеше, че трябва да направи една решителна стъпка и в кратко време да постигне победа или разгром. Както и преди, реши, че най-добрата стратегия е смелата.

Чарлз имаше много високо мнение за своите войски, както и англичаните. Преди няколко месеца биха се присмели на амбициите на младия принц и на сбирщината му от парцаливи планинци. След това той бе връхлетял върху Единбург. Бързите му победи и талантът, с който бе разбил англичаните, караха разтревоженото правителство да свиква все повече и повече войски от Фландрия и да ги изпраща към фелдмаршал Уейд в Нюкасъл.

И въпреки това, когато Стюартите влязоха в Ланкастър под командването на лорд Джордж Мъри, не срещнаха почти никаква съпротива. Ала празненствата, които биха се състояли, бяха помрачени от обезкуражаващия брой на пристигналите английски якобити.

Една студена нощ Бригъм седеше до горящия огън с Уайтсмаут, който бе дошъл от Манчестър да се присъедини към делото. Мъжете се сгряхаха с уиски и се бяха увидели в наметалата си да ги пазят от пронизващия вятър.

— Трябваше да атакуваме силите на Уейд — отбеляза Уайтсмаут и надигна чашата си. — Сега те набързо привикаха Камбърленд, дебелия син на курфюрста, и той напредва през централните графства. Колко сме ние, Бриг? Четири, пет хиляди?

— Най-много. — Бригъм прие подадената му чаша, но само се взря в огъня. — Принца го натискат от две страни Мъри и О'Съливан. Всяко решение се взема след мъчителни спорове. Ако те интересува

истината, Джони, в Единбург ние пропуснахме момента. Може никога да не се върнем.

— Ала ти оставаш?

— Заклел съм се.

Замълчаха, заслушани във вятъра, стенещ над хълмовете.

— Знаеш ли, че някои от шотландците се разпръсват, тихомълком се връщат в своите долини и хълмове?

— Знам.

Този ден Иън и другите вождове се бяха събрали. Искаха да задържат хората си. Бригъм се чудеше дали те или който и да било друг напълно разбираха, че бляскавите победи на малобройната им и зле въоръжена войска бяха спечелени, защото на мъжете не просто бе заповядано да се бият, а защото те се биеха със сърцата си. Когато сърцето бе загубено, загубена щеше да бъде и каузата.

Тръсна глава и насочи мислите си към по-практични неща.

— Утре стигаме до Дърби. Ако бързо и добре ударим Лондон, все пак ще можем да видим краля на трона. — Отпи от уискито. Някой засвири скръбна мелодия на гайда. — Още не сме победени. От новините, които носиш, се вижда, че градът е в паника, а курфюрстът се гласи да замине за ХанOVER.

— Дано там да си и остане — измърмори Уайтсмаут. — Боже мой, колко е студено.

— На север вятърът е режещ и сладък като нож.

— Ако имаме късмет, до Нова година ще се върнеш при жена си и нейните планини.

Бригъм отпи, но в сърцето си знаеше, че само късметът няма да е достатъчен.

В Дърби, само на двеста километра от Лондон, Чарлз свика военен съвет. Мъжете се събраха около кръглата маса. Навън на пресекулки валеше сняг и в стаята бе мрачно, и заради мъждивата светлина, и заради лицата на мъжете. Гореше буен огън, ала през пращането му се чуваше свиренето на ледения вятър.

— Джентълмени. — Чарлз протегна тънките си ръце. — Искam съвет от вас, които сте били верни на моя баща. Това, от което имаме нужда, е храброст и единство.

Тъмните му очи обходиха залата, като за кратко светваха към всеки от мъжете. Там бе Мъри и мъжът, когото Мъри приемаше като

трън в окото си, О'Съливан. Бригъм наблюдаваше мълчаливо. Принцът продължи да говори:

— Знаем, че три правителствени армии заплашват да се насочат към нас, а духът на нашите хора пада. Нашият ход със сигурност е атака, бърза атака към столицата — сега, докато още помним победите си.

— Ваше височество. — Мъри изчака да получи разрешение да говори. — Съветът, който мога да дам, е предпазливост. Ние сме зле въоръжени и ни превъзхождат по брой. Ако се оттеглим в планините и използваме зимата, за да планираме нов поход през пролетта, можем да съберем отново хората, които вече сме загубили, и да получим свежи подкрепления от Франция.

— Такъв план е план на отчаянието — възрази Чарлз. — Ако отстъпим, не виждам нищо, освен разрушения и поражения.

— Да се оттеглим — поправи го Мъри и други гласове го подкрепиха. — Нашият бунт е млад, но не бива да бъде импулсивен.

Чарлз слушаше как мъжете един след друг повтарят съображенията на Мъри. За момент затвори очи. Благоразумие, търпение, предпазливост. Само О'Съливан настояваше за атака, като в опитите си да разколебае принца използваше ласкателства и невъздържани обещания.

Изведнъж Чарлз скочи от стола и разпиля натрупаните пред него карти и документи.

— А ти какво мислиш? — обърна се той към Бригъм.

Бригъм знаеше, че от военна гледна точка съветът на Мъри е правилен. Ала си спомняше собствените си мисли, когато седеше до огъня с Уайтсмаут. Ако сега се оттегля, сърцето на бунта щеше да се загуби. Като никога, може би за пръв и последен път, бе съгласен с О'Съливан.

— С всичкото ми уважение, Ваше височество, ако аз трябваше да решавам, на разсъмване щях да тръгна към Лондон, за да уловя момента.

— Сърцето казва да се бием, Ваше височество — вметна един от съветниците, сякаш произнасяше на глас мислите на Бригъм. — Но в една война човек трябва да слуша и главата си. Ако тръгнем към Лондон както сме сега, загубите ни ще са неизмерими.

— Или триумфът ни голям — прекъсна го разгорещено Чарлз. — Да не сме жени, които покриват главите си при първия сняг или мислят само как да си стоплят краката до камината? Оттегляне, отстъпление. — Обърна се вбесено към Мъри. — Това е едно и също. Чудя се дали нямаш намерение да ме предадеш.

— Имам намерение единствено да видя как вие и вашата кауза ще победят — отвърна тихо Мъри. — Вие сте принц, сир. Аз съм само войник и трябва да говоря като човек, който познава своите войски и знае как се води война.

Спорът продължаваше, ала дълго преди да бе свършил, Бригъм знаеше до какво ще се стигне. Принцът винаги бе нерешителен, когато между съветниците му възникнеха разногласия и бе принуден да вземе под внимание съветите на Мъри за предпазливост. На шести декември бе прието решение за отстъпление.

Пътят обратно към Шотландия бе дълъг, а хората обезкуражени. Точно от това се бе страхувал Бригъм. Когато бе спряно буйното, агресивно настъпление, което миналото лято бе дало на клановете такава сила, в бунта вече нямаше сърце. Хората можеше и още да говорят за ново настъпление следващата година, но тайно в сърцата си всички се надяваха, че няма отново да тръгнат на юг.

Оттеглиха се отвъд границата на Шотландия и превзеха Глазгоу, макар че градът бе открито враждебен към тях. Войниците, ядосани и разочаровани, можеха през този коледен ден да се отдадат на грабене и плячкосване, ако хладнокръвният и милостив Камерън от Локийл не ги бе разубедил.

Стърлинг се предаде точно когато от Франция пристигнаха войници, припаси и амуниции. Започваше да изглежда, че е било взето правилното решение, ала и да вярваше сега Чарлз, че лорд Джордж е бил прав, никога не говореше за това.

Войската на принца отново нарастваше, още кланове се присъединяваха към него и му предлагаха сърцата си, мечовете си и хората си. Но имаше други, като Макензи и Маклойд, Макей и Мънроу, които се наредиха под знамената на курфюрста.

Отново водиха битка, на юг от Стърлинг, и там шотландци се биеха не само срещу англичани, а и срещу шотландци. Отново усетиха вкуса на победата, ала с нея дойде и скръбта, защото Иън Макгрегър падна повален от меча на противника.

Цяла нощ умира бавно. На един воин няма нужда да му се казва кога раните му са смъртоносни. Бригъм го разбра, докато седеше до възрастния мъж, а нощният вятър плющеше в палатката.

Спомни си за Серина и как тя се смееше, когато този огромен мечок я завъртя, както си беше по нощница. Спомни си как бе яздил с Иън през зимния вятър и как двамата си бяха поделили бутилка портвайн до буйния огън. Сега приближаващата смърт сякаш бе изсмукала и силата, и внушителната фигура на Иън и бе останал само един стар слаб мъж. И въпреки това яркочервената му коса блестеше на бледата светлина на фенера.

— Майка ти... — подзе Иън и посегна към ръката на Кол.

— Ще се грижа за нея. — Това бяха двама мъже, които се обичаха прекалено много, за да се преструват, че ще има утре.

— Да. — Дробовете на Иън свиреха като вятър, свистящ през пшенична шума. — Детето... Съжалявам само, че няма да видя детето.

— Той ще носи твоето име — закле се Кол. — Той ще знае кой е бил дядо му.

Пепелявите устни на Иън трепнаха в слаба усмивка.

— Бригъм...

— Тук съм, сър.

Тъй като зрението му угасваше, Иън се съсредоточи върху гласа си.

— Не опитомявай моята дива котка. Тя би умряла от това. Вие с Кол ще се грижите за малките Гуен и Малкълм. Пазете ги.

— Давам ви думата си.

— Меча ми... — Иън се бореше за още една глътка въздух. — Меча ми на Малкълм. Кол, ти си имаш.

— Ще го получи. — Кол се наведе над ръката на баща си. — Татко...

— Бяхме прави да се бием. Няма да е било на вятъра. — Отвори за последен път очи. — Кралски е нашият род, момче. — С мъка успя да се усмихне. — Ние сме Макгрегърови въпреки тях.

Отделени бяха хора, които да отнесат тялото в Гленроу, но Кол отказа да отиде с тях.

— Той би ме накарал да остана с принца — каза на Бригъм, докато стояха навън под мразовитата лапавица. — Защо трябваше да умре тук, когато сме обърнали гръб на Лондон?

— Не е свършило, Кол.

Кол обърна глава. В очите му се четеше печал, ала гореше и гняв.

— Не, за Бога, не е свършило.

Мъжете от клановете се обезсърчаваха, защото ставаше все по-ясно, че нападението срещу Англия бързо се сменя със задържане на вече завоюваното. Зачести дезертърството и бе решено силите да се съсредоточат в Северна Шотландия. Но вождовете продължаваха да се карат, дори след като бунтовниците преминаха ледените води на Форт и се отправиха на север към Грейт Глен. За седем седмици през тази зима Чарлз направи Инвернес своя база. Бездействието отново взе своя данък и стопи броя на наскоро попълнената войска. През тези седмици имаше кратки, случайни, често ожесточени сражения. Якобитите отново победиха и завзеха Форт Огъстъс, тази омразна английска крепост в сърцето на планините, ала мъжете копнееха за решителна победа и за завръщане у дома. Междувременно Камбърленд събираше сили. Изглеждаше, че зимата никога нямаше да свърши.

Серина стоеше пред гроба на баща си. Валеше сняг. Той се бе върнал при тях преди почти един месец и цял Гленроу плака. Нейните сълзи се стичаха свободно, докато тя копнееше за гръмовния му глас, за мечешката му прегръдка и за смеха в очите му.

Искаше ѝ се да се изплаче. Серина предпочиташе гнева пред сълзите, но гневът в нея бе пресъхнал. Имаше само скръб, дълбока, непресекаваща скръб, която разтърсваше сърцето ѝ, както детето, което носеше, разтърсваше утробата ѝ.

Безпомощността, помисли тя, правеше тялото слабо и сърцето чупливо. Колкото и да работеше, колкото и да се гневеше или да обичаше, нищо не можеше да върне баща ѝ или да отнеме глухата болка от очите на майка ѝ. Мъжете се сражават, а жените скърбят.

Затвори очи и подложи лице на щипещия сняг. Трябваше да има повече, нещо повече от чакане и скръб. Вече бе загубила един мъж, когото обичаше. Как щеше да продължи да живее, ако загубеше още един?

Бунтът, помисли Серина разгорещено, за пръв път от седмици насам. Проклетият бунт бе... Бе правилен. Изтри лицето си. Бе правилен и бе справедлив. Ако хората вярват силно, те би трябвало да са готови да се бият и да умрат. Баща ѝ бе казал така и не се бе отрекъл от думите си. Как можеше тя да не последва примера му?

— Толкова ми липсваш — прошепна Серина. — Боя се. Нали разбираш, сега го има и детето. Твоят внук. — Погали леката издутината на корема си. — Не можах да направя нищо, за да те спася, както и не мога да направя нищо, за да предпазя Бригъм или Кол. Искан ми се... О, татко, аз съм бременна, а част от мен все още иска да бях мъж, за да можех да вдигна меч заради вас. — Потърси в джоба си, докато пръстите ѝ напипаха носната кърпичка, която Бригъм ѝ бе дал преди толкова много месеци. Притисна я до бузата си като талисман, който да го доближи до нея.

— Добре ли е той? Дори не знае, че чакаме дете. Би трябвало да отида при него. — Усети как бебето се размърда. — Ала не мога. Аз не мога да го защитя и да се бия за него, но мога да защитавам и да се бия за детето.

— Рина?

Тя се обърна и видя, че Малкълм бе спрял наблизко.

Снегът падаше на парцали между тях, ала Серина виждаше, че устните му треперят, а очите му блестят от сълзи. Безмълвно разтвори ръце.

Държа го прегърнат, докато той плачеше, кой знае как намирайки успокоение в това, да успокоява някой друг. Малкълм се бе държал толкова храбро, бе стоял с изправена глава, бе държал ръката на майка им, докато свещеникът произнасяше последните думи над гроба на баща им. Тогава бе мъж. Сега бе малко момче.

— Мразя англичаните — промълви той сподавено в шала ѝ.

— Знам. Майка казва, че не е християнско да се мрази, но аз мисля, че понякога е време за омраза, както има и време за любов. А понякога е време, скъпи мой, да се отдадем на омразата.

— Той беше непобедим воин.

— Да. — Тя успя да се усмихне и го отдръпна да се вгледа в обляното му в сълзи лице. — Не мислиш ли, Малкълм, че един непобедим воин би предпочел да умре в битка за това, в което вярва?

— Те отстъпиха — отсече горчиво Малкълм и Серина видя в очите му нещо от Кол.

— Да. — Писмото, което бе получила от Бригъм, обясняваше маневрата, неговото разочарование от нея и нарастващите разногласия сред войските. — Аз не разбирам стратегията на генералите, Малкълм,

ала знам, че независимо дали принцът е победител, или победен, никога нищо няма да е същото.

— Искам да отида в Инвернес и да се запиша във войската.

— Малкълм...

— Имам меч на татко — прекъсна я той с потъмнели от страст очи. — Мога да го използвам. Ще го използвам, за да отмъстя за него и за да подкрепя принца. Не съм дете.

Тя го погледна. Малкото момче, което бе плакало в прегръдките ѝ, отново бе мъж. Стигаше до раменете ѝ, но бе стиснал здраво зъби и ръката му се бе обвила около дръжката на камата. Можеше да отиде, осъзна Серина с внезапен страх.

— Да, не си дете и аз съм сигурна, че можеш да вдигнеш татковия меч като мъж. Няма да те спра, ако сърцето ти казва да заминеш, ала ще те помоля да помислиш за майка, за Гуен и за Меги.

— Ти можеш да се грижиш за тях.

— Да, бих се опитала, но с всеки изминал ден детето в мен расте. — Хвана ръката му. Тя бе стегната, студена и изненадващо силна. — И се боя. Не мога да го кажа на майка и на останалите, ала се боя. Когато стана голяма като Меги, как ще мога да ги пазя, ако англичаните дойдат? Аз не искам от теб да не се биеш, Малкълм, нито ти казвам, че си дете. — Но ще те помоля да бъдеш мъж и да се биеш тук.

Разкъсван от противоречиви чувства, той се обърна да погледне отново гроба на баща им. Снегът се стелеше върху него като меко бяло одеяло.

— Татко би искал да остана тук.

През нея се разля чувство на облекчение, ала Серина само докосна рамото му.

— Да. Не е позорно да останеш тук, когато това е правилно.

— Тежко е.

— Знам. — Тя обви ръка около раменете му. — Повярвай ми, Малкълм, знам го. Има някои неща, които можем да направим — промълви Серина, мислейки на глас. — Когато снегът спре. Ако войските на принца са толкова близо, в Инвернес, англичаните няма да са много по-далеч. Ние не можем да се бием в Гленроу, там сме много малко и почти само жени и деца.

— Мислиш, че англичаните ще дойдат тук? — попита той, едновременно нетърпеливо и ужасено.

— Започвам да го вярвам. Нали чухме, че е имало битка в Мой Хол?

— И англичаните са били разбити — напомни й Малкълм.

— Но е много близо. Ако не можем да се отбраняваме, можем да се пазим. Ние с теб ще намерим някое място в планината и ще го подготвим. Храна, запаси, одеяла, оръжие. — Помисли си за сейфа. — Ще го планираме, Малкълм, както планират военните.

— Знам едно място, една пещера.

— Утре ще ме заведеш там.

Бригъм яздеше бързо. Макар че бе почти април, времето оставаше студено и често свирепият вятър отвяваше снега. Той командваше шепа изтощени и гладни мъже. Този разузнавателен отряд бе един от няколкото, изпратени от Инвернес да търсят толкова нужните храна и продоволствия. Една от най-големите им надежди, завладеният от тях вражески кораб, преименуван на „Принц Чарлз“, бе отново превзет от врага и запасите му, от които така отчаяно се нуждаеха, бяха в ръцете на противниците.

Отрядът на Бригъм носеше нещо повече от овес и еленско месо. Носеше новини. Херцог Камбърленд, вторият син на курфюрста, бе в Абърдийн с добре въоръжена и добре нахранена армия, два пъти по-голяма от тяхната. Той бе получил мощно подкрепление от пет хиляди германски войници, които бяха останали в Дорнък и блокираха пътя на юг. Носеха се слухове, че Камбърленд започва настъпление към Инвернес.

Копитата трополяха по все още покрития със сняг път. Мъжете през повечето време язدهа мълчаливо, изнервени от глад и умора. Мечтаеха за храна и сън.

На запад бяха забелязани драгуни. Бригъм подаде бърз сигнал да спре хората си и се огледа в далечината. Драгуните ги превъзхождаха почти два пъти и изглеждаха бодри. Той имаше избор. Можеха да избягат или да се бият. Обърна коня си и погледна мрачно към своите хора.

— Можем да се насочим нагоре по хълмовете и да им избягаме или да се срещнем с тях тук, на пътя, като скалите са зад гърба им.

— Ще се бием. — Един от мъжете докосна меча си. Втори, трети добавиха своя глас. Драгуните вече се бяха впуснали в галоп. Бригъм се усмихна. Това бе отговорът, който искаше.

— Тогава да им покажем на какво приличат хората на краля. — Пришпори коня си и поведе, атаката.

Имаше нещо дивашко и смразяващо кръвта в една атака на планинци. Препускаха, сякаш се носеха към ада, крещяха на келтски и размахваха мечове. Стената се удари в стена и хълмовете отекнаха от яростта им. Мъжете около Бригъм се биеха като дяволи и падаха покосени от стоманата. Снегът се обагри от кръвта им.

Не бе в стила му да позволи на емоциите си да надделеят по време на битка. Тук, след седмици чувство на безпомощност и гняв, той им се отдаде, вряза се като полудял в редицата настъпващи драгуни. Мечът му свистеше, разсичаше бясно плът, докато Бригъм въртеше коня си наляво, надясно, отново наляво.

Иزتласкаха драгуните до скалите, като ги преследваха безмилостно. Седмиците чакане бяха като тумор, който сега се бе показал на повърхността и разяждаше лустрото на цивилизацията.

Когато свършиха, петима якобити бяха мъртви или умираха срещу дванайсет драгуни. Останалите войници от кралския отряд бягаха като зайци през скалите.

— След тях, момчета! — извика един от планинците, ала Бригъм завъртя коня си да спре следващата атака.

— За какво? — Слезе от коня да изчисти меч си в снега. — Направихме, каквото направихме. Сега трябва да се погрижим за нашите. — На крачка от него един мъж простена. Бригъм прибра меч си в ножницата и се приближи към него. — Убитите англичани да бъдат погребани. Нашите убити и ранени да бъдат отнесени в Инвернес.

— Да оставим англичаните на лешоядите.

Бригъм бързо завъртя глава. Студените му очи се впиха в якия шотландец, който се бе обадил.

— Ние не сме животни. Ние погребваме мъртвите, и приятели, и врагове.

Накрая затрупаха убитите англичани с камъни. Земята бе прекалено твърда за гробове.

Когато се насочиха към Инвернес, мъжете все още бяха уморени, все още гладни. Яздеха бавно, натоварени със своите ранени. С всеки изминат километър Бригъм мислеше колко близо бяха драгуните до Гленроу.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Барабаните и тъпаните ехтяха в априлския студ. Армията в Инвернес се подготвяше за бой. Камбърленд бе разположил своя лагер само на двадесет километра.

— Не ми харесва терена. — Мъри отново бе съветник на Чарлз, ала пукнатината, която отстъплението бе предизвикало между тях, така и не се бе напълно затворила. — Дръмъзи Мур е подходящ за тактиката на английската армия, но не и за нашата. Ваше височество... — Може би понеже знаеше, че Чарлз още не му бе простил за отстъплението на север, Мъри внимателно подбираше думите си. — Това широко голо бърдо сякаш е създадено специално за маневрите на пехотата на Камбърленд и мога да ви кажа, че е възможно най-неподходящият терен за планинците.

— Отново ли ще се оттегляме? — вметна О'Съливан. Той бе не по-малко верен от Мъри, не по-малко храбър воин, ала му липсваше трезвият военен усет на англичанина. — Ваше височество, не са ли доказали планинците, че са неудържими и страховити войници, както вие сте доказали, че сте опитен командир? Колко пъти побеждавахте англичаните...

— Тук те не просто ни превъзхождат по численост. — Мъри обърна гръб на О'Съливан. — Теренът сам по себе си е най-ужасното им оръжие. Ако отново се изтеглим на север, през Неърн Уотър...

— Ще останем тук да се срещнем с Камбърленд. — Чарлз, чинно сплел ръце, наблюдаваше студено най-доверените си хора. — Няма отново да бягаме. Цяла зима чакаме. — А чакането, той знаеше, бе обезверило и изнервило хората. Сигурно това повлия повече на решението му, отколкото ласкателствата на О'Съливан или собственото му нетърпение. — Няма да чакаме повече. О'Съливан е избрал мястото и ще се бием.

Погледът на Мъри за миг срещна очите на Бригъм. Двата вече бяха обсъждали решението на принца.

— Ваше височество, ако така решавате, мога ли да предложа една маневра, която ще засили нашето предимство?

— Само ако тя не включва отстъпление, милорд. Страните на Мъри пламнаха, но той продължи:

— Днес е рожденият ден на херцога и хората му ще го отпразнуват. Ще се напият като свине. Една изненадваща нощна атака може да обърне съотношението на силите.

Принцът се замисли.

— Това ми се струва интересно. Продължавайте.

— Две колони — започна Мъри и за илюстрация използва два свещника. — Ще се затворят като клещи, като дойдат от двете страни и отрежат армията на Камбърленд, докато хората му спят и изтрезняват от днешното бренди.

— Добър план — измърмори принцът и погледът му отново се оживи. — Херцогът би трябвало добре да празнува защото празникът ще бъде кратък.

Потеглиха. Мъжете, с не повече от по една бисквита в стомаха си, трябваше да изминат двадесетте километра в тъмнината и непреставащия студ. Планът бе добър, ала войниците, изпратени да го изпълнят, бяха уморени и гладни. Един, два, три пътя объркваха пътя и се обезкуражаваха, докато се превърнаха в заблудена тълпа.

Почти на разсъмване Бригъм и Кол, възседнали конете си, ги гледаха как се връщат в лагера.

— Боже мой — промълви шотландецът. — Стигнахме и дотук.

Бригъм, смазан от умора, се размърда на седлото. Войниците, изтощени от похода и стържещия глад, падаха на земята, мнозина заспаха в парка пред замъка Калъдън, други роптаеха, докато принцът яздеше между тях.

Бригъм обърна глава и се вгледа в бърдото. То бе широко и голо, покрито сега с утринна слана и рехавя мъгла. Това можеше да е парадният площад за пехотата на Камбърленд. На север, оттатък река Неърн, теренът бе пресечен и хълмист. Там Мъри би избрал да се разположат. И там, помисли Бригъм, биха имали шанс за победа.

Но сега принцът слушаше О'Съливан и нямаше връщане назад.

— Това ще бъде краят — каза Бригъм тихо. — За добро или за зло. — На изток слънцето лениво се пробуждаше. Той пришпори коня си и препусна към лагера. — На крака! — извика. — Да не мислите да

спите, докато се събудите с прерязани гърла? Не чувате ли, че английските барабани бият за бой?

Влачейки се, мъжете започнаха да се събират в своите кланове. Оръжията бяха заредени. Колкото храна бе останала, се раздаде между войската, ала тя стигна само колкото да раздражни празните им стомаси. С копия и брадви, пушки и коси, те се събраха под знамената. Макгрегър и Макдоналд, Камерън и Чизъм, Макинтош и Робъртсън. И още. Бяха пет хиляди, гладни, зле въоръжени, поддържани само от каузата, която все още ги сплотяваше.

Чарлз изглеждаше като истински принц, докато яздеше покрай техните редици, облечен с шотландско каре и барета с кокарда. Това бяха неговите хора и клетвата, която мм бе дал, бе не по-малка от тяхната към него.

Гледаха как враговете напредват през бърдото. Бяха в три колони, които бавно и плавно се разгърнаха в редила. Също както Чарлз, херцогът, пременен с червен мундир и с черна кокарда на тривърхата си шапка, яздеше покрай тях и ги окуражаваше.

Чуваше се грохотът на барабаните и гайдите и глухият вой на вятъра, който навяваше лепкав сняг в лицата на якобитите. Първите изстрели бяха дадени от оръжията на планинците. Отговорът бе опустошителен.

Когато първият снаряд избухна близо до замъка Калъдън, Меги се гърчеше в контракции. Те идваха начесто и силно. Тялото ѝ, изтощено от цяла нощ родилни мъки, бе изтерзано от болки, които съзнанието ѝ вече не възприемаше. Отново и отново тя викаше името на Кол.

— Горкото момиче, горкото момиче. — Госпожа Драмънд донесе в спалнята прясна вода и чисти чаршафи. — Толкова е мъничка.

— Ето, мила, ето. — Фиона изми потното лице на Меги. — Госпожа Драмънд, сложете още едно дърво в огъня, моля. Когато детето се появи, трябва да е топло.

— Дървата почти свършват.

Фиона само кимна.

— Ще използваме каквото имаме. Гуен?

— Седалищно раждане, майко. — Гуен се изправи за момент да разкърши гърба си. — Меги е толкова дребна.

Серина, хванала ръката на Меги, сложи длан на корема си.

— Можеш ли да ги спасиш, да ги спасиш и двамата?

— Ако даде Господ. — Гуен изтри с ръкав потта от челото си.

— Лейди Макгрегър, мога да кажа на Паркинс да донесе още дърва. — Широкото лице на госпожа Драмънд се сви от тревога, когато Меги отново извика при поредната болка. Тя самата бе родила и загубила две деца. — Един мъж трябва да го бива и за нещо друго, освен да прави бебета.

Прекалено уморена, за да оспори мнението ѝ, Фиона кимна:

— Моля ви, госпожо Драмънд. Кажете му, че ще сме благодарни.

— Кол — простена Меги и замята глава. Очите ѝ се фокусираха върху Серина. — Рина?

— Да, мила моя, тук съм. Всички сме тук.

— Кол. Искам Кол.

— Знам. Знам, че го искаш. — Серина целуна отпуснатата ѝ ръка. — Той скоро ще се върне. — Нейното дете започна да рита и тя се замисли дали след няколко месеца няма и тя да ражда, викайки името на Бригъм, като през цялото време знае, че го няма да ѝ отговори. — Гуен казва, че трябва да си почиваш между болките, да събираш сили.

— Опитвам се. Трябва ли да е толкова дълго? — Немощно обърна глава към Гуен. — Кажете ми истината, моля те. Нещо не е ли наред с бебето?

За част от секундата Гуен помисли да я излъже. Но макар да бе още млада, вече бе разбрала, че за една жена е най-добре да знае истината, колкото и да е страшна.

— Обърнато е наопаки, Меги. Аз знам какво да правя, ала раждането няма да е лесно.

— Ще умра ли? — Във въпроса на Меги нямаше отчаяние, само желание за истината. Колкото и да ѝ бе трудно, Гуен вече бе взела своето решение. Ако се наложеше да избира, тя щеше да спаси Меги и да загуби детето. Преди да успее да отговори, започна следващата контракция и Меги, колкото и да бе изтощена, се напрегна.

— О, Боже. Детето ми, не позволявай детето ми да умре. Закълни се, закълни се.

— Никой няма да умре. — Серина стисна силно ръката ѝ, толкова силно, че другата болка бе заглушена и Меги притихна. — Никой няма да умре — повтори тя. — Защото ти ще се бориш. Когато дойде болката, викай, ако имаш нужда, ала няма да се предаваш. Макгрегърови не се предават.

Кръглите гюлета на кралската артилерия пробиваха огромни дупки в редиците на якобитите, а техните оръдия не можеха да отговорят ефективно. Вятърът навяваше дим и сняг в лицата на мъжете, които падаха покосени от канонадата.

— Боже мили, защо не дават заповед за атака? — Кол, с почерняло от сажди лице, гледаше отчаяно тази касапница. — Да не искат да ни накарат да стоим тук, докато умрем до последния човек, преди дори да сме вдигнали меч?

Бригъм обърна коня си и препусна през огън и дим към лявото крило.

— В името на Бога! — извика той, като спря пред принца. — Дайте команда за атака. Избиват ни като кучета.

— Какво говориш? Нали чакаме Камбърленд да ни нападне?

— Не можете да видите какво е направила артилерията с вашите предни линии. Ако чакате Камбърленд, напразно го чакате. Той няма да ни атакува, след като оръдията му могат да ни убиват от разстояние. Ние нямаме тяхната далекобойност и, мили Боже, умираме.

Чарлз понечи да го отпрати, защото наистина от своята позиция не виждаше убийствената точност на артилерията на Камбърленд, но в този момент и Мъри допрепуска със същото искане.

— Дайте команда — съгласи се Чарлз. Изпратиха куриер, ала преди да достигне до позициите, той бе повален от снаряд. Като видя това, Бригъм сам препусна, като викаше: „С мечовете напред!“ през радостните възгласи и проклятията на мъжете.

Първо се раздвижи центърът на редицата. Бойците се втурнаха като подивяло стадо и врълетяха върху драгуните, размахали мечове и секири. После щеше да се пише, че планинците са се хвърлили като жадни за кръв вълци, без страх в душите. Ала те бяха само хора и мнозина паднаха от огън или меч.

Ако преди англичаните бяха отстъпвали пред щурма на планинците, сега вече имаха опит. С изкусна и безмилостна маневра

драгуните се разгърнаха и отвърнаха на атакуващите ги шотландци с покосяващ огън.

Нападението на планинците продължаваше, ала самият терен, както бе предвидил Мъри, помагаше на англичаните. Градушката от куршуми разкъса редиците. Въпреки това за момент изглеждаше, че обединените им усилия ще разрушат строя на Камбърленд, защото англичаните бяха отблъснати зад следващата отбранителна линия. Ала тази втора линия устоя, бълвайки опустошителен огън срещу побеснелите шотландци. Те падаха един върху друг и тези, които още бяха на крака, трябваше да пълзят през телата на другарите си.

Топовете продължаваха да гърмят, сега с гюлета, пълни с гвоздеи, оловни топчета и парчета желязо.

Добре обучените драгуни не отстъпваха. Едната редица стреляше, докато другата презареждаше, така че дъждът от куршуми не преставаше. Ала бунтовниците продължаваха да настъпват.

Парче от снаряд удари щита на Бригъм и одраска ръката и рамото му, докато той си пробиваше път между убитите и ранените през редиците на херцога. Видя Джеймз Макгрегър, буйния потомък на Роб Рой, който водеше своите хора през живата стена на английската войска. Очите му смъдяха от дима и замъгляваха зрението му. Кръвта във вените му се бе превърнала в лед. Докато разсичаше редиците на Камбърленд, съзря пред себе си Мъри. Шапката и перуката му бяха отнесени в битката. Едва тогава видя ясно объркването около тях.

Наистина, дясното им крило бе пробито. Ала навсякъде другаде якобитите бяха разбити на пух и прах. Макдоналдови се бяха опитали да подмамят драгуните да ги атакуват с кратки, дръзки набези, ала войниците срещу тях не бяха отстъпили и стреляха ожесточено.

Бригъм отчаяно се огледа назад с намерението да си пробие път и да поведе колкото може войници след себе си. И тогава видя Кол, който разкрачен размахваше меч и кама срещу трима англичани с червени мундири. Без колебание се хвърли на помощ.

Това не бе романтичен дуел на разсъмване, това бе потна, задъхана борба на живот и смърт. От раната, която Бригъм вече бе получил, капеше кръв и ръката му лепнеше. Димът го задушаваше, въпреки че снегът продължаваше да вали.

Около тях останаха само откъслечни малки схватки. Якобитите все още се биеха диво, ала противникът ги изблъскваше назад по бърдото, вече покрито с телата на убитите и ранените. Стената от мъже, които доскоро се държаха на дясното крило, се бе разкъсала и конницата на драгуните връхлиташе върху отстъпващите бойци.

Ала по-голямата загуба в момента не бе толкова важна за Кол и Бригъм, които, опрели гърбове, водеха своята малка битка срещу по-многобройния противник, както и цялата армия на принца. Кол получи рана в бедрото, но почти не я усети. Зад него Бригъм се въртеше и раздаваше удари, преди отново да успее да порази врага. С тази малка лична победа двамата мъже се обърнаха и хукнаха по потъналото в пушек бърдо.

— Боже мой, разбиха ни. — Задъхан и облян в кръв, Кол огледа бързо касапницата. Това бе картина, която човек никога нямаше да забрави, едно надзъртане в ада, кипящ в дим и просмукан от кръв. — Трябва да бяха десет хиляди. — Измъкнаха се на чист въздух и видяха един драгун, който безмилостно сечеше тялото на вече мъртъв планинец. Кол изрева като лъв и се нахвърли като него.

— Достатъчно. Мили Боже! — Бригъм го издърпа настрани. — Няма какво повече да направим тук, освен да умрем. Каузата е загубена, Кол, въстанието е потушено. — Ала Кол бе като луд, вдигнал меч, готов да го забие в първия, който му се изпречи. — Помисли, Гленроу е близо, прекалено близо. Трябва да се върнем и да изведем семейството.

— Меги! — Само при смъртта на баща му на Кол толкова му се бе доплакало. — Да, имаш право.

Отново поеха, стиснали мечове. Тук-там още се чуваха залпове и викове. Почти бяха стигнали до хълмовете, когато Бригъм случайно обърна глава и видя как един ранен драгун вдига мускета си и несигурно се прицелва в тях.

Имаше време само да изблъска Кол. Бригъм усети как куршумът се заби в тялото му, почувства оглушителната, отвратителна болка.

Падна на края на бърдото, в местността, която по-късно нарекоха Кълдън.

Вдървена, почти заспиваща на крака, Серина се измъкна от къщата да поеме глътка студен свеж въздух. Имаше войни, които само жените познаваха и тя се бе сражавала в такава война. Почти две нощи се бяха борили да извадят на бял свят детето на Меги. Имаше кръв, пот и болка, каквито никога не си бе представяла. Момченцето се бе появило с краката напред, оставяйки майка си да се люшка между живота и смъртта.

Сега слънцето почти залязваше и Гуен бе казала, че Меги ще оживее. Серина си спомняше само това първо слабо проплакване. Меги също го бе чула, преди да изпадне в безсъзнание от изтощение и загуба на кръв.

Тук, навън светлината бе смекчена от приближаващата вечер. На запад първите звезди започваха да блещукат. Обаждаше се самотен бухал. Серина имаше чувството, че викът му разкъсва сърцето ѝ.

— О, Бригъм... — Обви ръце около корема си. — Толкова имам нужда от теб.

— Серина?

Тя се обърна и присви очи да се фокусира върху фигурата, която се измъкна от сенките.

— Роб? Роб Макгрегър? — И тогава го видя целия, с просмукал от кръв мундир, със сплъстена от кал и пот коса, И очите му, дивите му очи. — Какво се е случило с теб? Боже мой... — Протегна ръка към него, а той се свлече в краката ѝ.

— Битката. Англичаните. Те ни убиха, Серина. Убиха ни.

— Бригъм! — Тя се вкопчи в разкъсаната му риза. — Бригъм. Къде е той? Жив ли е? За Бога, кажи ми къде е Бригъм.

— Не знам. Толкова много мъртви, толкова много... — Той заплака в полата ѝ. Някога бе млад идеалист, обичаше модните сака и хубавите момичета. — Баща ми, братята ми, всички са мъртви. Видях ги как падат. И старият Маклойд, и младият Дейвид Макинтош. Заклани. — Вдигна изпълнените си с ужас очи. — Бягахме, а те ни колежа като прасета.

— Видя ли Бригъм? — настоя Серина отчаяно и го разтърси, както хлипаше срещу нея. — И Кол. Видя ли ги?

— Да. Видях ги, но имаше дим, толкова много дим, а оръжията не спираха да стрелят. Дори когато всичко свърши, те не престанаха. Видях... Видях ги как убиват жени и деца. Имаше един селянин и

синът му, които оряха. Драгуните връхлетяха върху тях и сечеха, сечеха. Бях се скрил и видях ранените на полето. Убиха ги с тояги.

— Не. — Тя отново обвини ръце около нероденото си дете и започна да се поклаща напред-назад. — Не.

— Човек можеше да се предаде, да хвърли оръжие и въпреки това да бъде застрелян като куче. Те се втурнаха след нас. Целият път е покрит с трупове, не можахме дори да погребем своите мъртви.

— Кога? Кога беше битката?

— Вчера. — Със сподавено ридание Роб изтри очи. — Едва вчера.

Той беше жив и здрав. Трябваше да повярва, че Бригъм е жив и здрав. Как можеше да се движи, как можеше да действа, ако го мислеше за мъртъв? Той не бе умрял, каза си Серина и бавно се изправи. Тя нямаше да го остави да умре. Погледна към къщата, където вече бяха запалени свещите за вечерта. Трябваше да защити своето семейство.

— Ще дойдат ли тук, Роб?

— Преследват ни като диви животни. — Бе се поокопитил и се изплю на земята. — Моят позор е, че не убих още десетина, вместо да избягам.

— Понякога трябва да избягаш, за да можеш отново да се биеш. — Спомняше си го какъв беше и знаеше, че никога вече няма да е такъв. Обзе я жалост и обвини ръце около него. — Майка ти?

— Още не съм отишъл при нея. Не знам как да ѝ кажа.

— Кажи ѝ, че нейните мъже са загинали храбро в служба на истинския крал, после отведи нея и другите жени в планината. — Погледна към пътеката, където сенките падаха върху тънкия скреж. — Този път, когато англичаните дойдат да палят, няма да има жени за изнасилване.

В къщата потърси Гуен. Страхът за Бригъм се бе свил в Някакво ъгълче на съзнанието ѝ. За да не се побърка, заради семейството си нямаше да му даде воля. Ала отново и отново, като припев, мислите ѝ се връщаха към него.

Бригъм бе жив. Щеше да се върне.

— Гуен... — Хвана сестра си за ръката и я издърпа от леглото на Меги. — Как е тя?

— Слаба. — Самата Гуен едва се държеше на ръба на пълното изтощение. — Бих искала да знаех повече. Има още толкова неща, които трябва да уча.

— Никой не би могъл да направи повече от теб. Ти спаси и нея, и детето.

Гуен, със замъглени от умора очи, погледна към леглото, на което спеше Меги.

— Страхувах се.

— Ние всички се страхувахме.

— Дори тя? — Момичето се усмихна и стисна ръката на сестра си. — Изглеждаше толкова безстрашна, толкова уверена. Е, най-лошото мина. Колкото и да е чудно, детето е здраво. — Въздъхна и за пръв път си позволи да помисли колко ѝ се спи. — Няколко седмици почивка и грижи, и Меги ще възстанови силите си.

— Колко скоро може да бъде преместена?

— Преместена? — Гуен замръзна, както оправяше панделката на косата си. — Защо, Серина?

Меги измърмори нещо насън. Серина направи на Гуен знак да излезе в коридора.

— Току-що видях Роб Макгрегър.

— Роб? Но...

— Имало е битка, Гуен. Било е лошо, много лошо.

— Кол? — успя да попита Гуен след малко. — Бригъм?

— Роб не знаеше. Но той ми каза, че нашите войски са разбити и че англичаните преследват оцелелите.

— Ние можем да ги скрием. Роб и който друг дойде. Сигурно ако англичаните дойдат и ако видят, че сме само жени, ще си отидат.

— Забравила ли си какво се случи преди, когато бяхме само жени и англичаните дойдоха?

— Това беше само един англичанин — прошепна отчаяно Гуен.

— Чуй ме. — Серина сложи ръце на раменете на сестра си и се опита да говори спокойно. — Роб ми каза. Каза, че са като полудели. Каза, че драгуните убиват ранените, че повалят жените и децата. Ако дойдат тук, преди лудостта да е преминала, ще ни избият всички, дори Меги и детето.

— Ние ще я убием, ако я преместим.

— По-добре това, отколкото да я оставим в ръцете на тези касапи англичаните. Събери каквото ще е нужно за нея и за детето. Не можем да рискуваме да чакаме по-късно от първи зори.

— Рина, ами ти и твоето дете?

В очите ѝ се появи светлина, която нямаше нищо общо със страха. Ако баща ѝ можеше да я види, щеше да се усмихне.

— Ние ще оживеем и ще запомним.

Тръгна по стълбите. Собствените ѝ думи ехтяха в ушите ѝ. В кухнята майка ѝ приготвяше поднос с бульон и хляб.

— Серина, мислех, че си почиваш. Върви сега да ся лягаш. Ще накарам Гуен да изяде това и да си отиде и тя в леглото.

— Мамо, трябва да поговорим.

— Меги? — попита веднага Фиона. — Бебето?

— Не, Гуен казва, че те са добре. — Обърна се и срещна погледа на госпожа Драмънд, после на Паркинс. — Всички трябва да поговорим. Къде е Малкълм?

— В конюшната, милейди — отговори ѝ Паркинс. — Занимава се с конете.

Серина кимна и отведе Майка си до един стол край масата.

— Има ли чай, госпожо Драмънд? Достатъчно за всички нас?

— Да. — Тя наля чашите и мълчаливо седна.

— Има новини — започна Серина и им разказа.

С първите слънчеви лъчи взеха каквото можеха да носят. Паркинс постави Меги колкото можеше внимателно върху носилката, която бе направил. Тя стискаше зъби да не стене и въпреки че се опитваше, бе още прекалено слаба да държи бебето. Пътуването към планините бе бавно и почти безмълвно. Малкълм показваше пътя.

На билото, където първите ранни цветя бяха пробили хилавата почва, Фиона спря. Гората, в която бе дошла като младоженка, се простираше под нея и проблясваше през тънката утринна мъгла. На върха на възвишението се издигаше къщата, където бе живяла с Иън, където бе родила децата си.

Бризът развяваше наметалото ѝ, ала страните ѝ бяха бледи, а очите ѝ безжизнени.

— Ние ще се върнем, майко. — Серина обви ръка около кръста ѝ и облегна глава на рамото ѝ. — Няма да ни отнемат дома.

— Толкова голяма част от живота ми е тук, Серина, и сърцето ми. Когато докараха баща ти, мислех, че и моят живот е свършил. — Пое дълбоко въздух, вдигна глава и изпъна крехките си рамене. — Да, Макгрегърови ще се върнат в Гленроу.

Постояха още малко, загледани в къщата със синия покрив, мержелееща в набиращата сили светлина.

Два часа по-късно стигнаха до пещерата. Малкълм и Серина вече бяха натрупали дърва за огъня. Имаха одеяла и храна от кухнята, лекарства в прясно мляко, издоено тази сутрин. Зад скалите бяха скрити сейфът и ковчето с пастирката на Бригъм и миниатюрата на баба му. Серина бе заредила на входа на пещерата двуцевката на дядо си и бе проверила пистолетите и амуниците.

Гуен се грижеше за Меги, докато Фиона успокояваше бебето, което вече наричаха малкия Иън.

— Можете ли да държите пистолет, Паркинс? — попита Серина.

— Да, лейди Ашбърн, ако се наложи.

Въпреки умората си, тя се усмихна. Бе ѝ отговорил със същия тон, както ако го бе попитала дали знае как се чисти петно от вино от дантела.

— Ще вземете ли този?

— Разбира се, милейди.

— Вие сте повече, отколкото изглеждате, Паркинс. — Серина си спомни колко умело бе направил носилката и колко внимателно я бе теглил по неравната земя. — Започвам да разбирам защо лорд Ашбърн толкова държи на вас. Отдавна ли сте с него?

— Аз служа на Ленгстънови от много години, милейди. — Тя кимна и се загледа към отвора на пещерата. Паркинс омокна. — Той ще се върне при нас, милейди.

Сълзите заплашваха да избликнат, но само една успя да се изтърколи, преди да ги преглътне.

— Първия път ще го даря със син, Паркинс. Как се казваше баща му?

— Дениъл, милейди.

— Дениъл. — Серина успя отново да се усмихне. — Ще го наречем Дениъл и ще е толкова смел, че да може да влезе в леговището на лъва. — Обърна се към Паркинс и му се усмихна: — Той ще бъде следващият граф Ашбърн и един ден ще влезе в Гленроу.

— Ще си починете ли сега, лейди Ашбърн? Пътуването ви е изморило повече, отколкото усещате.

— Да, след малко. — Тя се огледа, за да се убеди, че другите са заети. — Когато Бригъм и брат ми се върнат, те няма да знаят къде да ни намерят. Ще трябва някой от нас на всеки няколко часа да слиза долу да ги чака. Ние с вас и Малкълм ще се редуваме.

— Не, милейди.

Серина отвори уста, после я затвори, после отново я отвори.

— Не?

— Не, милейди. Аз не мога в пълно съзнание да ви разреша отново да пътувате. Моят господар не би и чул за това.

— Вашият господар няма думата. И той, и Кол ще трябва да бъдат доведени тук.

— И ще бъдат. Ние с младия Малкълм ще го уредим. Вие и другите жени ще останете тук.

Лицето ѝ, бледо и посърнало от умора, придоби упорито изражение.

— Няма да седя в тази проклета пещера и да чакам, когато мога да бъда от полза на моя съпруг.

Паркинс просто наметна едно одеяло върху нея.

— Страхувам се, че трябва да ви възразя, милейди. Моят господар би настоявал за това.

Серина само му се намръщи.

— Чудя се защо лорд Ашбърн не ви е уволнил още преди години.

— Да милейди — съгласи се сговорчиво Паркинс. — И той самият много пъти го е казвал. Ще ви донеса чаша мляко.

Тя спеше. В едната си ръка държеше пистолет, в другата меч, ала сънищата ѝ бяха спокойни и изпълнени с Бригъм. Виждаше го ясно, толкова ясно, че почти можеше да го докосне, както ѝ се усмихваше. Ръката му бе в нейната и Серина само дете не усещаше топлината на кожата му, докато двамата танцуваха под шарената сянка, край реката. Той бе облечен в яркочерно и сребристо, а тя с млечнобял атлаз, обсипан с перли.

Бяха сами, божествено сами, само с ромоленето на водата и песента на птиците. Лицата им бяха близо, после още по-близо, накрая достатъчно близо, за да се целунат, докато продължаваха да пристъпват в ритъма на танца.

Бе толкова красив, нейният висок английски възлюблен с буйно непокорно сърце. Целувката му бе толкова сладка, толкова нежна, като за среща или за раздяла.

И тогава видя кръвта, просмукваща се през сакото му. Протегна ръка към него и се намокри. Кръвта бе реална, толкова реална, че Серина усещаше топлината ѝ върху кожата си. Но когато се опита да го прегърне, той избледня и тя остана сама на брега на реката, сама с любовния вик на свирача.

Събуди се с името на Бригъм на уста и с разгуптяно сърце. Задъхана, вдигна треперещата си ръка и не видя никаква кръв. Бавно, мъчейки се да раздели съня от реалността, притисна длан към сърцето си. Не свирач бе чула, а орел. И това не бе песента на реката, а ревът на вятъра.

Бригъм бе жив, каза си Серина и сложи ръка на издутия си корем, сякаш за да успокои детето си, че баща му е жив. Почти веднага ѝ се причу тъничкият плач на вече роденото бебе. Уморено се надигна и се запъти към дъното на пещерата. С помощта на Фиона Меги държеше малкия Иън до гърдата си и той сучеше лакомо.

— Серина. — Гласът на Меги бе слаб, а лицето ѝ все още мъртвешки бледо, ала тя се усмихваше. — Той с всеки час става все по-силен. — Вдигна ръка да погали главичката му. — Скоро и ти ще си имаш.

— Много е красив. — Серина с въздишка седна до нея.

— Бог е бил достатъчно добър да го направи да прилича на теб, а не на баща си.

Меги се засмя и се отпусна удобно на рамото на Фиона.

— Не съм знаела, че мога да обичам някого колкото Кол. Но вече знам.

— Пътуването беше трудно за теб. Как се чувстваш?

— Слаба. Мразя да се чувствам толкова слаба и безпомощна.

Серина я погали по бузата.

— Един мъж не се влюбва в бик, нали знаеш. Този път смехът на Меги бе малко по-силен.

— Ако някое момиче опита този номер с моя малък Иън, ще ѝ издере очите.

— Разбира се, ала ще научиш дъщеря си на него.

— О, да. — Меги затвори очи. — Толкова съм уморена.

— Поспи — прошепна Фиона. — Когато детето се наяде, ние ще имаме грижата за него.

— Скоро ли ще дойде Кол?

Фиона срещна погледа на Серина над клюмащата глава на Меги.

— Да. — Гласът ѝ бе успокояващ. — Много скоро. Толкова ще е горд, че си го дарила със син.

Серина взе задремващото бебе, а майка и намести Меги между одеялата.

— Толкова е мъничък. — Залюля го и го сложи да спи.

— Винаги ми се е струвало чудо.

— Чудо е. — Фиона погледна към другия край на пещерата, където изтощената Гуен се бе свила и спеше. — Винаги има смърт, Серина. Винаги има загуба и скръб. Не бихме могли да ги преживеем без обещанието за нов живот.

Серина ѝ зададе въпроса, който не бе намерила смелост да зададе по-рано:

— Мислиш ли, че са мъртви?

— Моля се да са живи. — Фиона хвана ръката ѝ. — И ще се моля всяка секунда, докато разберем. Ти трябва да ядеш — каза тя бодро. — Заради себе си и заради детето.

— Да, но... — Замълча и огледа пещерата. — Къде е Малкълм?

— С Паркинс. Тръгнаха малко след като ти заспа. Слязоха долу за още продукти.

Серина се намръщи и пое купата, която ѝ подаде госпожа Драмънд.

— Не се тревожи за тях, момиче, моят Паркинс знае какво прави.

— Да, той е добър мъж, госпожо Драмънд, стабилен.

Страните на вдовицата поруменияха.

— Ние ще се оженим.

— Радвам се за вас. — Спря и пръстите ѝ се свика около купата. — Чувате ли? — прошепна и остави храната.

— Нищо не чувам. — Но сърцето на Фиона се бе качило в гърлото.

— Някой идва. Стойте в дъното на пещерата. Внимавайте Иън да не вдига шум.

— Серина... — Майка ѝ протегна ръка към нея, ала Серина вече се приближаваше безшумно към отвора. Кръвта ѝ се смрази във

вените, смрази и страха ѝ и я направи по-силна. Щеше да убива, ако Бог не ѝ покажеше друг начин, и щеше да убива добре.

С уверена ръка взе пистолета, после меча. Ако бяха дошли англичаните, те щяха да намерят само жени, но нямаше да намерят безпомощни жени. Зад нея госпожа Драмънд стисна един кухненски нож.

Стъпките се приближиха и не можеше да има съмнение, че пещерата ще бъде забелязана. С двете оръжия в ръце Серина излезе навън, готова за бой. Светлината падаше върху нея, така че докато вдигаше пистолета, трябваше да присвие очи.

— Все още дива котка, както виждам. — Бригъм, подкрепян от Кол и Паркинс, успя да се усмихне, докато почти го носеха. Слънцето осветяваше просмуканите му с кръв сако и брич.

— О, мили Боже! — Тя остави оръжията и изтича към него.

Лицето ѝ затанцува пред очите му. Той се опита да каже още нещо, ала успя само да прошепне името и, преди пред него да се спусне тъмнина и да успокои болката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Много ли е зле? — Серина бе коленичила на пода на пещерата до Бригъм, докато Гуен преглеждаше раните му. Страхът се бе върнал и устата ѝ бе пресъхнала.

Гуен мълчаливо опипа ребрата му, там, където бе заседнал куршумът. Няколко храчки по-нататък Фиона превързваше крака на Кол, който с почуда гледаше сина си.

— Този куршум бе предназначен за мен. — Кол стисна ръката на Меги. Паренето в крака му бе тъпа, почти сънена болка под изтощението. Бе жив, до любимата си жена и първородния си син, а приятелят му лежеше ранен от куршума, който бе изпратен за него. — Той застана пред мен и го пое. Опитвахме се с бой да си пробием път към планините. Загубихме, всичко е загубено. Бяхме разделени от нашата част. Помислих... Отначало помислих, че е убит.

— Ти го донесе. — Серина вдигна глава. В ръката си стискаше просмукала с кръв кърпа.

— Да. — Кол зарови лице в косите на жена си. Искаше да вдъхва нейната сладост, а не зловонието на битката и смъртта.

Никога не би могъл да опише събитията от последния ден и нощта. Ала винаги щеше да помни отчаянието, което изпитваше, докато носеше Бригъм нагоре в планината. Щеше да помни как се криеше като диво куче, как превързваше раните, доколкото можеше, докато англичаните претърсваха скалите и храсталаците. Бе се скрил на завет между скалите, защото бе прекалено слаб, за да прекоси бърдото и да стигне до отсрещния хамбар. И там, легнал в шубрака, с Бригъм в безсъзнание до него, видя как войниците идват и откриват огън срещу постройката. И чу воплите на ранените, които се бяха скрили там.

Останалото разстояние до Гленроу бе изминал почти само през нощта. Подкрепяше Бригъм, когато той беше в съзнание, носеше го, когато не беше.

— Страхувахме се за вас — отрони след малко. — Страхувахме се, че англичаните ще дойдат, преди да сме успели да ви предупредим.

— Трябва веднага да извадим куршума. — Гуен притисна една кърпа към раната. Всички очи се обърнаха към нея. — Трябва да намерим лекар.

— Няма лекар. — Серина усети как в нея се надига истерия и с мъка я овладя. Да не би да ѝ беше върнат само за да го гледа как умира? — Ако тръгнем да търсим лекар, ще докараме англичаните.

— Знаем риска — съгласи се Гуен.

— Ще го убият — каза Серина безизразно. — Към него като към английски благородник ще бъдат двойно по-жестоки. Ще му излекуват раната, само за да го запазят жив за екзекуцията. Ти трябва да го извадиш.

— Никога не съм правила нищо такова. — Гуен сложи ръка на рамото ѝ. — Нямам опит и познания. Може да го убия, както се опитвам да го спася.

Обзе я паника. Под ръцете ѝ Бригъм се размърда и простена.

— По-добре да умре тук с нас. — Погледна мрачно към Бригъм. — Ако тя не опиташ, ще го направя аз.

— Милейди. — Паркинс пристъпи напред. Гласът му бе както винаги безизразен. — Аз ще извадя куршума, с помощта на госпожица Макгрегър.

— Вие? Можете ли? — Серина се засмя треперливо. — Не говорим за колосване на дантели, човече.

— Веднъж съм го правил, милейди. Това е един път повече от вас. И лорд Ашбърн е мой господар — заяви той упорито. — Аз ще се погрижа за него. Ще трябва да го държите. — Обърна поглед към Кол.

— Аз ще го държа. — Серина се наведе над тялото на Бригъм, сякаш да го скрие. — И Господ да ви е на помощ, ако ножът ви се изплъзне.

Накладоха огън и държаха в него ножа, докато острието почервения. Когато Бригъм дойде в съзнание, Гуен поднесе към устните му извлек от мак. По лицето му се стичаше пот, колкото и старателно Серина да го бършеше със студена кърпа.

— Стой при Меги и майка, Рина — обади се Кол тихо. — Дай аз да го държа.

— Не. Това е моя работа. — Тя се надвеси над Бригъм и го хвана за раменете, после вдигна лице към Паркинс. — Знам, че ще го боли, но за Бога, побързайте.

Камериерът бе свалил сакото си и бе навил ръкавите на ризата над тънките си ръце. Серина за момент затвори очи. Оставяше любовта си, живота си в ръцете на човек, който не изглеждаше способен на нещо повече, отколкото да лъска ботуши. Отново ги отвори и се вгледа в лицето на Паркинс. Стабилен. Тя самата го бе нарекла така. Верен. Повече от верен, осъзна Серина. Той обичаше Бригъм, както един мъж може да обича друг мъж. Помоли се наум и му кимна да започва. И гледаше как ножът се впира в плътта на съпруга ѝ.

Бригъм, макар и замаян от наркотика, се напрегна. Серина с всички сили го натискаше да не мърда и му шепнеше глупави, безсмислени обещания. Гледаше как острието прониква по-дълбоко и се опитваше да не обръща внимание на гаденето.

Когато болката проникна през безсъзнанието и опиата, Бригъм започна да се бори. Кол се опита да заеме мястото на Серина, ала тя му изръмжа и напрегна всички сили.

В пещерата не се чуваше никакъв звук, освен накъсаното дишане на Бригъм и прашенето на огъня. Но въздухът бе натежал от безмълвни молитви, произнасяни с единогодушие, което ги правеше силни като заклинание. Серина гледаше как кръвта на съпруга ѝ обагря пода на пещерата и лицето му става пепеляво. В молитвите си искаше да отнеме част от болката му и да я сподели.

— Намерих го. — Пот се стичаше по челото на Паркинс. В сърцето си той се молеше господарят му да загуби съзнание и да избяга от болката. Ала тънката му ръка не трепваше. Бавно, ужасен да не сбърка, започна да вади куршума. — Дръжте го да не мърда, милейди.

— Изкарайте проклетото нещо! — Бригъм простена и започна да се бори в ръцете ѝ. Тя хвърли един яростен поглед към Паркинс. — Той страда.

Гледаше задъхана как камериерът измъква малкото метално топче от плътта на Бригъм. Преди Паркинс да бе успял да изпусне дъха, който бе задържал, Гуен зае мястото му.

— Трябва да спрем кръвта. Не може да загуби още много и да оживее. — Сръчно започна да превързва раната му. — Мамо, ще се

заемеш ли с ръката и рамото му? Не са толкова зле, но изглеждат отвратително. Госпожо Драмънд, лекарствата ми.

Тялото на Бригъм отново омекна и Серина се облегна назад. Ръцете и гърбът ѝ трепереха от напрежение. Внимателно, загрижена сега за детето, си наложи да се отпусне.

— Как мога да помогна?

Гуен вдигна само за миг очи. Серина бе не по-малко бледа от Бригъм.

— Като вземеш малко въздух. Моля те, остави това на мен.

Серина кимна и бавно тръгна към отвора на пещерата. Отново бе почти залез. Колко бързо бе минало времето. И колко странно. Преди една година Бригъм бе дошъл, носейки ранения Кол. Сега самият Бригъм лежеше между живота и смъртта. Тази година приличаше на сън, изпълнен с любов и страст, смях и сълзи.

Хълмовете се обагряха в пурпурно от залязващото слънце. Земята, помисля тя. Дори и това ли щяха да загубят? Бяха се борили, бяха умирали. Кол ѝ бе казал, че последните думи на баща им са били: „Не е било за нищо“. Ала мъжът, когото обичаше, лежеше ранен, а земята, за която се бяха били, вече не беше нейна. — Лейди Ашбърн?

Серина премигна и се върна в действителността. Тя бе лейди Ашбърн. Беше Макгрегър. Детето започна да рита и Серина опря ръка на корема си. Нов живот. Нова надежда. Не, помисли, нямаше да каже, че е било за нищо.

— Да?

— Помислих, че бихте искала нещо топло за пиене.

Тя се обърна и едва не се усмихна на официалния тон на Паркинс. Отново бе облякъл сакото си и потният напрегнат мъж, който извади куршума, можеше и никога да не бе съществувал.

— Благодаря, Паркинс. — Взе чашата, отпи и течността успокои пресъхналото ѝ гърло. — Бих искала да се извиня заради нещата, които ви казах.

— Моля ви, не мислете за това, милейди. Вие бяхте разстроена.

Серина вдигна ръце към лицето си, разкъсвана между сълзи и смях.

— Да. Разстроена. Вие имате здрава ръка, Паркинс. Здравосърце.

— Винаги съм се стремял, милейди.

Тя въздъхна дълбоко и изтри лице с опакото на ръката си.

— А имате ли и носна кърпичка?

— Разбира се, лейди Ашбърн. — С лек поклон той ѝ подаде една кърпичка от фин плат.

— Паркинс, вие днес помогнахте на лорд Ашбърн, помогнахте и на мен. Може да дойде време, когато ще ви трябва услуга от мен. Трябва само да поискате.

— Моята помощ бе дадена без условия, милейди.

— Да. — Серина хвана ръката му и той леко се изчерви.

— Знам. Но въпреки това ще получите отплатата ми, когато имате нужда от нея. — Върна му мократа кърпичка. — Ще отида да поседя до съпруга си.

Вятърът се засили и виеше като див звяр. Проникваше през закаченото на входа одеяло и караше пламъците в огъня да танцуват. В писъците му тя чуваше това, което нейните предшественици биха нарекли духовете на планината. Те се смееха, стенеха и шептяха. Серина не се страхуваше от тях.

Цяла нощ гледа Бригъм. Не можеше да заспи, въпреки че Гуен я молеше. Той изгаряше в огън, понякога толкова силен, та се страхуваше, че жив ще го изяде. Понякога бълнуваше и тя разбираше, че отново преживява битката. От думите му видя по-ясно от всякога каква касапница е била. Веднъж заговори на баба си и отчаяно ѝ разказа за мечтите, безмилостно разбити от английските оръдия.

Викаше Серина и за малко се успокояваше от нейния шепот и от студената ѝ ръка на челото си. Събуждаше се в треска, сигурен, че англичаните са я намерили.

— Аз ще поседя с него, Серина. — Майка ѝ коленичи до нея и успокоително обгърна раменете и. — Ти трябва да си починеш, заради себе си и заради детето.

— Не мога да го оставя, мамо. — Серина изстиска една мокра кърпа и избърса с нея бледото лице на Бригъм. — Тук съм спокойна, отколкото ако се опитвам да заспя. По някакъв начин ми помага дори само като да го гледам. Понякога той отваря очи и ме вижда. Знае, че съм тук.

— Тогава поспи тук, поне за малко. Сложи глава в скута ми, както когато беше момиче.

Серина се сви на пода и хвана ръката на Бригъм.

— Нали е красив, мамо?

Фиона се усмихна и погали дъщеря си по главата.

— Да, красив е.

— Нашето дете ще прилича на него. Ще има такива хубави сиви очи и твърди устни. — Затвори очи и се заслуша в неустрашимата песен на вятъра. — Обичах го, струва ми се, почти от самото начало. И се страхувах. Това беше глупаво.

Фиона продължаваше да я гали, докато думите ѝ започнаха да се завалят от сън.

— Любовта често е глупава.

— Детето мърда — усмихна се тя, задремвайки. — Детето на Бригъм.

Сънищата на Бригъм бяха кошмарни. Понякога той отново бе на бърдото, впримчен в дима и яростта на битката. Около него мъже умираха в агония, някои от собствената му ръка. Усещаше дъха на кръв и щипещата миризма на барут. Чуваше гайдите и барабаните и неспирния бумтеж на артилерията.

После куцаше през планината, отстрани се виждаше заревото на пожар, а съзнанието му бе замъглено. Стори му се, че мирише на изгоряло — дърво и плът — и чу отекващите в главата му викове.

Точно когато и той самият щеше да извика от този звук, всичко свърши. До него стоеше Серина, бялата ѝ рокля искреше, косите ѝ падаха като разтопено злато.

Понякога, когато отвореше очи, я виждаше толкова ясно, че можеше да забележи тъмни сенки от безсъние под очите ѝ. После натезалите му клепачи се затваряха и Бригъм отново се озоваваше на бойното поле.

Три дни се мятеше между съзнание и бълнуване, често в треска. Не знаеше нищо за малкия свят в пещерата, нито за движението на неговите обитатели. Чуваше гласове, ала нямаше сили да разбере или да отговори. Веднъж, когато дойде в съзнание, бе тъмно и му се стори, че чу тихото хлипане на жена. Друг път чу тъничкото проплакване на бебе.

В края на третия ден потъна в дълбок сън без сънища, сън, спокоен като смъртта.

Събуждането бе нещо като раждане, объркващо, болезнено, безпомощно. Светлината изгори очите му, въпреки че във вътрешността на пещерата бе сумрачно. Той безсилно ги затвори отново и се опита да се ориентира по звуците и миризмите.

Миришеше на земя и пушек и, колкото и да бе странно, на готвеща се храна. Долавяше се и сладникавия дъх на мак, който напомняше за болест. Чу приглушени гласове. Със спокойствието на слабите лежа, докато започна да ги различава.

Кол. Гуен. Малкълм. Облекчението се разля в него почти толкова мощно, колкото треската. Ако те бяха тук и бяха в безопасност, значи тук бе и Серина. Отвори очи и премигна от светлината. Събираше сили да заговори и в този момент чу до себе си шумолене.

Тя бе тук, подвила колене под себе си, облегла глава на каменната скала. Косите ѝ бяха паднали напред и почти скриваха лицето ѝ. Придошлата вълна от любов едва не го удави.

— Рина — прошепна Бригъм и понечи да протегне ръка.

Серина моментално се събуди и развълнувано се приближи да сложи ръце на лицето му. То бе студено, благословено студено.

— Бригъм... — Сведе устни към неговите. — Ти се върна при мен.

Толкова много неща имаше да му каже, толкова много да чуе. Отначало Бригъм имаше сили само колкото да стои буден за по един час. Споменът за битката бе ясен, но за негово щастие събитията след него му бяха в мъгла. Имаше болка, по-остра, по-изгаряща от пулсиращата тъпа болка, която чувстваше сега. Спомняше си как го влачат, вдигат и носят. После студена вода, изляна в горящото му гърло. Веднъж си спомни как се свести от полуприпадък, когато двамата с Кол се натъкнаха на шест трупа.

Постепенно по негово настояване пропуските бяха попълнени. Той слушаше мрачно и яростта и отвращението му от зверствата на Камбърленд се смекчаваха единствено от радостта, че Серина и нероденото им дете са близо до него.

— Това място няма задълго да остане безопасно. — Бригъм седеше опрян на стената на пещерата, лицето му все още бе бледо в

мъждивата светлина. Едва преди два дни бе излязъл от треската. — Колкото е възможно по-бързо трябва да тръгнем към брега.

— Ти не си достатъчно силен. — Серина го държеше за ръка. Част от нея искаше да остане сгушена в тази пещера и да забрави, че съществува светът навън.

В отговор той поднесе сплетените им ръце към устните си. Ала очите му бяха твърди и съсредоточени. Проклет да е, ако трябва да я види да ражда в една пещера!

— Мисля, че можем да поискаме помощ от моите роднини в Скай. — Погледна към Гуен. — След колко време ще могат да пътуват Меги и бебето?

— След един или два дни, но ти...

— Аз ще бъда готов.

— Ти ще бъдеш готов, когато ние кажем, че си готов — прекъсна го Серина.

В очите му проблесна нещо от старото високомерие.

— Че сте станали много властни, откак не съм ви виждал, мадам.

Тя се усмихна и докосна устни до неговите.

— Винаги съм била властна, сесънек. А сега си почивай — заповяда строго и намести одеялото върху него. — Когато възстановиш силите си, ще отидем където пожелаеш.

Очите му станаха много сериозни и усмивката ѝ се поколеба.

— Може да ти го напомня, Рина. — Сега си почивай. — Болеше я от умората в гласа му. Бе тръгнал от нея като силен, непобедим на вид мъж. Бе се върнал на косъм от смъртта. Нямаше да рискува да го загуби заради ината му. — Може би Кол и Малкълм ще донесат месо. — Легна до него и започва да го гали по челото, докато Бригъм се унесе, и се зачуди защо ли братята ѝ толкова се бавят.

Бяха видели пушека от билото на хълма. Проснати по корем. Кол и Малкълм гледаха надолу към Гленроу. Англичаните отново бяха дошли и бяха донесли своя огън и своята омраза. Колибите вече бяха в развалини, сламените им покриви ги нямаше. Къщата на Макгрегърови гореше. През изпотрошените ѝ прозорци изригваха пламъци.

— Проклети да са! — ръмжеше отново и отново Кол и удряше с юмрук скалата. — Проклети да са всичките.

— Защо горят къщите? — Малкълм се срамуваше от сълзите си и припряно ги изтри. — Защо им е нужно да разрушават нашите домове? Конюшните! — възкликна внезапно и щеше да скочи, ако Кол не го бе спрял.

— Сигурно са взели конете, момче.

Малкълм притисна лице към скалата, разкъсван между детски сълзи и мъжка ярост.

— Сега ще си отидат ли? Ще ни оставят ли?

Кол си спомняше касапницата около бойното поле.

— Мисля, че ще започнат да претърсват планините. Трябва да се върнем в пещерата.

Серина лежеше тихо и слушаше успокоителните домашни звуци. Малкият Иън пак сучеше, а Меги му пееше. Госпожа Драмънд и Паркинс си бърбеха безгрижно, докато приготвяха яденето, сякаш още клюкарстваха в кухнята. Близо до Меги Фиона предеше търпеливо вълната, която един ден щеше да се превърне в одеяло за нейното внуче. Гуен се занимаваше със своите бурканчета с лекарства.

Най-после всички бяха заедно, заедно и в безопасност. Един ден, когато на англичаните им омръзнеше да грабят Шотландия и се оттегляха зад границата, те щяха да се върнат в Гленроу. Там тя щеше да намери начин да направи Бригъм щастлив, да го накара да забрави бляскавия живот, който бе водил в Лондон. Щяха да си построят своя собствена къща близо до езерото.

Усмихна се и се отмести да го остави да спи. Мина ѝ през ума да отиде да погледне дали братята ѝ не се връщат, ала още докато се изправяше, чу, че някой се движи близо до входа на пещерата. Понечи да ги поздрави и спря. Нито Кол, нито Малкълм биха се приближавали толкова предпазливо. С внезапно изстинала ръка грабна пистолета.

Един силует затъмни входа. После Серина видя блясъка на метал и многозначителния червен цвят на мундира. Сърцето ѝ подскочи.

Войникът се изправи с вдигнат меч и бързо огледа находката си. Тя забеляза, че мундирът и лицето му бяха покрити с кал и сажди. В погледа му се четеше тържество. Като забеляза Гуен, очите му блеснаха.

Без да каже дума и без мисъл за милост той се насочи към Паркинс. Серина вдигна пистолета и стреля. Войникът изненадано залитна назад и се стовари на земята. С единствената мисъл да защити

това, което бе нейно, Серина стисна дръжката на дядовата си сабя. Още един войник се появи на входа. Докато вдигаше сабята, усети как една ръка се затваря върху нейната. Бригъм бе до нея. Войникът, оголил зъби, се втурна напред, стиснал байонета си. Изтрещя още един изстрел и го събори. Паркинс се бе изправил с димящ в ръката си пистолет и закриваше с тънкото си като тръстика тяло госпожа Драмънд.

— Презареждайте — нареди Бригъм и изблъска Серина зад себе си. Още един драгун влетя в пещерата, но не успя да влезе, само спря вдървено за миг и се стовари с главата напред. От гърба му стърчеше стрела.

Стиснал зъби, Бригъм изскочи навън. Имаше още двама. Кол се биеше с единия, меч срещу меч, и отчаяно маневрираше да скрие с тялото си Малкълм. Другият драгун нападна момчето, което държеше пред себе си празния лък като ненужен щит.

Бригъм се хвърли с вик към него. Болката избухна и едва не го ослепи. Драгунът се извъртя, ала вдигна меча си над главата на Малкълм.

Серина изстреля заредения пистолет от входа на пещерата и го прониза в сърцето.

Всичко свърши за няколко минути. Петима драгуни лежаха мъртви, но пещерата вече бе престанала да бъде убежище.

Тръгнаха по залез слънце. Насочиха се на запад. Два от конете, които драгуните бяха вързали, бяха на Малкълм. Редуваха се да яздят и да вървят. Когато бе възможно, се криеха в колиби от измазан с кал плет или между добитъка. Планинското гостоприемство бе сърдечно както винаги, макар че хората, които срещаха, бяха чули за Камбърленд, когото вече наричаха Касапина. Преследването бе непоносимо, а хайките за търсене на принца бяха безмилостни.

Къщите бяха в руини. Добитъка бе отведен. Планинците, които никога не са били богати, бяха изправени пред глад. И въпреки това те криеха своя принц и всички бегълци, които молеха за подслон.

Напредваха бавно и всеки ден бе изпълнен с опасности. Хилядни войски бяха мобилизирани да намерят принца. Докато успеят да отплават към Скай, дойде юни. Там бяха посрещнати от Макдоналдови от Слийт.

— Толкова е красиво, колкото тя казваше — промълви Бригъм. Двамата със Серина стояха на сочната зелена трева на малък склон и гледаха към залива Уиг. — Баба ми разказваше как като момиче е тичала през тревата и е гледала корабите.

— Красиво е. — Нежният бриз галеше лицето на Серина. — Всичко е красиво сега, когато всички сме заедно и в безопасност.

За колко, чудеше се Бригъм. Тук също имаше войски. Морето се следеше. Носеха се слухове, че принцът е наблизко. Ако бе вярно, англичаните сигурно бяха по летите му. Трябваше да се измисли начин принцът да се върне във Франция или в Италия. Обаче, което бе по-лично и по-важно, трябваше да се осигури безопасност за Серина и детето.

Не бе мислил за почти нищо друго през дните, когато се възстановяваше, през нощите, когато пътуваха като изгнаници през планините на Шотландия. Сега не можеше да се върне в Англия и да даде на Серина това, което по право ѝ принадлежеше като на лейди Ашбърн. И години наред нямаше да може да се върне в Гленроу, макар че тя още не можеше да го приеме.

— Поседни с мен, Серина.

— С удоволствие. — Тя се засмя, когато Бригъм ѝ помогна да намести вече тромавото си тяло. — Никога вече няма да мога да погледна крава.

— Никога не си изглеждала по-красива.

— Лъжеш. — Серина се усмихна и подложи лице за целувка. — Но това ти спечели целувка. — Облегна глава на рамото му я се загледа в залива. — Красиво е тук, Бриг. Радвам се, че можа да видиш земята, в която е израснала баба ти. Че имахме шанса да я видим заедно. — С лека въздишка опря ръка на корема си.

— Зле ли ти е?

— Не, все по-добре с всеки ден, откак сме тук. — Бе вярно, в духовен смисъл. Ала не искаше да му казва колко зле се чувства физически. Дори тази сутрин болката в гърба и напрежението едва не я накараха да си остане в леглото. — Роднините на баба ти са толкова мили с нас.

— Знам. Винаги ще им бъда благодарен, както и на всички други, които ни приемаха. — Със замъглени очи се загледа във водата. —

Трудно ми е да разбера как могат толкова лесно да дадат подслон на един англичанин.

— Как можеш да говориш така? — Хвана ръката му и в гласа ѝ се долавяше искрен гняв. — Не твоята Англия уби Шотландия. Това беше Камбърленд и неговата жажда за кръв, желанието му да разрушава. Той бе този, който съсипа долините.

— А в Лондон го славят като герой.

— Чуй ме. — Ръката ѝ нежно погали неговата. — Имаше време, когато аз обвинявах всички заради злодеянията на малцина. Ако ме обичаш, недей да правиш същото. — С усмивка плъзна дланта му върху корема си. — Нашето дете носи английска кръв. Аз се гордея с нея.

Бригън за момент я привлече към себе си, просто за да я почувства близо.

— Отново ме изненадваш. — Останаха така, вкопчени в надеждата, която се ражда дори от загубата. — Знаеш ли какво ще се случи с Макдоналдови, ако ме намерят тук?

Бе малодушно, но тя не искаше да мисли за това.

— Няма да те намерят.

— Аз не мога вечно да бягам, Серина, не мога да поставям в опасност приятели и непознати.

Тя неспокойно подръпна торфа. Беше толкова зелен и миришеше толкова сладко.

— Знам, ала какъв избор имаме? Все още преследват принца. Знам, че ти се тревожиш за него.

— Да, но се тревожа също и за теб и за нашето дете. — Серина понечи да го успокои и той хвана ръцете ѝ. — Никога няма да забравя последния ден в пещерата, как беше принудена да се биеш заради мен, да убиваш заради мен и своето семейство.

— Направих това, което трябваше да бъде направено, което и ти би направил. През всичките тези месеци се чувствах ненужна, защото не можех да сторя нищо. Този ден нещата се промениха. Една жена може и да не се включи в бунта на бойното поле, но може да защитава това, което обича.

— Ще ти кажа честно, че никога не съм те обичал повече, отколкото този ден, когато държеше в ръце меч и пистолет. — Целуна ръцете ѝ и я погледна настойчиво в очите. — Можеш ли да разбереш,

че аз исках да ти дам красота, а не живот на страх и бягане? Исках да ти дам това, което беше мое, ала то вече не е мое.

— Бригъм...

— Не, почакай. Има нещо, което трябва да те попитам. Ти каза, че ще дойдеш с мен където поискам. Ще го сториш ли?

Серина усети как я прободете лека болка, но кимна.

— Да.

— Ще напуснеш ли Шотландия, Рина, за да дойдеш с мен в Новия свят? Не мога да ти дам всичко, което някога ти обещах, макар че няма да бъдем бедни. Ще трябва да изоставим толкова много от нещата, които исках за теб. Ти ще бъдеш само госпожа Ленгстън и страната и хората ще бъдат непознати и за теб, и за мен. Знам от какво те моля да се откажеш, ала може би един ден ще се върнем.

— Ш-ш-ш-шт. — Тя обви ръце около него. — Не знаеш ли, че ако поискаш, ще дойда с теб и в ада?

— Не искам да идваш в ада, но знам за какво те моля и какви обещания нарушавам.

— *Ти* ми обеща само да ме обичаш и да се върнеш при мел. Изпълни и двете. — Тръсна глава, преди да бе успял да каже нещо. — Трябва да ме чуеш и да се опиташ да ме разбереш. Седмиците, които прекарах с теб в двореца, бяха прекрасни, ала само защото бяхме заедно. Титлата не значи нищо за мен, както и баловете и роклите. Само ти имаш значение. — Засмя се и се отдръпна. — Всеки ден в Холируд се страхувах, че ще сбъркам нещо и ще те злепоставя, че ти ще видиш, че си направил страшна грешка, като си ме взел за лейди Ашбърн.

— Що за глупост е пък това?

— На мен никога няма да ми е лесно да бъда аристократка, Бригъм. Страхувах се, че ще поискаш да отидем във Франция, в двореца.

Той присви очи и се вгледа в нея.

Твоят живот би бил по-лесен там, както и в Единбург.

— И аз щях да трябва да се преструвам, че съм дама, докато копнея за своите бричове и за една бърза езда.

— И би предпочела да заминеш в Америка само с едно ковчеже със злато и с една мечта?

Серина обхвана лицето му с ръце.

— Англия бе твоят дом, а Шотландия моят. И двамата ги загубихме. Заедно ще изградим наш собствен дом.

— Обичам те, Рина. Повече от живота си.

— Бригъм, детето...

— Ще бъде щастливо. Кълна се.

— По-скоро, отколкото мислим — отрони тя. Като видя изражението му, успя да се засмее, после трепна. — Ох, мисля, че има моето нетърпение. Трябва ми Гуен, Бригъм, и мама.

— Но ти каза, че има още няколко седмици.

— Няма значение какво казвам аз. — Прокара ръка по корема си, свит от контракция. — Важното е какво казва той.

Серина затаи дъх, после прихна, когато Бригъм я грабна непохватно на ръце.

— Бригъм, няма нужда. Ще ти счупя гърба.

В момента му се струваше безтегловна.

— Мадам — каза закачливо, — имайте ми малко доверие.

ЕПИЛОГ

Към края на юни, четиринадесет месеца, след като бе издигнал своето знаме, принц Чарлз слезе на брега на остров Скай близо до двореца Мъгстън. Бе преоблечен като прислужницата на Флора Макдоналд, млада жена, която рискуваше живота си, за да пътува с него и да се грижи за неговата безопасност.

На косъм се бе разминал да не го хванат, ала не бе загубил нито амбициите, нито енергичността си. Както не бе загубил и романтичния си дух. На раздяла с Флора ѝ остави кичур от косата си с пожеланието да се срещнат отново в двореца Сейнт Джеймс.

Бригъм за малко се срещна с него. Говориха, както често бяха говорили в миналото, непринудено и с взаимно уважение. Чарлз не помоли Бригъм да дойде с него във Франция, въпреки че в сърцето си таеше тази надежда.

— Ще ти липсва — каза Серина, докато стояха в спалнята си в двореца Мъгстън.

— Ще ми липсва като човек и ще скърбя за загубата на това, което можеше да бъде. — Той я привлече към себе си и притисна отново стройното ѝ тяло. — Той и неговата кауза те доведоха при мен. Ние не победихме, Рина, но ми стига само да погледна теб и нашия син, за да разбере, че не сме и загубили. — Обвил ръка около нея, се обърна да погледне детето, което бяха кръстили Дениъл. — Както баща ти каза, любов моя. Не беше за нищо. — Притисна устни към нейните и почувства нейната страст, любов и доверие. — Готова ли си?

Тя кимна и взе пътната си пелерина.

— Ако само майка, Кол и Меги можеха да дойдат с нас...

— Те трябва да останат тук, както ние трябва да заминем. — Изчака я да вземе детето. — Ти ще имаш Гуен и Малкълм.

— Знам. Само ми се иска...

— В Гленроу отново ще има Макгрегърови, Серина. И ние ще се върнем.

Тя го погледна. Слънцето струеше през прозореца зад гърба му. Бе такъв, какъвто го бе видяла за пръв път — тъмен, потресаващо красив, малко дързък. Усмихна се, а детето се размърда в ръцете ѝ.

— В имението Ашбърн отново ще има Ленгстънови. Дениъл ще се върне, а ако не той, децата му. Те ще имат своето място и там, и тук в планините.

Бригъм вдигна сандъчето с дрезденската пастирка. Един ден щеше да я даде на своя син. Наведе се да целуне отново Серина и в този момент на вратата се почука.

— Извинете ме, милорд.

— Какво има, Паркинс?

— Ще пропуснем прилива.

— Добре. — Посочи към другите сандъци. — И, Паркинс, трябва ли да ти напомням, че сега трябва да ме наричаш господин Ленгстън?

Паркинс вдигна сандъците с тънките си ръце. Той бе поискал своята услуга от господарката си и сега заедно с новата госпожа Паркинс заминаваше за Америка.

— Не, милорд — отвърна тихо и ги отнесе.

Бригъм изруга, а Серина се засмя и излезе с бебето.

Ти винаги ще бъдеш лорд Ашбърн, сесънек. Ела. — Протегна му ръка. — Отиваме си у дома.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.